Ὀρθόδοξον Πατερικὸν Σάλπισμα

Τὰς μυστικὰς τοῦ Πνεύματος σάλπιγγας τοὺς θεοφόρους Πατέρας

Χαίροις ὁ ζωηφόρος σταυρός.

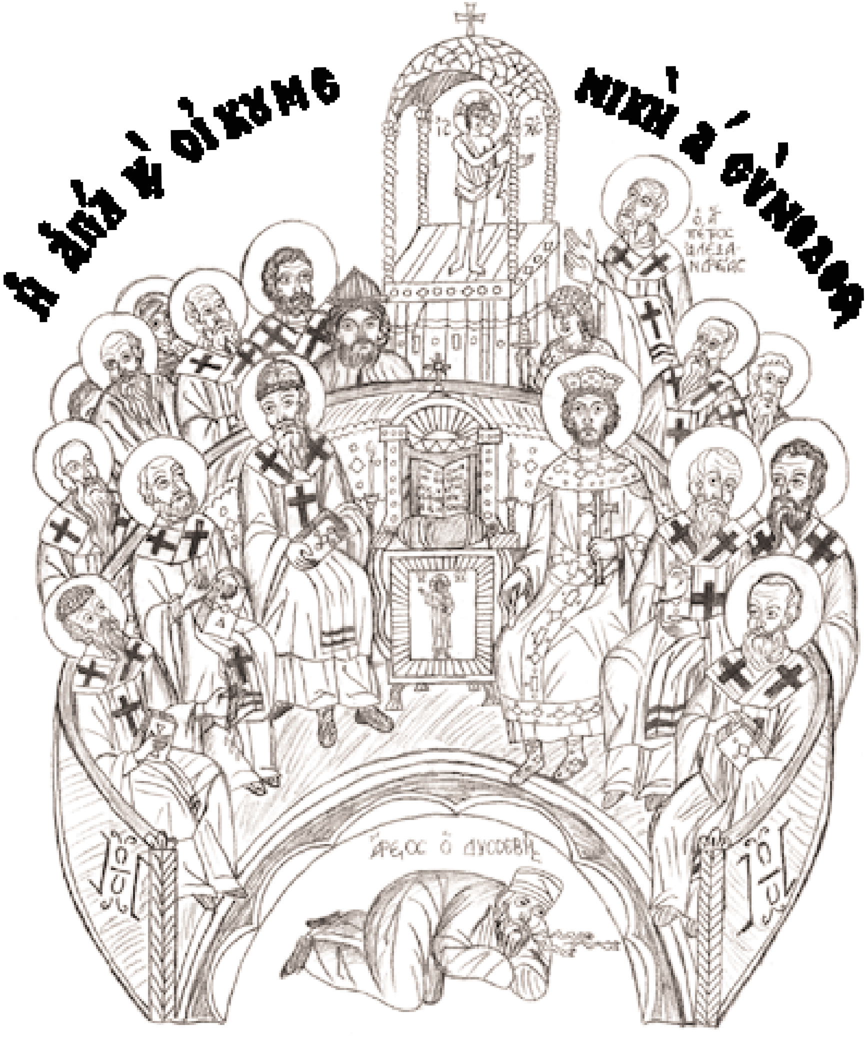

Σεπτέμβριος Ὀκτώβριος 2004
Ἀρ. Φύλ. 51

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ὈΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΑΤΕΡΙΚῸΝ ΣΑΛΠΙΣΜΑ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ.
ΕΛΛΑΔΟΣ

Κάνιγγος 32, ΤΘ 8122, 100 10 Ἀθῆναι
Τηλ. 210 3814087 - Fax: 210 3812133

ΕΤΟΣ Θ΄ • ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 51
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2004

Ἐκδίδεται προνοίᾳ
τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος
κ.κ. ΜΑΚΑΡΙΟΥ

Ἐποπτεύουσα Συνοδική Ἐπιτροπή:

† ὁ Μεσογαίας & Νήσων
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

† ὁ Πειραιῶς ΝΗΦΩΝ

Διευθυντής:

† Ὁ Θεσσαλονίκης ΕΥΘΥΜΙΟΣ
Τηλ. 2310 622515

Φωτοστοιχειοθεσία
Ἐκτύπωση:

Νικόλαος & Εὐθύμιος Κ. Σανιδᾶς

Τιμή τεύχους 0.6 €
Διά τό ἐξωτερικό 1€

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 117

ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΤΗΣ ΑΤΙΜΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΧΛΕΥΗΣ, ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΕΓΕΝΕΤΟ 119

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΕΝ ΡΩΜῌ ΣΥΛΛΕΙΤΟΥΡΓΟΝ 121

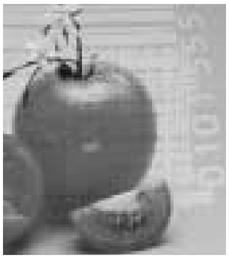

Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΤΟΥ χξς΄-666 126

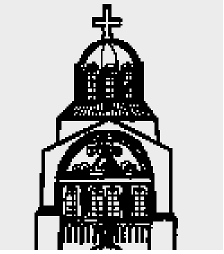

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ 130

ΕΝ ΒΡΑΧΕΙ ΡΗΜΑΤΙ ΚΑΙ ΠΟΛΛῌ ΣΥΝΕΣΕΙ 137

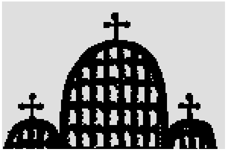

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ 140

ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Κάνιγγος 32 - Τ.Θ. 8122, Τ.Κ. 100 10 - ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 210 3814087, Fax: 210 3812133

Ἀριθμ. Πρωτ. 368/Σ106α΄ Ἀθήνησι, τῇ 27ῃ Ὀκτωβρίου 2004

ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΙΕΡΟΝ ΚΛΗΡΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΙΣΤΟΝ ΛΑΟΝ ΤΗΣ ΘΕΟΣΩΣΤΟΥ ΚΑΙ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

Πανοσιολογιώτατοι καὶ Αἰδεσιμώτατοι Ἱερεῖς, ἐντιμώτατοι Ἐπίτροποι τῶν Ἱερῶν Ναῶν, περιούσιε Λαὲ τῆς θεοσώστου καὶ Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς, τέκνα ἐν Κυρίῳ τῆς ἡμῶν μετριότητος· χάρις καὶ ἔλεος εἴη παρὰ Θεοῦ, παρ' ἡμῶν δ' εὐχαί καὶ εὐλογίαι.

Ἡ ἁγία καὶ Ἱερά Σύνοδος ἐν τῇ συνεδρίᾳ αὐτῆς τῆς 27ης Ὀκτωβρίου (ἐκκλ. ἡμερολ.) ἠσχολήθη ἐκτενῶς μὲ τὸ θέμα τῆς τοποτηρητείας καὶ ἐν γένει ὀργανώσεως τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς, ἡ ὁποία διὰ διαφόρους λόγους στερεῖται μέχρι καὶ σήμερον οἰκείου Ἐπισκόπου καὶ Ποιμενάρχου.

Ὁ σκοπὸς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὑπῆρξε καὶ ὑπάρχει ἕνας καὶ βαρυσήμαντος: ἡ ἐμπέδωσις παντοῦ πνεύματος εἰρήνης, ἀγάπης, συνεργασίας καὶ Ὀρθοδόξου οἰκοδομῆς, εἰς τὰ πλαίσια πάντοτε τῶν Ἱερῶν Παραδόσεων καὶ Κανόνων. Μὲ αὐτὸν τὸν προσανατολισμὸν καὶ πρὸς εὐχερεστέραν ἐπίλυσιν παρατηρουμένων διαφωνιῶν καὶ ἀταξιῶν, εἰς τὴν ὡς ἄνω συνεδρίαν ὁμοφώνως ἀπεφασίσθη ὅπως ἡ τοποτηρητεία τῆς Μητροπόλεως ταύτης περιέλθῃ εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, μέχρι τῆς πληρώσεως αὐτῆς διὰ κανονικοῦ Ποιμενάρχου.

Ὅθεν Κλῆρος καὶ Λαός, ἅπαν τὸ θεοφρούρητον πλήρωμα τῆς ἁγίας ταύτης Μητροπόλεως νὰ γνωρίζητε ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἑξῆς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ὡς ὑπεύθυνον Διοικοῦσαν ἀρχήν, καὶ εἰς αὐτὴν νὰ προσφεύγητε διὰ κάθε πνευματικόν, Ἐκκλησιαστικὸν ἢ λειτουργικὸν θέμα ποὺ προκύπτει.

Διευκρινίζομεν δὲ τὰ κάτωθι, ὡς πρὸς ὡρισμένα ἐπὶ μέρους ζητήματα ποὺ προκύπτουν, πρὸς γνῶσιν καὶ συμμόρφωσιν πάντων, καθὼς αὐτὰ συνεφωνήθησαν καὶ ἐκρίθησαν Συνοδικῶς.

α) Οἱ Ἱερεῖς καὶ οἱ Ἱεροδιάκονοι, ἐφημέριοι τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ Μονῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ὀφείλουσι ὅπως ἐν ταῖς Ἱεραῖς Μυσταγωγίαις καὶ Ἀκολουθίαις μνημονεύουσι τοῦ ὀνόματος τοῦ Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἤτοι τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Μακαρίου.

β) Εἰς παντὸς εἴδους ἱεροπραξίαν (Θ. Λειτουργίαν, Ἀκολουθίαν, Μυστήρια Γάμου ἢ Βαπτίσεως κ.λ.π.) δύναται ἀκωλύτως νὰ ἱεροπρακτοῦν ἅπαντες οἱ Συνοδικοὶ Ἀρχιερεῖς ἄνευ ἰδιαιτέρας προηγουμένης ἀδείας ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, προσκαλούμενοι ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων ἑκάστου Ἱεροῦ Ναοῦ ἢ Μονῆς.

γ) Τὰς ἀδείας Γάμου καὶ λοιπὰ παρόμοια ἔγγραφα ἐκδίδει καὶ ὑπογράφει ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος, τὰ δὲ ἐξ αὐτῶν ἔσοδα κατατίθενται εἰς τὸ κοινὸν τῆς Ἐκκλησίας Ταμεῖον.

δ) Διὰ πᾶσαν ἐπί μέρους ὀργανωτικήν-διοικητικὴν ἀπόφασιν (μεταθέσεως καὶ προαγωγῆς Κληρικῶν, Ἐγκαινίων Ἱερῶν Ναῶν, διορισμῶν Ἐπιτρόπων, Κατηχητῶν κ.λ.π.) ἀποφαίνεται κυριαρχικῶς ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ἡ ὁποία δύναται ἐπιτροπικῶς νὰ ἀναθέσῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως εἰς οἱονδήποτε Ἀρχιερέα αὐτὴ κρίνει.

ε) Δι' ὁ,τιδήποτε δὲν προβλέπεται ἀνωτέρω ἢ προκύψει μετὰ ταῦτα περὶ τῶν ὑποθέσεων τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μητροπόλεως, ἡ ἐπίλυσις θὰ δίδεται ἁρμοδίως ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, κατόπιν καταλλήλου ἀναφορᾶς.

Τούτων οὕτω ὁμοφώνως κριθέντων καὶ ἀποφασισθέντων, ἐντελλόμεθα πᾶσι τοῖς εὐλαβεστάτοις Πρεσβυτέροις, Ἐπιτρόποις καὶ πιστοῖς τέκνοις ἡμῶν ἐν Κυρίῳ, ὅπως μεριμνήσουν διὰ τὴν ἄμεσον καὶ πιστὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἀνωτέρω, μὲ ἀποκλειστικὸν σκοπὸν τὴν ἀποκατάστασιν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς εὐρύθμου καὶ κανονικῆς λειτουργίας τῶν Ἱερῶν Καθιδρυμάτων, εἰς τὰ πλαίσια τῶν Κανονικῶν διατάξεων.

Τάξις συνέχει καὶ τὰ οὐράνια καὶ τὰ ἐπίγεια, κατὰ τοὺς θείους Πατέρας. Ἡ εὐταξία καὶ ὀρθὴ διευθέτησις πρέπει καὶ πανταχοῦ μὲν νὰ φυλάττηται, ὡς συνεκτικὴ καὶ συστατικὴ τῶν πραγμάτων, ἐξόχως δὲ εἰς τὰ Ἐκκλησιαστικά, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν εἰκόνα τῶν ἐπουρανίων. Διὸ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, πρόκειται νὰ προβῇ ἀποφασιστικὰ εἰς ὅλα τὰ ἀπαραίτητα μέτρα, ὥστε νά ἀποκατασταθῇ - ὅσον ἀνθρωπίνως δυνατόν - ἡ τάξις, ἡ ἁρμονία καὶ ἡ Ἱεροκανονικὴ συμφωνία εἰς ὅλα τὰ θέματα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καὶ εἰς κάθε δικαιοδοσίαν.

Εἰς αὐτὴν τὴν θεάρεστον προσπάθειαν καλοῦμεν ἀρωγοὺς πάντας ὑμᾶς, τὸν Πιστὸν Κλῆρον καὶ Λαὸν, ἵνα διὰ τῆς εὐπειθοῦς συμμορφώσεως καὶ τῆς ἐν ἀγάπῃ καὶ σεβασμῷ τυχὸν ὑποδείξεως, ἐπιτύχωμεν τὸν σκοπὸν μας.

Ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ χάρις εἴη συνεργὸς καὶ ὁδηγὸς πᾶσιν ὑμῖν, μετὰ καὶ τῶν ἡμετέρων εὐχῶν.

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

Ὁ Πρόεδρος

† ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν & πάσης Ἑλλάδος
Μακάριος

Τά μέλη

† ὁ Φθιώτιδος & Θαυμακοῦ Καλλίνικος
† ὁ Θεσσαλονίκης Εὐθύμιος
† ὁ Μεσογαίας & Νήσων Χριστοφόρος
† ὁ Γαλλίας Φιλάρετος
† ὁ Αὐλῶνος & Βοιωτίας Ἄγγελος
† ὁ Πειραιῶς Νήφων
† ὁ Κρήτης Ἀρέθας
† ὁ Φιλίππων Ἀμβρόσιος
† ὁ Ταρσοῦ Βησσαρίων

Υ.Γ. τῆς συντάξεως τοῦ «Ο.Π.Σ.» : Παρόμοιαι Ἐγκύκλιοι ἐξαπελύθησαν καὶ εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς καί Μονὰς τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων τῆς Πελοποννήσου καὶ Ἀμερικῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ Ε΄
ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩ ΕΤΕΙ ΤΗΣ ΙΝΔΙΚΤΟΥ

† Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΜΑΚΑΡΙΟΣ

πρός τά ἐν Κυρίῳ πνευματικά αὐτοῦ τέκνα, τά τε ἐγγύς καί μακράν.

Τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά καί πεφιλημένα,
χάρις ἐπέλθοι ἐφ᾽ ὑμᾶς καί εἰρήνη παρά Θεοῦ, παρ᾽ ἡμῶν δέ εὐχαί καί εὐλογίαι.

Εὐδοκίᾳ καί ἀγαθότητι τοῦ Ἁγίου Θεοῦ ἡμῶν εἰσερχόμεθα εἰς τήν νέαν Ἴνδικτον, τό κατά παράδοσιν ἀρχόμενον ἀπό Σεπτεμβρίου Ἐκκλησιαστικόν ἔτος. Διά τοῦτο δεῦτε καί δοξάσωμεν «ὁμοθυμαδόν ἐν ἑνί στόματι τόν Θεόν καί Πατέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ»[1] διά τάς ἀναριθμήτους Αὐτοῦ δωρεάς καί τήν ἀνεξάντλητον Αὐτοῦ πρόνοιαν, τόν δωρήσαντα εἰς ἡμᾶς ἕν ἀκόμη ἔτος διά νά ἐκπληρώσωμεν τόν ἐπί γῆς σκοπόν μας, ὁ ὁποῖος δέν εἶναι ἄλλος παρά τό νά συμφιλιωθῶμεν καί - ὅσον δυνατόν ἀνθρώποις - ἑνωθῶμεν μετ᾽ Αὐτοῦ, διά τῆς θεοειδοῦς ἐργασίας τῶν ἀρετῶν. Καί τί ἕτερον ποθεινότερον καί γλυκύτερον τῆς τοιαύτης μετά τοῦ Παναγίου Θεοῦ ἡμῶν ἑνώσεως καί ἀφομοιώσεως; Ἀληθῶς οὐδέν.

Ἄς ἀναφλέξωμεν, λοιπόν, τάς καρδίας εἰς τόν πόθον τοῦ ἄκρως καί ἀπολύτως ἀγαθοῦ καί ἐπιθυμητοῦ Θεοῦ ἡμῶν, διά τῆς ἐν ὑπομονῇ καί ἐπιμονῇ ἐργασίας τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ. Ἄς ἀγαπήσωμεν αὐτόν ἐν εἰλικρινείᾳ. Ἔργῳ, καί ὄχι μόνῳ λόγῳ, ὡς ὁ ἴδιος ὁ Σωτήρ καί λυτρωτής ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ζητεῖ ἀφ᾽ ἡμῶν: «Ἐάν τις ἀγαπᾷ με, τόν λόγον μου τηρήσει, καί ὁ Πατήρ μου ἀγαπήσει αὐτόν, καί πρός αὐτόν ἐλευσόμεθα καί μονήν παρ᾽ αὐτῷ ποιήσομεν. Ὁ μή ἀγαπῶν με, τούς λόγους μου οὐ τηρεῖ· καί ὁ λόγος ὅν ἀκούετε, οὐκ ἔστιν ἐμός, ἀλλά τοῦ πέμψαντός με Πατρός».[2]

Τοῦτο ἐξηγῶν ὁ θεοφόρος μέγας Μάξιμος γράφει: «Ὁ μέν τοῦ Θεοῦ καί Πατρός Λόγος, μυστικῶς ἐνυπάρχει εἰς τάς ἐντολάς τάς ὁποίας ἔδωκεν· ὁ δέ Θεός καί Πατήρ, ὅλος εἶναι ἀχώριστος ἐν ὅλῳ τῷ οἰκείῳ Λόγῳ φυσικῶς. Ὁ δεχόμενος, λοιπόν, θείαν ἐντολήν καί ποιῶν αὐτήν, τόν εἰς αὐτήν ἐνυπάρχοντα δέχεται Λόγον τοῦ Θεοῦ. Ὁ δέ δεξάμενος διά τῶν ἐντολῶν τόν Λόγον τοῦ Θεοῦ, διά μέσου Αὐτοῦ ἐδέξατο συγχρόνως καί τό ἐν Αὐτῷ φυσικῶς ἐνυπάρχον Ἅγιον Πνεῦμα. Λοιπόν, ὁ δεξάμενος ἐντολήν καί ποιήσας αὐτήν, ἔλαβε καί ἔχει μυστικῶς ἐντός αὐτοῦ τήν Ἁγίαν Τριάδα».[3]

1) Ρωμ. ιε΄, 6 — 2) Ἰωάν. ιδ΄, 23-24 — 3) κεφ. οα΄ τῆς β΄ ἑκατοντάδος τῶν Γνωστικῶν

Διά τῆς τοιαύτης ἱερᾶς ἐνοικήσεως οἱ Ἅγιοι πάντες ἠγωνίσθησαν ἐπιτυχῶς κατά ὁρατῶν καί ἀοράτων ἐχθρῶν, ἔζησαν, ἐδοκιμάσθησαν, ἐνίκησαν, ἐστεφανώθησαν, καί νῦν ἀναμένουν ἡμᾶς, τούς ἐσχάτους «συνδούλους καί ἀδελφούς αὐτῶν»[4], ἵνα ὅλοι ὁμοῦ κληρονομήσωμεν τήν αἰώνιον τῶν οὐρανῶν Βασιλείαν, «ἵνα μή χωρίς ἡμῶν τελειωθῶσι».[5]

Ἔχοντες οἱ Ἅγιοι κατά νοῦν τήν σοφήν παρακαταθήκην τοῦ τά πάντα δοκιμάσαντος καί ἐξετάσαντος Ἐκκλησιαστοῦ, ὅτι «ματαιότης ματαιοτήτων, τά πάντα ματαιότης»[6], ὑπήκουσαν αὐτοθυσιαστικῶς εἰς τό παράγγελμα τοῦ θεορρήμονος Ἀποστόλου: «Εἰ οὖν συνηγέρθητε τῷ Χριστῷ, τά ἄνω ζητεῖτε, οὗ (= ὅπου) ὁ Χριστός ἐστιν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ καθήμενος. Τά ἄνω φρονεῖτε, μή τά ἐπί γῆς... Ἡμῶν γάρ τό πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει».[7]

Μνείαν ποιοῦμεν, τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ προσφιλῆ, μαρτύρων καί ἀγώνων καί θυσιῶν καί ματαιότητος καί ὑπομονῆς, ὥστε νά εὑρεθῶμεν ἕτοιμοι εἰς ὅ,τι καί ἄν διά τάς ἁμαρτίας ἡμῶν καί τήν ἀμετανόητον γενικήν ἀποστασίαν[8] ἐπιτρέψῃ ὁ φιλάνθρωπος Κύριος καί Θεός ἡμῶν κατά τό ἀρξάμενον νέον Ἐκκλησιαστικόν ἔτος, ὅπου ὁ μέν φανερά δικτατορικός Εὐρωπαϊκός ψευδενωτικός κλοιός περισφίγγει ὁλοέν καί βιαιότερον καί παραβιάζει τάς παραδόσεις καί τά δικαιώματά μας, ὁ δέ καλπάζων θρησκευτικός Οἰκουμενισμός - ὡς βαρυσήμαντα στοιχεῖα καί ἀποδείξεις φανερώνουν - φιλονικεῖ «ὥστε πλανῆσαι, εἰ δυνατόν, καί τούς ἐκλεκτούς»![9] Ἐκμεταλλευόμενος ἀνθρωπίνους ἀδυναμίας καί κενοδοξίας, ραδιουργεῖ ἵνα μετατρέψῃ εἰς διῶκτας καί ἐπιβούλους τῆς εὐσεβείας ἡμῶν, αὐτούς τούτους τούς θεωρουμένους ἀδελφούς καί ἐν Χριστῷ οἰκείους ἡμῶν!

Βιώσωμεν ὅμως ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ τάς ὀλιγοστάς ἡμέρας τῆς ἐνταῦθα προσκαίρου βιοτῆς μας, ἀποκλείοντες τάς αἰσθήσεις καί τόν νοῦν ἡμῶν ἐκ τῶν ποικίλων ψυχοφθόρων σειρήνων τοῦ αἰῶνος τούτου τοῦ πλέον ἀπατεῶνος, ἵνα ἐν ἡμῖν ἐνοικησάσης τῆς Παναγίας καί Ζωοποιοῦ Τριάδος, «λάβωμεν ἔλεον καί χάριν εὕρωμεν εἰς εὔκαιρον βοήθειαν»[10], ὅπως δυνηθῶμεν ἀνυποχωρήτως βοῆσαι μετά τοῦ οὐρανοβάμονος Ἀποστόλου:

«Τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπό τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; Θλῖψις ἤ στενοχωρία ἤ διωγμός ἤ λιμός ἤ γυμνότης ἤ κίνδυνος ἤ μάχαιρα; Καθώς γέγραπται ὅτι: ἕνεκά σου θανατούμεθα ὅλην τήν ἡμέραν· ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς. Ἀλλ' ἐν τούτοις πᾶσιν ὑπερνικῶμεν διά τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς»[11] Θεοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ ἀνεξάντλητος ἀγάπη καί ὑπερβάλλουσα εὐσπλαχνία συνοδεύσοι εἰς ἀεί πάντας ὑμᾶς καί κατά τοῦτο τό ἔτος. Ἀμήν.

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν, 1η Σεπτεμβρίου 2004

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΜΑΚΑΡΙΟΣ

4) Ἀποκαλ. ς΄, 11 — 5) Ἑβρ. ια΄, 40 — 6) Ἐκκλ. α΄, 2-14 — 7) Κολασ. γ΄, 1-2, Φιλιπ. δ΄, 20
8) πρβλ. Β΄ Θεσσαλ. β΄, 3 — 9) Ματθ. κδ΄, 24 — 10) Ἑβρ. δ΄, 16 — 11) Ρωμ. η΄, 35-39

Τό σύμβολο τῆς χλεύης σύμβολο τῆς πίστεως

«Ἐμοί δέ μή γένοιτο καυχᾶσθαι,
εἰ μή ἐν τῷ Σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ,
δι᾽ οὗ ἐμοί κόσμος ἐσταύρωται,
κἀγώ τῷ κόσμῳ».

Ἡ ἐποχή μας εἶναι μία περίοδος τοῦ γιγαντίου διαχωρισμοῦ τῶν ἀνθρώπων καί τῶν ἰδεολογιῶν των. Διαυγέστατα διακρίνομεν κάθε φορά, ὅτι συσπειρώνονται δύο παρατάξεις εἰς τήν παγκόσμια ἐξέδρα διά τήν ὀγκώδη μάχη τοῦ μέλλοντος. Μία ὅπου ἁπαρτίζεται ἀπό τό ἔξαλλο πλῆθος, τό ὁποῖον ἔχει κυριολεκτικά κυριευθεῖ ἀπό τά συνθήματα καί τάς ἐπιδιώξεις τῶν βλασφήμων δημαγωγῶν, τῶν παγκοσμίων ταραξιῶν τῆς δῆθεν καθώς πρέπει κοινωνίας τῶν ἀνθρώπων, καί κατέχεται ἀπό τόν ἀκαταμάχητον πόθον τῆς διαλύσεως καί τῆς καταστροφῆς. Τήν ἄλλη παράταξιν ἁπαρτίζουν, ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἀγωνίζονται διά τάς πνευματικάς ἀξίας, διά τήν πραγματικήν πρόοδο τοῦ πολιτισμοῦ. Αὐτοί οἱ τελευταῖοι εἶναι συσπειρωμένοι κάτω ἀπό τήν σημαῖα τοῦ Σταυροῦ, τό ἔμβλημα κάθε ἀνωτέρου πολιτισμοῦ καί τῶν ὡραιοτάτων ἔργων.

Εἶναι δύσκολον νά ἐκτιμήση εἰς βάθος κανείς τήν πληρότητα τῶν λόγων τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὁ ὁποῖος χαίρεται, καυχᾶται, γιά ἕνα ξύλον κατάρας, εἰς τό ὁποῖον ἐπάνω ἄφησαν τήν πνοή τους πλῆθος ἔνοχοι, κατάδικοι, ἀλλά καί δίκαιοι! Εἶναι διά πολλούς ἀδύνατον νά καταλάβουν τούς λόγους τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, οἱ ὁποῖοι ἐφαίνοντο ὡς κοινός παραλογισμός.

Πόσον ἐσκανδαλίζοντο οἱ Ἰουδαῖοι εἰς τήν ἰδέαν ἑνός Μεσσία, ποῦ τελευτᾷ ὡς ὁ ἔσχατος τῶν κακούργων, ἀνάμεσα εἰς ἰαχάς κατάρας καί ἀναθεμάτων! Καί οἱ Ἕλληνες τό κήρυγμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου διά ἕναν Θεόν ἀποθανόντα ἀνθρωπίνως ἐπάνω εἰς τό ἀτιμωτικό ξύλον τῆς κατάρας, τόσον τό ἐχλεύαζαν, ὥστε ἔσπευσαν νά διακόψουν τόν «σπερμολόγον» τοῦτον, τόν ρήτορα τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅταν ἔφθασεν εἰς τό ἀνήκουστον κήρυγμα τοῦ σταυρωθέντος καί ἀναστάντος Θεοῦ. Καί τό «σκάνδαλον» αὐτό ἀκριβῶς καί τήν «μωρίαν», τά προβάλλει εἰς καύχησίν του ὁ μεγάλος Παῦλος: *«Ἐμοί δέ μή γένοιτο καυχᾶσθαι, εἰ μή ἐν τῷ Σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ, δι᾽ οὗ ἐμοί κόσμος ἐσταύρωται, κἀγώ τῷ κόσμῳ».*

Πέρασαν ἀρκετοί αἰῶνες ἀπό τό κήρυγμα τῆς «αἰσχύνης». Τό πρώην σύμβολον τῆς ἀτιμίας, τῆς χλεύης καί τῆς κατάρας πού ἑορτάζομεν σήμερα, ὑπέστη ριζική μεταβολή, ἔδωσεν ἀπείρους μάχας καί ἀπέκτησε νίκας. Τό κάποτε σύμβολον τῆς ἐσχάτης προδοσίας ἀπέκτησε λάμψιν καί αἰώνιον μεγαλεῖον, ἀντετάχθη μέ δύναμην ἀπαράμιλον εἰς τούς διώκτας «τῶν ἀρχῶν καί τῶν ἐξουσιῶν τοῦ κόσμου τούτου». Ὦ, ἡ ντροπή, τό τιμωρητικόν ξύλον, ἔγινε τιμή, δόξα καί αἴγλη ἀνυπέρβλητος. Πόσην λάμψιν

καί μεγαλεῖον ἀπέκτησε ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ; Καί ὅλα αὐτά ἤλλαξαν καί μέ τήν προσφοράν ἐκείνων πού ἐπίστευσαν καί ἐθυσιάσθηκαν μέ πόθον φλογερόν πού θαυμάζουμε στά ἱερά Συναξάρια.

Ὁ χωρισμός λοιπόν τῶν δύο ἀνωτέρω παρατάξεων ὁλοένα γίνεται καί περισσότερον αὐστηρός. Τά δύο αὐτά στρατόπεδα θά εἶναι τά μόνα ἀντιμαχόμενα μέτωπα, καθώς βλέπομεν σήμερον εἰς τήν παγκόσμιαν κονίστρα τῶν ἰδεῶν. Ἐκεῖ μέν ἡ ἐναντιότης τῆς ἀπιστίας, ἐδῶ ὁ Σταυρός.

Τό ἕνα ἀπό αὐτά τά δύο στρατόπεδα ὑπολογίζει εἰς τήν δική μας σύμπραξιν, εἰς τόν ἀγῶνα, τήν θυσίαν, τήν ὁμολογίαν, καί τό ἄλλο εἰς τήν ἀποχαλίνωσιν τῆς ἀπιστίας καί τῆς ἁμαρτίας.

Εἶναι περιττή ἡ ἐρώτησις, ποῖον στρατόπεδον θά ἐκλέξωμεν. «Προτιμῶ τόν Θεόν! Τόν Σταυρόν! Τήν Ὀρθοδοξίαν!» Καί ἀφοῦ ἐθεμελίωσαν οἱ ἄνθρωποι τῆς Πίστεως τήν αἴγλην καί τήν νίκην τοῦ Σταυροῦ, τήν δόξαν καί τό μεγαλεῖον του, καί ἀπεδίωξαν τήν αἰσχύνην καί τό ὄνειδος, τώρα πλέον «οὐδείς αἰσχύνεται - ὅπως παρατηρεῖ ὁ ἱερός Χρυσόστομος - ἀλλά πάντες τοῦτῳ καλλωπιζόμεθα μᾶλλον, ἤ στεφάνοις καί διαδήμασι καί μυρίων μαργαριτῶν περιβολαῖς». Ἔκαμαν οἱ ἄνθρωποι τῆς πίστεως σήμερον τόν Σταυρόν τοῦ Χριστοῦ ἐπιστήθιο κόσμημα, δυνάμεως καί σωτηρίας. Τόν ἐπρόβαλλαν ὡς τρόπαιον καί σύμβολον πνευματικῆς ὑπεροχῆς και διακρίσεως, βασιλέων τῆς βυζαντινῆς ἐποχῆς, οἱ ὁποῖοι εἰς αὐτόν ἤλπιζαν καί δι᾽ αὐτοῦ ἐνεδυναμοῦντο. Ἐνῶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ κοσμικοῦ φρονήματος, χωρίς νά γνωρίζουν τί συμβολίζει τό σύμβολον αὐτό καί τί ὑποχρεώσεις ἐπιβάλλει, τόν καταφρονοῦν καί τόν προσβάλλουν, μέ τήν ζωήν των τῆς ἀπλήστου ἀπολαύσεως καί τῆς κοσμικῆς μόδας.

Σήμερον πού ἑορτάζομεν τήν ΥΨΩΣΙΝ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ, εὑρισκόμεθα ὅσον ποτέ ἄλλοτε εἰς τάς παραμονάς μιᾶς μεγάλης μάχης πού θά δώσουν ἡ πίστις καί ἡ ἀπιστία, ἡ ἁμαρτία καί ὁ Σταυρός. Ἄς κάνωμεν στροφήν εἰς τήν ἀληθινήν χριστιανικήν ζωήν. Ἄς ἀφήσωμεν τά σχίσματα καί τάς παρατάξεις καί τάς ἔχθρας. Ἄς γυρίσωμεν εἰς τήν ἐποχήν τῶν ἀνθρώπων μέ σταθερό χαρακτῆρα, εἰς τήν ἐποχή τῆς τιμῆς, τῆς αὐτοκυριαρχίας, τῆς ἄδολης ἀγάπης καί τῆς θυσιαστικῆς πίστεως τῶν πρώτων Χριστιανῶν, ὅπου καμμία «θλῖψις ἤ στενοχωρία ἤ διωγμός ἤ λιμός ἤ γυμνότης ἤ κίνδυνος ἤ μάχαιρα» δέν τούς πτοοῦσε, δι᾽ αὐτό καί ἠσθάνοντο τόν σήμερον Ὑψούμενον Σταυρόν ὡς «καύχημά» τους. Ἐμεῖς οἱ Χριστιανοί πρέπει νά κάνωμεν τό σύμβολον αὐτό τοῦ ἀγῶνος καί τῶν ἄλλωτε κινδύνων, καί πάλιν σῆμα ἀσφαλείας καί ἀγαλλιάσεως ἐν Κυρίῳ. Καί ἀπό ἰκρίωμα ὀδύνης, θρόνον Παραδείσου.

Εἰς τήν σημερινήν ἑορτήν τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, δέν ἔχομεν ἄλλο μήνυμα ὡραιότερο νά ἀντλήσωμεν ἀπό τόν μέγαν Ἀπόστολον τῶν Ἐθνῶν, ἀπό τοῦ νά ἀνυψώσωμε καί πάλιν εἰς τήν ἐποχή τῆς ἠθικῆς καταπτώσεως καί ἀποσυνθέσεως πού ζῶμεν, τάς ἀρετάς πού ἐνσαρκώνει καί συμβολίζει ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ. Νά θεωρήσωμε καύχημα καί ἀνεκτίμητον δόξαν, τούς χλευασμούς καί τούς ὀνειδισμούς διά Χριστόν, ἐξερχόμενοι ἔξω τῆς παρεμβολῆς ποῦ μάχεται τήν τιμίαν ἐκλογήν καί τήν ἀπόδειξιν τῆς ὀρθῆς πίστεως μέ ἄλογα ἐπιχειρήματα. Νά βαστάσωμεν μέ χαράν τά «στίγματα τοῦ Κυρίου» ἀπό τόν ὀνειδισμόν ἐκ τῆς δῆθεν καινούριας καινοτομίας, ὥστε νά συνδοξασθῶμεν. Καί ὡς ἀνταπόδωσιν εἰς τάς ὕβρεις καί ἀμφισβητήσεις ἐκείνων πού μᾶς ἀμφισβητοῦν, ἄς δεηθῶμεν:

Κύριε, θέλω νά γίνω μιά λύρα τοῦ Δαυΐδ ὅπου ἀντηχοῦν αἱ μελωδίαι Σου!
Κύριε, θέλω νά εἶμαι φωτιά, ὅπου νά ἀνάπτῃ ἡ ἀγάπη Σου!
Θέλω νά εἶμαι ποτήρι κρυστάλλινο, ξεχειλισμένο ἀπό τήν συγγνώμην Σου!
Θέλω νά εἶμαι κάτοπτρο, ὅπου ἀντανακλᾷ ἡ εὐμορφία Σου!
Θέλω νά εἶμαι πλάτανος, πού ἡ δεξιά Σου τόν ἔκαμε οὐρανομήκη!
Θέλω νά εἶμαι ὠκεανός, ὑπερεκχειλισμένος ἀπό τό ἄμετρον ἔλεος τῆς Θεότητός Σου!

Ἄς ἀναφωνήσωμεν πάλιν καί πάλιν ὅλοι σήμερον:

«Ἐμοί δέ μή γένοιτο καυχᾶσθαι, εἰ μή ἐν τῷ Σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ, δι᾽ οὗ ἐμοί κόσμος ἐσταύρωται, κἀγώ τῷ κόσμῳ».

Κ.Ε.

Ἡ μνήμη προδοτικῆς ἐπετείου, ἀφορμή διά

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΕΝ ΡΩΜῌ ΣΥΛΛΕΙΤΟΥΡΓΟΝ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΙΡΕΣΙΑΡΧΟΥ ΠΑΠΑ

Β΄ Μέρος

γράφει ὁ Συνοδικός

Περί τῶν δῆθεν «Πανορθοδόξων» αὐτῶν «Διασκέψεων», ὁ Ὀρθόδοξος Θεολόγος Καθηγητής κ. Ἀριστοτέλης Δελήμπασης γράφει: «Ὁ ὅρος "Διάσκεψις", ὡς ὅρος καί Ἐκκλησιαστική πρᾶξις ἀποτελεῖ καινοτομίαν, σύμφωνον πρός τό Οἰκουμενιστικόν πνεῦμα. Διά τῆς καινοτομίας ταύτης, αἱ Πανορθόδοξαι Διασκέψεις ἀντικαθιστοῦν τάς Ὀρθοδόξους Συνόδους. Οἱ μετέχοντες εἰς τάς Διασκέψεις ταύτας, ὄχι μόνον διασκέπτονται, ἀλλά καί ἀποφασίζουν. Αἱ ἀποφάσεις των λαμβάνονται βάσει τῆς ἀνθρωπίνης πρό παντός σκέψεως καί γνώμης, ὡς ἔλεγε καί ἡ Πατριαρχική Ἐγκύκλιος τοῦ 1920, καί ὄχι βάσει τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας φορεῖς εἶναι οἱ τήν ὁδόν ταύτην βαδίζοντες Συνοδικοί (Ἀρχιερεῖς). Ὁ Οἰκουμενισμός μεταλάσσει τά καθιερωθέντα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ παρά τοῦ Θεοῦ διά τῶν Ἁγίων. Αἱ Σύνοδοι τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας γίνονται τώρα Οἰκουμενιστικαί Διασκέψεις, κατά τά κοσμικά πρότυπα.»[1]

στ΄) Η ΔΙΑ ΤΩΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΩΝ ΔΙΑΣΚΕΨΕΩΝ ΠΡΟΩΘΗΣΙΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΕΩΣ ΜΕ ΤΟΝ ΠΑΠΑΝ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ

Πρέπει διά τήν Ἱστορίαν νά καταθέσωμεν, ὅτι ἀπ᾽ ἀρχῆς τῆς μονομεροῦς καί πραξικοπηματικῆς ἀλλαγῆς τοῦ Πατροπαραδότου ἡμερολογίου εἰς μίαν μικράν μόνον μειονότητα τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί Πατριαρχείων (τρεῖς ἐκ τῶν ἕνδεκα!) κατά τό 1924, πολλοί ἀντιτιθέμενοι Ἐπίσκοποι καί Πατριάρχαι, ἀλλά καί Σύνοδοι ὁλόκληροι, ἐζήτουν πιεστικῶς τήν σύγκλησιν Πανορθοδόξου-Οἰκουμενικῆς Κανονικῆς Συνόδου, προκειμένου νά λυθῇ ἀβίαστα καί ἀνεπηρέαστα τό προκῦψαν ἡμερολογιακόν ζήτημα καί ὁ ἔμπρακτος χωρισμός τῶν Ὀρθοδόξων εἰς τό θέμα τοῦτο.[2]

Πλήν, ἐπειδή οἱ πρόκριτοι τῶν Οἰκουμενιστῶν διέβλεπον, ὅτι τυχόν τοιαύτη μαζική καί «δημοκρατική» Σύνοδος πιθανώτατα θά ἀνέτρεπε τά σχέδιά των καί αὐτήν ταύτην τήν μετά τοσούτων κόπων καί συνομωσιῶν ἐπιτευχθεῖσαν - ἔστω καί μονομερῶς - ἡμερολογιακήν ἀλλαγήν (ἀφοῦ μέγα μέρος Ἱεραρχῶν καί Πατριαρχῶν δέν εἶχαν ἀκόμη διαβρωθεῖ εἰς τό φρόνημα ὑπό τοῦ νεοφανοῦς Οἰκουμενισμοῦ), διά τοῦτο ἀνέβαλλαν μονίμως τήν σύγκλησιν τοιαύτης Συνόδου. Μόνον τόν Ἰούνιον τοῦ 1930, πρός ἐκτόνωσιν τῶν ἀναμενόντων καί ἀγανακτισμένων Ἱεραρχῶν, συνῆλθεν ἐν Ἁγίῳ Ὄρει «διορθόδοξος ἐπιτροπή», ἡ ὁποία «κατήρτισε τόν κατάλογον τῶν θεμάτων» διά μίαν τοιαύτην Σύνοδον.

1) βλ. «Ἡ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ», Ἀθῆναι 1972, σελ. 243

2) πρβλ. «Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Ἱστορία», π. Θεοκλήτου Στράγκα, σελ. 1250, 1267,-8, 1334, 1337, 1404,-5

Ἔκτοτε οὐδέν ἕτερον ἐν τῷ θέματι τούτῳ ἐγένετο, διεδίδετο δέ ἐντέχνως ὅτι χρειάζεται «σοβαρά καί μακρά παρασκευή» διά τήν τελικήν σύγκλησιν μιᾶς εὐρείας συμμετοχῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ ὁποία ἕως καί σήμερον «προπαρασκευάζεται»! Καί ὅμως! Ἡ Ἐκκλησιαστική Ἱστορία μαρτυρεῖ, ὅτι ἅπασαι αἱ Οἰκουμενικαί Σύνοδοι συνεκλήθησαν ἄνευ «σοβαρᾶς καί μακρᾶς προπαρασκευῆς», ὅποτε ἐκρίνετο ἀναγκαῖον καί ἐντός ἐλαχίστων ἐτῶν, ἁπλοϊκά, ἀπονήρευτα, ἀπίεστα. Ἀντιθέτως, ἡ προπαρασκευαζομένη Οἰκουμενιστική (καί ὄχι ὄντως Οἰκουμενική) Σύνοδος, ἐπιδιώκουσα νά βαδίσῃ καί ἀποφασίσῃ βάσει προγεγραμμένου σχεδίου, ἀναβάλλει καί ἀναβάλλεται ἕως ὅτου διεσθανθεῖ, ὅτι τά ἐπιδιωκόμενα προδοτικά σχέδια δύνανται μέ βεβαιότητα νά ἐπικυρωθοῦν, «ὅπως μίαν ἡμέραν νομοθετηθῇ διά Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἡ κατάργησις τῆς Ὀρθοδοξίας», ὅπως ἔγραφε πρό 165 ἐτῶν ὁ Ὁσιομάρτυς καί Ὁμολογητής Κοσμᾶς Φλαμιάτος (βλ. «Κοσμᾶ Φλαμιάτου Ἅπαντα» ἐκδ. Σπανός 1976, σελ. 99).

Ἄλλωστε εἰς ὅλα τά παρελθόντα ἔτη οἱ δόλιοι Οἰκουμενισταί διεπίστωσαν, ὅτι ἔντεχνα καί ἀποτελεσματικά καθοδηγοῦν τάς κατά τόπους Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας μέ τά περιορισμένης συμμετοχῆς συνέδρια καί διασκέψεις των, ὅπου ὀλίγοι ἀποφασίζουν διά τούς πολλούς, οἱ δέ πολλοί (καί τοῦτο ἀποθρασύνει περισσότερον τούς συνειδητούς Οἰκουμενιστάς) δέν ἀντιδροῦν δυναμικά, ἀλλά εἴτε ἐκβιάζονται νά σιωπήσουν, εἴτε σιωποῦν οἰκειοθελῶς, εἴτε ἀδιαφοροῦν, εἴτε ἐξαγοράζονται μέ ὑποσχέσεις καί δωροδοκίας. Καί ὁ Οἰκουμενισμός προχωρεῖ καί ἑδραιώνεται, διαβρώνοντας μέν συνειδήσεις, πάσχοντας ὅμως ἀπό ἐξώφθαλμον καί προφανεστάτην ἔλλειψιν Συνοδικότητος καί Κανονικότητος.

Ἀλλ᾽ ἄς ἐπιστρέψωμεν εἰς τάς περιφήμους πρώτας «Πανορθοδόξους Διασκέψεις».

Τό 1961 συγκροτεῖται μέ πρωτοβουλία τοῦ Πατριαρχείου Κων/λεως ἡ πρώτη τοιαύτη εἰς τήν Ρόδον, μέ τήν Οἰκουμενιστικῆς ἐμπνεύσεως συμμετοχήν ὡς «παρατηρητῶν» καί διαφόρων αἱρετικῶν (Παπικῶν, Προτεσταντῶν, Μονοφυσιτῶν, Ἀγγλικανῶν, μελῶν τοῦ Π.Σ.Ε., κ.λ.π.)! Εἰς τήν πρώτην αὐτήν Διάσκεψιν 63 «ἀντιπρόσωποι» (Κληρικοί καί Λαϊκοί) τῶν 8 Ὀρθοδόξων Πατριαρχείων καί 4 Αὐτοκεφάλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν «συνεπλήρωσαν» τόν κατάλογον τῶν θεμάτων τῆς προπαρασκευαζομένης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τόν συνταχθέντα τό 1930 ἐν Ἁγίῳ Ὄρει, μέ περισσότερον ἔκδηλον Οἰκουμενιστικόν προσανατολισμόν, προσθέσαντες πρός ἐπανεξέτασιν πολλά θέματα ἐσφραγισμένα ὄντα διά τήν Ὀρθοδοξίαν μέ Συνοδικούς καί Πατερικούς Κανόνας, ἀποφάσεις καί Παραδόσεις! Ἐπίσης, μέ πολλήν λεπτομέρειαν καθώρισαν τήν ἐξέτασιν «ἐν τῷ πνεύματι τῆς Πατριαρχικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920» τῆς προσεγγίσεως «πρός ἀποκατάστασιν τῆς ἑνώσεως» μέ τούς παντός εἴδους αἱρετικούς![3]

Ἀκόμη ὅμως ὑπῆρχεν ἱκανόν ἀντιπαπικόν πνεῦμα εἰς τούς περισσοτέρους Ἱεράρχας. Διά πανορθοδόξου συνεννοήσεως ἀποβάλλεται κατόπιν ἡ πρόσκλησις τοῦ Πάπα πρός τάς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας, διά νά συμμετάσχουν δι᾽ ἀντιπροσώπων - παρατηρητῶν εἰς τήν Β´ Βατικάνειον Σύνοδον, ἡ ὁποία ἐκκίνησε τάς ἐργασίας της τήν 11ην Ὀκτωβρίου τοῦ 1962. Ἡ ἐπίσημος ἀπάντησις ἐδόθη πρό τριῶν ἡμερῶν τῆς ἐκκινήσεως μέ εἰδικόν «Ἀνακοινωθέν»:

«Τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον, κατόπιν σχετικῆς προτάσεως τοῦ Βατικανοῦ, ἐξέτασαν τό ζήτημα τῆς ἀπό μέρους τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας διά παρατηρητῶν παρακολουθήσεως τοῦ ἔργου τῆς συνερχομένης σήμερον Β´ ἐν Βατικανῷ Συνόδου τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, ἔκρινεν ἐκ συμφώνου μετά τῶν κατά τόπους Ἁγιωτάτων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὡς μή ἐφικτήν τήν ἀποστολήν εἰς τήν Σύνοδον ταύτην Ὀρθοδόξων παρατηρητῶν».[4]

Ἀλλ᾽ ἡ ἀνατροπή ἔμελλε νά ἐπέλθῃ σύντομα, διά ἐνεργειῶν πραξικοπηματικῶν τοῦ Πατριαρχείου Κων/λεως, καί παρόλον ὅτι ὁ νέος Πάπας Παῦλος ΣΤ´, εὐθύς ἀπό τῆς ἐκλογῆς του (Ἰούνιος 1963) ἐκάλεσεν ἀναισχύντως «*τούς ἀπεσχισμένους ἀδελφούς ὅπως ἐπανεύρωσι τήν πατρικήν οἰκίαν εἰς τήν μάνδραν τῆς Ρώμης, διατεθειμένην ἵνα συμπεριλάβῃ ἐν ἑαυτῇ πάντας τούς Χριστιανούς*»![5]

---

3) πρβλ. «Δογματικά καί Συμβολικά μνημεῖα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας» Ἰ. Καρμίρη, σελ. 979-986

4) βλ. Περιοδ. «Θεολογία» Ἀπρ.-Ἰούν. 1991, σελ. 379

5) βλ. Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου Β´ «ΤΑ ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΑ», Ἀθῆναι 1964, σελ. 12

Ὁ Πατριάρχης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ Ἀθηναγόρας, ἀφοῦ κατά τό θέρος τοῦ 1963 ἐπεσκέφθη σχεδόν ὅλην τήν Ἑλλάδαν μέ ἀφορμήν τόν ἑορτασμόν τῆς «χιλιετηρίδος» τοῦ Ἁγίου Ὄρους - διασπείρων μάλιστα παραπλανητικά κηρύγματα ἐμμονῆς εἰς τήν Ὀρθοδοξίαν - ἐπανακάμψας εἰς Κων/λιν τόν μῆνα Αὔγουστον, ἔξαφνα διά ἐπειγόντων τηλεγραφημάτων (!) κατά τά τέλη τοῦ μηνός αὐτοῦ ἐκάλει τάς ἐπί μέρους Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας εἰς «Β΄ Πανορθόδοξον Διάσκεψιν» ἐν Ρόδῳ μόλις μετά δέκα ἡμέρας, μέ θέμα τήν ἐκ νέου πρόσκλησιν τοῦ νέου Πάπα δι' ἀποστολήν παρατηρητῶν εἰς τήν Βατικάνειον Σύνοδον. Τήν ἀπόφασιν δέ διά τήν «πανορθόδοξον» αὐτήν διάσκεψιν ἔλαβε κατόπιν ἐπεισοδιακῆς συνεδριάσεως μέ ὁριακήν πλειοψηφίαν ἡ (μικρά) Διαρκής Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου, παρόλον πού δέν εἶχε ἀλλάξει ἡ ἐπίσημος ἀπόφασις τοῦ Πατριαρχείου διά τήν μή ἀποστολήν παρατηρητῶν.[6]

Εἰς τάς πονηράς καί βεβιασμένας αὐτάς κινήσεις τοῦ Ἀθηναγόρα, μέ πεισμονήν καί ὁμολογιακήν σταθερότητα ἐξ ἀρχῆς ἀντεστάθη ὁ τότε Νεοημερολογίτης Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος Β΄ (Χατζησταύρου). Προκαλέσας δέ καί τήν ἐλευθέραν ἔκφρασιν τῆς γνώμης ἁπάντων τῶν τότε 53 Ἑλλήνων Ἱεραρχῶν, ἐκ τῶν 53 οἱ 52 ἠρνήθησαν τήν ἀποστολήν παρατηρητῶν καί τήν ἐπί τούτῳ σύγκλισιν τῆς ἐν Ρόδῳ Διασκέψεως.[7]

Ὁ Ἀθηναγόρας ἐκίνησε καί πολιτικά μέσα διά νά κάμψη τήν ἀντίστασιν! Εἶναι δέ χαρακτηριστικώτατα τῶν προθέσεων καί τῶν ἐνεργειῶν του, ὅσα ὁ ἴδιος ὁ ἀναφερθείς κ. Χρυσόστομος διηγεῖται ὅτι συνέβησαν τήν 12ην Σεπτεμβρίου τοῦ 1963:

«Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ Α.Θ.Παναγιότης ἐκράτησεν ἡμᾶς εἰς τό τηλέφωνον πέραν τῆς ὥρας, προσπαθοῦσα νά πείσῃ ἡμᾶς καί δι' ἡμῶν τήν σεβαστήν Ἱεραρχίαν, νά ἐνστερνισθῶμεν τάς ἀπόψεις του. Τῆς συνδιαλέξεως ταύτης, ἧς ἐκρατήσαμεν ἔγγραφον περίληψιν, ἀποσπῶμεν τά ἑξῆς:

Ἐπί τῇ ἐρωτήσει τοῦ Πατριάρχου, διατί δέν θέλομεν νά βαδίζωμεν μετ' αὐτοῦ εἰς ζητήματα τόσον σοβαρά, ἀπηντήσαμεν τά ἑξῆς περίπου :

Βεβαίως, Παναγιώτατε, δέν ἀποχωριζόμεθα ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικοινωνίας μετά τῆς Μητρός Ἐκκλησίας. Ἀλλά προκειμένου περί ζητημάτων πίστεως καί ἐπικοινωνίας μετά αἱρετικῶν, καί μάλιστα μετά πλεῖστα ὅσα κακά κατά τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας διαπραξάντων καί διαπραττόντων, καί ὅταν ἔχωμεν τήν κοινήν τῆς Ἱεραρχίας γνώμην καί τοῦ πληρώματος τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, δέν δυνάμεθα ἀβασανίστως νά δεχώμεθα ἀπόψεις, ὧν αἰφνιδίως ἐλάβομεν γνῶσιν, καί ἅς ἡμεῖς πρέπει νά κρίνωμεν ὄχι αὐτοβούλως, ἀλλά μετ' ἔγκρισιν καί ἀπόφασιν τῆς περί ἡμᾶς Συνόδου κ.λπ. Ἠρωτήσαμεν δέ πρός τί ἡ σπουδή, καί ἠκούσαμεν τήν ἐπιταγήν τοῦ νά συμφωνήσωμεν ἀμέσως, καί ἄνευ ἀναβολῆς.

Ζητεῖτε, λέγει ὁ Παναγιώτατος, νά μάθητε λεπτομερείας· ΕΙΝΑΙ ΜΥΣΤΙΚΑΙ, ΚΑΙ ΟΥΤΕ ΠΡΟΦΟΡΙΚΩΣ, ΟΥΤΕ ΓΡΑΠΤΩΣ ΔΥΝΑΜΑΙ ΝΑ ΣΑΣ ΤΑΣ ΑΝΑΠΤΥΞΩ [8].

Ἐπειδή δέ εἶπε περαιτέρω, ὅτι δέν πρόκειται νά συζητήσωμεν ἐν Ρόδῳ μήτε περί ἀποστολῆς παρατηρητῶν, μήτε περί διαλόγου ἑνότητος (σ.σ. φανερά ψεύδη τοῦ «Παναγιωτάτου»...), ἠρωτήσαμεν ποῖον θέμα θά συζητηθῇ ἐν Ρόδῳ. Μοί ἀπήντησεν, ὅτι ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΘΑ ΤΟ ΜΑΘΗΤΕ ΕΝ ΡΟΔΩ. Ἐν τέλει δέ ὑπέδειξεν ἡμῖν, ὅτι ὀφείλομεν νά βαδίσωμεν εἰς τήν μεγάλην ταύτην ὑπόθεσιν ἡνωμένοι, διότι εἶναι ἱστορική καί νά εἶσθε βέβαιος, ὅτι θά γράψητε νέαν ἱστορίαν εἰς τό ἐνεργητικόν Σας (σ.σ. βεβαίως! νέαν Ἱστορίαν προδοσίας καί ἐκπτώσεως!).

Καί μέχρι μέν τοῦ σημείου τούτου ἡ ταπεινότης μου διεχειρίσθη τό ζήτημα, ἀκολουθοῦσα πιστῶς τῇ ἀρχῇ, ὅτι πᾶς μέν Ἀρχιερεύς τῆς Ἁγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας, μάλιστα δέ ὁ κατά καιρούς Ἀρχιεπίσκοπος οὐδαμῶς δικαιοῦται νά κρίνῃ, ἐπί σπουδαίων μάλιστα καί ζωτικῶν ζητημάτων, νά διαχειρίζηται αὐτοβούλως ταῦτα καί νά λαμβάνει αὐθαιρέτως ἀποφάσεις, ἀλλ' ἡ κρίσις καί ἀπόφασις ἐπ' αὐτῶν δέδοται τῇ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ τεταγμένῃ Συνόδῳ τῶν Ἱεραρχῶν αὐτῆς.»[9]

6) βλ. Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου Β΄ αὐτόθι, σελ. 13-16
7) αὐτόθι

8) σ.σ. ὁ τονισμός ἡμέτερος, πρός ἔμφασιν τοῦ παντελῶς ἀντορθοδόξου καί κρυπτομασσωνικοῦ τρόπου ἐνεργείας τοῦ Ἀθηναγόρα

9) βλ. Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου Β΄ αὐτόθι, σελ. 16-17 καί «Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Ἱστορία», π. Θεοκλήτου Στράγκα, σελ. 4242

Ταῦτα διηγεῖται «ἀπό πρώτο χέρι» αὐτοπροσώπως ὁ ἀναδειχθείς κατά τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἡρωϊκός - ἄν καί νεοημερολογίτης - Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος Β΄, ἀλλ᾽ ἐπίσης μεθ᾽ αὐτοῦ καί σύμπασα ἡ τότε Ἱεραρχία.

Βεβαίως ὡς νεοημερολογίτης εὑρίσκετο ἐντός τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, πλήν σθεναρῶς ἕως τέλους ἀντετάχθη εἰς τάς διαρκεῖς καί ἀλλεπαλλήλους προδοσίας τοῦ Ἀθηναγόρα, ὁ ὁποῖος βαρεωτάτως ἔφερε τόν ἔλεγχον καί τήν διαφοροποίησιν τῆς Ἑλληνικῆς Ἱεραρχίας, πρωτοστατοῦντος μάλιστα τοῦ Προέδρου τῆς Α΄ Πανορθοδόξου Διασκέψεως, τοῦ Ἀθηνῶν κ. Χρυσοστόμου. Ὁ ὁποῖος - κατά μαρτυρίαν τοῦ Γέροντος Φιλοθέου Ζερβάκου - εἶχε βάλει σκοπόν νά ἐπαναφέρῃ καί τό Πατροπαράδοτον ἡμερολόγιον εἰς τήν Κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν, δίδοντας ἕν ἀκόμη ἀποφασιστικόν κτύπημα εἰς τό αἱρετικόν τέρας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ! Ἀλλά δέν ἐπρόλαβεν· ἐξεθρόνισεν αὐτόν ἡ Δικτατορία τοῦ 1967! [10]

Ἄς ἴδωμεν ὅμως πῶς ὁ ἴδιος περιγράφει τά ἀντικανονικά καί ἀντορθόδοξα τελεσθέντα εἰς τήν Β΄ αὐτήν Διάσκεψιν, ἡ ὁποία τελικά ἐγένετο ἀπό 26 ἕως 29 Σεπτεμβρίου 1963.

«Ἡ κατά τά ἀνωτέρω Πανορθόδοξος Σύσκεψις ἐν Ρόδῳ ἐπραγματοποιήθη κατά τήν ὁρισθεῖσαν αὐτῇ ἡμερομηνίαν. Πλήν ἄνευ συμμετοχῆς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἥτις, βαθυτάτην ἔχουσα συνείδησιν τῆς ὀφειλομένης ὑπακοῆς εἰς τάς ἐπιταγάς τοῦ Κανονικοῦ νομοθέτου περί τηρήσεως ἀλωβήτου ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ πολιτεύματι τῆς τε δογματικῆς καί τῆς κανονικῆς πειθαρχίας (καν. Α΄, Β΄ Τρούλλου, Α΄ τῆς Β΄ Νικαίας), ἐφ᾽ ὧν παρακατιόντες θά ἐκθέσωμεν τά δέοντα, δέν ἀνταπεκρίθη εἰς τήν τοιαύτην πρόσκλησιν πρός συμμετοχήν εἰς <u>Ἐπισκοπικήν Σύσκεψιν καί οὐχί κανονικήν Σύνοδον Ἐπισκόπων</u>. Ἄλλωστε, ἡ ἐν λόγῳ πρόσκλησις ἔκειτο μακράν καί τῶν ὑπό τῆς Α΄ ἐν Ρόδῳ Πανορθοδόξου Διασκέψεως ἀποφασισθέντων, μετά δέουσαν μελέτην τοῦ ὅλου ζητήματος, περί τῶν σχέσεων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρός τόν λοιπόν Χριστιανικόν κόσμον.

Διότι, κατά τίνα ἔννοιαν ἦτο δυνατόν νά χωρήσῃ ἐντός ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος τριῶν ἡμερῶν συζήτησις ἐπί τόσον σοβαροῦ θέματος, ἐφ᾽ οὗ ἡ ἐν Ρόδῳ Πανορθόδοξος Διάσκεψις εἶχε καθορίσει τά περιθώρια καί τό εὐρύ τοῦ χρόνου πρός μελέτην, ἐφ᾽ ὅσον συνέτρεχον δύο ἄκρως δυσμενεῖς παράγοντες, ἤτοι:

α) Τό σχίσμα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης, ἀφ᾽ ἑαυτῆς ἀποσχισθείσης ἀπό τοῦ ἔτους 1054 ἐκ τοῦ σώματος τῆς μιᾶς καί ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας, καί ἔκτοτε ὑψωσάσης <u>ἀντικανονικόν καί ἀπαράδεκτον τύπον ἐκκλησιαστικοῦ πολιτεύματος</u>, ὅ τηρεῖ μέχρι τῆς σήμερον, καί

β) Ἡ παντελής ἔλλειψις τοῦ δεδομένου ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρώμης φλέγεται ἐκ τῆς ἐπαναφορᾶς εἰς τήν ὑπό τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων θεμελιωθεῖσαν δογματικήν καί κανονικήν ἀκρίβειαν, ὑφ᾽ ἥν καί μόνην ἐπιτρέπεται εἰς τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἵνα προέλθῃ εἰς διάλογον μετ᾽ ἐκείνης. Ἄλλωστε, ἐκ τῶν ἐπί τοῦ θέματος προσεγγίσεως ἁπασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν ἐπαγγελιῶν τοῦ νῦν Πάπα Παύλου ΣΤ΄ ἐδίδετο ἡμῖν πάντοτε σαφής ἡ διάθεσις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης, ὅπως ὑποτάξῃ ὑφ᾽ ἑαυτήν ἅπαντας τούς ἀνά τόν κόσμον Χριστιανούς, πρᾶγμα ὅπερ καί ἀπεδείχθη καί κατά τήν διεξαχθεῖσαν πρότριτα συζήτησιν κατά τήν β΄ περίοδον τῶν ἐργασιῶν τοῦ Β΄ ἐν Βατικανῷ Συνεδρίου. [11]

Οὕτως, αἱ ὀρθαί καί δίκαιαι ἐπιφυλάξεις ἡμῶν ἐπηληθεύθησαν ἐκ τῶν ὑπό τῆς ἐν Ρόδῳ Β΄ Πανορθοδόξου Συσκέψεως ληφθεισῶν ἀποφάσεων, ἤτοι:

α) <u>Περί μή ἀποστολῆς ἐπισήμων παρατηρητῶν</u> εἰς τάς ἐργασίας τῆς β΄ περιόδου τοῦ Β΄ ἐν Βατικανῷ Συνεδρίου, <u>ἀφιεμένης ἑκάστης Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὅπως ἐνεργήσῃ ἐπί τούτου ἐλευθέρως καί κατ᾽ ἰδίαν αὐτῆς πρωτοβουλίαν</u>, καί

β) Περί ὑποβολῆς προτάσεως ἀπό μέρους τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρός τήν Ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης <u>διά τήν ἔναρξιν διαλόγου ἐπί ἴσοις ὅροις μετ᾽ αὐτῆς</u>.

Ἐπί τῶν ἀποφάσεων δέ τούτων, συζητήσασα ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κατά τήν κατ᾽ Ὀκτώβριον 1963 γενομένην Κ΄ συνέλευσιν αὐτῆς, ἀπεφάσισεν ὁμοφώνως τά κάτωθι:

1) Ἀποστέργει τήν ἀποστολήν Παρατηρητῶν εἰς τάς ἐν τῷ Βατικανῷ συσκέψεις καί συνεδρίας.

10) βλ. «Ὅταν οἱ φύλακες προδίδουν» Ἁγιορ. Ἱερομ. Θεοδωρήτου, Ἀθῆναι 2001, σελ. 231-233

11) πρβλ. Ἰ. Καρμίρη, «Ἡ ἐν Βατικανῷ γενική Σύνοδος» ἐν περιοδ. «Ἐκκλησία», τόμ. Μ΄ σελ. 576 ἑπ.

2) Ὅπως ὁ διάλογος πραγματοποιηθῇ μετά τήν ὁριστικήν λῆξιν τῶν ἐργασιῶν τῶν ἐν γένει συσκέψεων τῆς Βατικανικῆς Συνόδου.

3) Διασαφινισθῇ τό περιεχόμενον τῆς φράσεως «ἐπί ἴσοις ὅροις».

4) Καθορισθῇ ἐπακριβῶς ἡ ὑφή, ἡ ἔκτασις καί τά θέματα τοῦ διαλόγου τούτου.

Ὅμως, τά γεγονότα ἐπέπρωτο νά ἐξελιχθῶσι ραγδαίως. Ὁ Ὀρθόδοξος Χριστιανικός κόσμος ἐκαλεῖτο ἐνώπιον πρωτοφανῶν θεαμάτων καί ἐνεργειῶν, ἵνα ἅπαξ ἔτι ἐπαληθεύσωσιν αἱ δίκαιαι ἐπιφυλάξεις καί ἀρνήσεις ἡμῶν πρός συμμετοχήν εἰς τήν προχειρον ἐν Ρόδῳ Πανορθόδοξον Σύσκεψιν, ὅπου μετά τόσης εὐκολίας ἐλήφθη ἡ ἀπόφασις ἵνα ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀκρίτως σπεύσῃ πρώτη νά προτείνῃ εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης, ἤ ἀκριβέστερον εἰπεῖν, εἰς τό Κράτος τοῦ Βατικανοῦ, ἔναρξιν διαλόγου ἐπί ἴσοις ὅροις.» [12]

Εἶναι χαρακτηριστικόν, ὅτι ἡ ἐλευθέρα ἀποστολή «παρατηρητῶν» εἰς τήν Σύνοδον τοῦ Βατικανοῦ ἀπεφασίσθη πονηρῶς, παρά τοῦ ὅτι *«αἱ Ἀντιπροσωπεῖαι τῶν μετεσχουσῶν Ἐκκλησιῶν κατά τήν πλειονότητα ἐξέφρασαν τάς ὑπαρχούσας ἐν τῷ θέματι ἀντιρρήσεις»*! [13] Οἱ Οἰκουμενισταί, δηλαδή, οἱ ὁποῖοι προΐσταντο, ἐφρόντισαν ὥστε νά φιμωθῇ τό θέλημα τῆς πλειοψηφίας μέ τήν ἀποφυγήν τῆς συνηθισμένης ψηφοφορίας, καί τήν διπλωματικήν ὑπεκφυγήν τῆς ἐν ὀνόματι τῆς ἐλευθερίας ἀνεξαρτήτου δράσεως ἑκάστης ἐπί μέρους Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας! Ἐλευθερία ἡ ὁποία εἶναι Ὀρθοδόξως ἀδιανόητος καί ἀπόβλητος, ὅταν πρόκειται περί τοιούτων ζητημάτων σχέσεων καί ἀντιμετωπίσεως τῶν αἱρετικῶν, ζητήματα εἰς τά ὁποῖα εἶναι ὀλέθριον καί ἄτοπον νά δρᾷ ἀνεξαρτήτως ἕκαστος, ἐκεῖ ὅπου ὀφείλει ἡ Ἐκκλησία νά ἐμφανίζεται καί νά εἶναι ἑνωμένη, ὁμονοοῦσα ὡς σῶμα ἕν.

Τήν ἑδραίωσιν αὐτῆς ἀκριβῶς τῆς ἐλευθερίας κινήσεων ἐσκόπευε πονηρῶς νά καθιερώσῃ ὁ Ἀθηναγόρας, ὥστε παρά τάς ὑπαρχούσας πανταχοῦ σφοδράς διαφωνίας καί ἀντιθέσεις, αὐτός νά ἐνεργῇ καί προωθῇ ἀνενόχλητος ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ (ὡς ὁ ἴδιος πολλάκις ὡμολόγει) σχέδιόν του προσεγγίσεως καί ἑνώσεως εἰδικῶς μέ τόν Πάπαν, ἐμφανιζόμενος μάλιστα ὡς ἐνεργῶν ἐξ ὀνόματος ὁλοκλήρου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας! Ἐνῶ κατ᾽ οὐσίαν ὅσα ἐποίει ἦτο βούλησις μόνον τοῦ ἰδίου καί μιᾶς μικρᾶς μειοψηφίας - φατρίας ἐκ τῶν Ἱεραρχῶν τοῦ Πατριαρχείου Κων/λεως!

Τό ἑπόμενον τολμηρώτατον, θρασύτατον καί ἀντικανονικώτατον διάβημά του ἦτο ἡ συνάντησις μέ τόν Πάπαν εἰς τά Ἱεροσόλυμα τόν Ἰανουάριον τοῦ 1964, τήν ὁποίαν ἄφωνοι καί ἀγανακτισμένοι παρηκολούθησαν οἱ Ὀρθόδοξοι ὅλου τοῦ κόσμου, ἐχρησιμοποίησαν δέ Ἀθηναγόρας καί Πάπας Παῦλος ΣΤ΄ ὡς προετοιμασία τοῦ κλίματος διά τήν κατά τό τέλος τοῦ ἑπομένου ἔτους ψευδοάρσιν τῶν ἑκατέρωθεν ἀναθεμάτων, τήν ὁποίαν ἐπανηγύρισαν ἐφέτος οἱ συνεχισταί των Βαρθολομαῖος καί Βοϊτύλας.

Συνεχίζεται

12) βλ. «ΤΑ ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΑ» αὐτόθι, σελ. 18-30
13) βλ. περιοδ. «Θεολογία», Ἰούλιος-Σεπτέμβριος 1991, σελ. 495

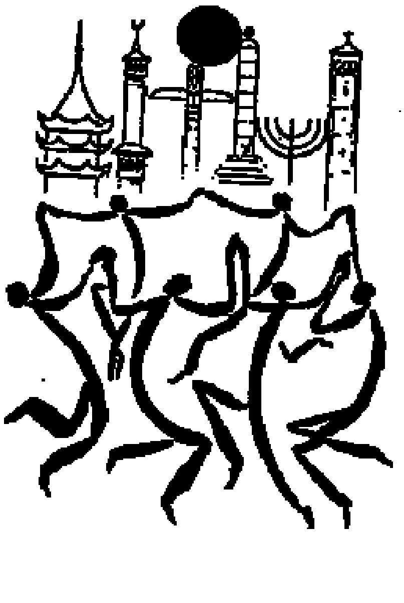

Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΤΟΥ χξς΄-666

συνέχεια ἀπό τό προηγούμενο

Γ΄

8. Ἡ ἄρνησις τοῦ Χριστοῦ καί ὁ ἁμαρτωλός βίος καταργοῦν τήν ἐνέργειαν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ

ὑπό **Αὐγουστίνου**
μοναχοῦ Ἁγιοβασιλειάτου

Ἀναφέρεται ὅτι ὁ «Ἰουλιανός ὁ παραβάτης, ὁ ἀνεψιός τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, εἰς τάς ἀρχάς μέν ἔδειχνε πώς εἶναι πολλά εὐλαβής· μάλιστα ἐκουρεύθη εἰς τήν Ἀντιόχειαν καί Ἀναγνώστης· ἔκοψε τά μαλλιά καί ἐμαυροφόρεσε, μέ σκοπόν καί διά νά καλογηρεύσῃ· ἀλλ᾽ ἴδετε τί ἀκολουθεῖ μετ᾽ ἔπειτα· οὗτος ἦλθεν εἰς φαντασίαν μεγάλην, ὅτι (ὡς τάχα ἀνεψιός τοῦ βασιλέως) τοῦ πρέπει καί νά βασιλεύσῃ καί νά γένῃ διάδοχος τοῦ θείου του· αὕτη ἡ ματαία φαντασία τοῦ ἐῤῥιζώθη μέσα εἰς τόν νοῦν στερεά· καί λοιπόν ὁ ψευδοκαλόγηρος τρέχει καί εὑρίσκει ἕναν μάγον Ἕλληνα, ἐπιθυμῶν νά μάθῃ παρ᾽ αὐτοῦ, ἄν μέλλῃ νά βασιλεύσῃ· ὁ μάγος τοῦ λέγει, ἐγώ τοῦτο δέν ἠμπορῶ νά τό ἠξεύρω, ἀλλά ἄν θέλῃς, ἄς ὑπάγωμεν εἰς τόν ναόν τῶν εἰδώλων· ἐκεῖ ἐγώ θέλω κράξει τούς διδασκάλους μου Δαίμονας, καί ἐρωτώμενοι, θέλουσι μοῦ εἰπεῖ αὐτό ὁπού ποθεῖς νά μάθῃς· πλήν (τοῦ λέγει) πρόσεχε ὡς Χριστιανός νά μή κάμῃς τό σημεῖον τοῦ σταυροῦ, διότι οὗτοι οἱ διδάσκαλοί μου δαίμονες πολύ τό μισοῦσι καί τό βδελύττονται, καί εὐθύς ὁπού τό ἴδωσι, δέν στέκονται[22], ἀλλά γίνονται ἄφαντοι· ὑπῆγαν λοιπόν ἐκεῖ· κράζει ὁ μάντις ἐκεῖνος τούς Δαίμονας· ἦλθον ἐκεῖνοι παρευθύς πλῆθος ἄπειρον, μαῦροι εἰς τήν θέαν καί τρομερώτατοι εἰς τό εἶδος· ὁ παραβάτης Ἰουλιανός εὐθύς ὁπού τούς εἶδεν, ἐτρόμαξε, καί ἔκαμε τόν σταυρόν του· ὅθεν ἐκεῖνοι βλέποντες τό φρικτόν σημεῖον τοῦ σταυροῦ, πάραυτα ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἄφαντοι ἐγένοντο. Ἐγύρισε λοιπόν ἐκεῖθεν μέ τόν μάντιν ἄπρακτος· εἰς ὀλίγον δέ καιρόν, πάλιν αὐτός πεπωρωμένος ἀπό τήν λύσσαν τῆς φιλοδοξίας, ὑπῆγε καί δεύτερον εἰς τόν μάντιν, τόν παρακαλεῖ νά ξαναϋπάγουν μέ ὑπόσχεσιν, ὁπού νά μή κάμῃ πλέον τόν σταυρόν του· ἀλλ᾽ ὁ μάντις δέν τοῦ ἐπίστευσεν· ὅθεν τοῦ λέγει, ἄν θέλῃς νά μάθῃς αὐτό πού ἐπιθυμεῖς, φέρε μου ὀλίγον σηκώτι ἀπό νεοφονευμένον παλληκάρι, καί ἐγώ μέ αὐτό θέλω κάμῃ τέχνην ὁπού νά γνωρίσω ἄν μέλλῃς νά βασιλεύσῃς· ἀλλ᾽ ὁ σκοπός τοῦ μάντου δέν ἦτο ἄλλος, παρά νά τόν ρίψῃ εἰς τήν θανάσιμον ἁμαρτίαν τοῦ φόνου. Ἔτσι ἦτο διδαγμένος ἀπό τούς διδασκάλους του Δαίμονας· ὁ δέ ἀσεβέστατος Ἰουλιανός παρευθύς φέρει καί εἰς ἔργον τό συμβουλευόμενον· πηγαίνει εἰς τήν οἰκίαν του, καί ἀπό τούς δούλους του σφάζει ἐλεεινῶς ἕνα, τοῦ σχίζει τήν κοιλίαν, παίρνει τό σηκώτι καί τρέχει εἰς τόν μάντιν· ὁ δέ βλέπων αὐτόν, δέν εἶναι χρεία (τοῦ λέγει) τώρα ἀπό τό σηκώτι· ἔλα νά ὑπάγωμεν εἰς τόν εἰδωλικόν ναόν· ὑπῆγον λοιπόν, καί παρευθύς κράζει ὁ μάντις τούς Δαίμονας, ἐκεῖνοι χωρίς ἀναβολῆς καιροῦ ἔρχονται· ὁ Ἰουλιανός τρομάζει, κάμνει τόν σταυρόν του, ἀλλά τίποτε· οἱ Δαίμονες δέν φοβοῦνται. Τό τουφέκι εἶναι ἄδειο· ἄς τό σηκώνῃ ἐκεῖνος κατ᾽ ἐπάνω των ὅσας φοράς καί ἄν θέλῃ...»[23]

Οἱ δόλιοι πρόδρομοι τοῦ Ἀντιχρίστου, γνωρίζουν καλῶς ὅτι ὁ ἁμαρτωλός βίος καί ἡ παραδοχή καθ᾽ οἱονδήποτε τρόπον τοῦ συμβόλου τοῦ Ἀντιχρίστου 666, ὡς ἐνεργοῦντος καί πρό τῆς ἐλεύσεως του, καταργεῖ ἐν τάχει τήν ἀήττητον δύναμιν τοῦ Ἱεροῦ Συμβόλου τοῦ Χριστοῦ μας· διά τοῦτο, μέ προφάσεις δῆθεν ὠφελιμιστικάς, ἀνέλαβον ἀπό δεκαετίας τήν ὀργάνωσιν τῆς διεθνοῦς σημάνσεως ἀνθρώπων, προϊόντων καί ζώων, ὥστε οἱ ἄνθρωποι νά ἑτοιμασθοῦν διά τῆς ὁσημέραι μιάνσεώς των μέ τήν μολυσματικήν ἐνέργει-

22. σημ. συγγρ. Βαβαί καί ἡμεῖς ἀδιαμαρτυρήτως δεχόμεθα τό Σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου ἐν ταῖς ὠναῖς καί ταῖς πράσεσι» !! - βλ. Ἀνδρ. Καίσ.

23. Ἀποστολική Σαγήνη σελ. 125.

αν τοῦ δυσωνύμου ἀριθμοῦ 666 καί νά δεχθοῦν ἀκωλύτως τόν Ἀντίχριστον, ὅταν θά ἔλθῃ. Οἱ ἴδιοι ἔχουν ὀργανώσει ἐκστρατείαν διά τήν κατάργησιν κάθε θείου καί ἀνθρωπίνου ἠθικοῦ νόμου, μέ σκοπόν νά ποιήσουν ὅλην τήν ἀνθρωπότητα ὡς ἕνα Ἰουλιανόν παραβάτην (ἀρνητήν καί ἁμαρτωλόν).

Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, ξυπνήσατε· κοιμωμένων ὅλων ἡμῶν, οἱ πρόδρομοι τοῦ Ἀντιχρίστου ὠργάνωσαν τό κακόν καί μέ διεθνεῖς ὀργανώσεις σημάνσεως ἀνθρώπων, προϊόντων, ζώων, ὑπηρεσιῶν, πραγμάτων κ.λ.π. προετοιμάζουν τήν πλέον τυραννικήν πλανηταρχίαν, εἰς τήν ὁποίαν ὅποιος ἀρνεῖται νά μετάσχῃ θά ἀποκηρύσσεται ὡς δεινός τρομοκράτης!!

9. Τά σεσημασμένα προϊόντα μιαίνουν;

Ἠρώτησάν ποτε τόν Ἀπόστολον Παῦλον οἱ Κορίνθιοι, ἄν ἐπιτρέπεται νά τρώγωσι τό κρέας τῶν εἰδωλοθύτων, ἤτοι τῶν ἀπομενόντων κρεάτων ἐκ τῆς εἰς ἀνυπάρκτους Θεούς θυσίας τῶν ζώων. Εἷς θρησκευτικός καί ἀδιάφορος τῆς σήμερον, ἄν ἠρωτᾶτο ἐπί τούτου, θά ἔλεγε ἀδεῶς διά τήν ἐρώτησιν καί θά ἔσπευδε νά ἀποφανθῇ μέ ἀσφάλειαν: «Ἀφήσατε τάς προλήψεις καί τρώγετε ἀφόβως». Ἀλλ᾽ ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ὁ τῶν ἐθνῶν Παῦλος δέν εἶπε τοῦτο· εἶπε μόνον ὅτι ἐπιτρέπεται ἡ βρῶσις καθ᾽ ἑαυτήν, ἀλλά προσέχετε οἱ τρώγωντες, ἵνα μή σκανδαλίσητε καί βλάψητε τούς ἁπλουστέρους, τύπτοντες τήν συνείδησιν αὐτῶν, δι᾽οὗς ὁ Χριστός ἀπέθανεν.[24]

Ἠρωτήθη καί αὖθις περί τῶν εἰδωλοθύτων καί ἀπήντησεν: «Ἐάν δέ τις ὑμῖν εἴπῃ τοῦτο εἰδωλόθυτον ἐστί, μή ἐσθίετε δι᾽ ἐκεῖνον τόν μηνύσαντα καί τήν συνείδησιν· τοῦ γάρ Κυρίου ἡ γῆ καί τό πλήρωμα αὐτῆς· συνείδησιν δέ λέγω οὐχί τήν ἑαυτοῦ, ἀλλά τήν τοῦ ἑτέρου»[25]

Τήν γλῶσσαν ταύτην τοῦ Ἀποστόλου, δέν δύνανται νά ἐννοήσουν οἱ σημερινοί νεωτερισταί καί θρησκευτικῶς ἀδιάφοροι, τί λέγω; Οὐδέ αὐτοί οὗτοι οἱ κληρικοί, οἱ ὁποῖοι ὅταν ἐρωτῶνται, ἐάν τά σεσημασμένα προϊόντα

24. Κορ. Α΄ κεφ. η΄, 4-13
25. Κορ Α΄ κεφ. ι΄, 28- 30

ὑπό Διεθνοῦς ὀργανισμοῦ σημάνσεων προϊόντων μέ τόν Γραμμωτόν Κωδικόν EAN/13 μολύνουν ἤ βλάπτουν, ἀπαντοῦν οἱ περισσότεροι: ἄν μολύνουν καί βλάπτουν ἐσᾶς, μή τά πετᾶτε, τά λαμβάνομεν ἡμεῖς πρός χρῆσιν! Ταλαίπωροι, ὅταν εἰς τά προϊόντα ἑνός ἐργοστασίου ἤ μιᾶς ἐπιχειρήσεως τίθεται τό ἐμπορικόν σῆμα, διακρίνετε καί λέγετε ὅτι τό προϊόν τοῦτο εἶναι τοῦ τάδε ἐργοστασίου ἤ τῆς τάδε ἐπιχειρήσεως, καί προτιμᾶτε τοῦτο ἤ ἐκεῖνο ἀπό τό ἄλλο τώρα πού οἱ πρόδρομοι τοῦ Ἀντιχρίστου διοργανώνουν τήν ἀγοράν του μέ τό σύμβολόν του, δέν τό διακρίνετε;

Ὅλοι αὐτοί οἱ ταλαίπωροι ὤφειλον νά εἶχον σπουδάσει τήν γλῶσσαν καί τόν νοῦν τοῦ ἁγίου Παύλου, καί νά μή κηρύττουν ἐν ὀνόματι τῶν ἀτομικῶν αὐτῶν ἰδεῶν καί τῶν ἐπικρατουσῶν προδρομικῶν τοῦ ἀντιχρίστου ἀντιλήψεων καί πεποιθήσεων, ἀλλ᾽ ἐν τῷ φρονήματι καί ταῖς ἰδέαις τῆς Ἐκκλησίας, ἧς γνήσιος ἐκπρόσωπος καί πρόμαχος ὑπῆρξε ὁ Παῦλος, ὁ μέγας οὗτος τοῦ Χριστιανισμοῦ Ἀπόστολος, ὁ ὁποῖος ἄν ἠρωτᾶτο σήμερον θά ἀπαντοῦσε: «Τό γάρ μυστήριον ἤδη ἐνεργεῖται τῆς ἀνομίας»[26], δηλαδή ὁ Ἀντίχριστος εἶναι μεταξύ μας καί χωρίς νά ἔλθῃ ἀκόμα· ὅπως ἀνωτέρω ἴδωμεν ὅτι ἡ δύναμις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐνηργεῖτο εἰς τούς προπάτορας ἡμῶν, οὕτω καί τό σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου 666 μιαίνει προπάτορας τῶν ὀπαδῶν του.

26. Θεσσ. Β΄ κεφ. β΄, 7

Ἐάν δέ τοῦ ἔλεγον οἱ πρόδρομοι τοῦ Ἀντιχρίστου «Διεθνισταί» ὅτι τά σεσημασμένα προϊόντα τοῦ Διεθνοῦς ὀργανισμοῦ εἶναι ἐγγυημένα ἀπό τήν πλανηταρχίαν, ἀσφαλῶς δέν θά ἔλεγε «τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καί τό πλήρωμα αὐτῆς», ἀλλά θά ἀπαντοῦσε ὅτι ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος εἶπε νά μή συμβληθῶμεν μέ οἱονδήποτε τρόπον ἀγοράζοντες - πωλοῦντες πρός χρῆσιν ἰδικήν μας ἤ ἄλλων μέ τό σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου, πού θά ἐξασφαλίζει τήν συμμετοχήν μας εἰς τήν παγκόσμιον ἀγοράν, καί νῦν εἰς τήν τοπικήν.

Ἀλήθεια εἶναι ὅτι κάθε συνετός, κάθε νουνεχής καί στοχαστής δέν εἶναι ἀνάγκη νά πολυπραγμονήση τά πράγματα, διότι μόνα των κραυγάζουν ὅτι εὑρισκόμεθα εἰς τάς παραμονάς μιᾶς κλειστῆς σεσημασμένης ἀγορᾶς μέ σεσημασμένους πελάτας, εἰς τήν ὁποίαν δέν θά συμμετάσχουν οἱ μή ἔχοντες τό δικαίωμα τοῦ ἐμπορεύεσθαι, δηλαδή οἱ μή σεσημασμένοι μέ τό σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου 666 ἀπό τόν διεθνῆ ὀργανισμόν σημάνσεως πολιτῶν.

Οἱ σημερινοί ἀκούσιοι καί ἑκούσιοι διοργανωταί τῆς αὐριανῆς ταύτης διεθνοῦς κλειστῆς ἀγορᾶς, πού περιγελοῦν σήμερον τούς παραδοσιακούς διακηρύττοντες «ἀφῆστε τάς προλήψεις καί ἐσθίετε ἀφόβως σεσημασμένα προϊόντα μέ τόν γραμμωτόν κωδικόν EAN/13», οἱ ἴδιοι αὔριον θά διακηρύξουν ὅτι οἱ «σεσημασμένοι» (δηλαδή οἱ ἔχοντες ἀτομικόν ἀριθμόν δι᾽ οὗ ἐξασφαλίζεται τό δικαίωμα τοῦ ἐμπορεύεσθαι) δέν ἔχουν σωτηρίαν καί τά σεσημασμένα προϊόντα ἐμίαινον τούς ἐσθίοντας. Καί ταῦτα μέ σκοπόν νά ἀπελπίσουν τούς ἁπλουστέρους, δι᾽ οὕς ὁ Κύριος ἀπέθανε, κατά τό ἀκόλουθον παράδειγμα τοῦ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου.

10. Τά μεμιασμένα τρόφιμα ἐπί Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου καί τό θαῦμα τῶν κολλύβων.

Ὁ ἀσεβής Ἰουλιανός (ἀναφέρει τό συναξάριον τοῦ Σαββάτου τῆς Α´ ἑβδομάδος τῶν νηστειῶν τοῦ Τριωδίου καί τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στρατηλάτου, 17 Φεβρουαρίου), ἀπέκαμε νά τυραννῆ τούς Χριστιανούς. Φλογιζόμενος ἀπό τήν κακίαν του ὁ ἄθλιος, ἀπεφάσισε νά καταπαύση τήν τυραννίαν καί νά ἐφαρμόση νέαν μέθοδον εἰρηνικήν πρός πραγματοποίησιν τοῦ σκοποῦ του, ἤτοι νά φέρη τούς Χριστιανούς εἰς ἀπόγνωσιν καί ἀπελπισίαν, ὥστε νά δεχθοῦν οἱ ἁπλούστεροι νά γίνουν εἰδωλολάτραι. Τούς μεγάλους τούς εἶχε μαζί του κατά τό σύνηθες.

Ἡ πονηρά καί ἀνοσία αὐτοῦ ἀπόφασις θά ἐπετύγχανεν, ἐάν ὁ Πανάγαθος Θεός δέν ἤθελε βοηθήσει τούς Χριστιανούς μέ τήν διάλυσιν τῶν μηχανημάτων αὐτοῦ.

Ἦταν δέ τό τέχνασμα, τό ὁποῖον ἤθελε νά μεταχειρισθῇ ὁ Ἰουλιανός ὁ Παραβάτης τό ἑξῆς. «....κεκρυμμένως πως μιᾶναι τούτους ὁ δόλιος καί ἀνόσιος ἐβουλεύσατο. Ὅθεν καί τηρήσας, ὡς τό ἡμέτερον ἔθνος Χριστοῦ, κατά τήν πρώτην τῶν ἁγίων Νηστειῶν Ἑβδομάδα, μᾶλλον ἁγνίζεται, καί προσανέχει Θεῷ, τόν Ἔπαρχον τῆς πόλεως μετακαλεσάμενος, κελεύει τά πιπρασκόμενα συνήθη ὤνια ἐκ τοῦ μέσου ἀπαγαγεῖν· ἕτερα δέ ὤνια προθεῖναι τῇ ἀγορᾷ, ἄρτους δηλονότι καί πόματα, τοῖς ἐκ τῶν θυσιῶν αὐτοῦ αἵμασι ταῦτα πρότερον ἀναμίξαντα, καί ἐν τῷ φυράματι ἐκμιάναντα ὡς ἄν, ἀπό νηστείας ταῦτ᾽ ὠνούμενοι, μᾶλλον ἐν τῇ καθάρσει μιαίνοντο. Αὐτίκα τοίνυν ὁ Ἔπαρχος εἰς ἔργον ἄγει τό προσταχθέν καί προτίθησι τά ἐκ τῶν θυσιῶν καί ἀλισγημάτων μεμιασμένα βρωτά καί ποτά, ἐν πάσῃ τῇ ἀγορᾷ. Ἀλλ᾽ ὁ πάντα ὁρῶν τοῦ Θεοῦ ὀφθαλμός, καί δρασσόμενος τούς σοφούς ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτῶν, καί ἡμῶν τῶν δούλων αὐτοῦ ἀεί προμηθούμενος, καί τάς μυσαράς τοῦ Παραβάτου καθ᾽ ἡμῶν ἐπινοίας διέλυσε· τῷ γάρ τῆς πόλεως Ἀρχιερεῖ Εὐδοξίῳ, οὐκ ὀρθῶς, καί ταῦτα τό σέβας τυγχάνοντι, ἐπιπέμπει τόν μέγαν αὐτοῦ ἀθλοφόρον Θεόδωρον τόν ἀπό τοῦ Τηρωνικοῦ τάγματος, Τήρωνα ἐπονομαζόμενον. Καί δῆτα ὕπαρ, οὐκ ὄναρ, αὐτῷ ἐπιστάς οὑτωσίπως φησίν. Ὅσον τάχος διεγερθείς, τό τοῦ Χριστοῦ συνάγαγε ποίμνιον, καί κέλευε ἀσφαλῶς, μηδένα μηδέν τι τῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ προβεβλημένων ὠνήσασθαι· θυσιῶν γάρ αἵμασι ταῦτα παρά τοῦ ἀσεβεστάτου βαλιλέως μεμίανται. Τοῦ δέ διαπορουμένου καί διερωτῶντος. Καί πῶς ἄν ῥᾴδιον εἴη τοῦτο, τοῖς μή εὐπόρως οἴκοθεν ἔχουσι, μή ἀπό τῶν τῇ ἀγορᾷ προβεβλημένων ὠνήσασθαι; Ὁ Ἅγιος, Κόλλυβα χορηγήσας φησίν, αὐτοῖς τήν ἔνδειαν παραμυθῆσαι. Τοῦ δέ διαπορουμένου καί ἀγνοοῦντος, καί τί ἄν εἴη ταῦτα, διαπυνθανομένου, τά Κόλλυβα; ὁ μέγας Θεό-

δωρος φησί. Τόν ἑψητόν σῖτον· .... Διεγερθείς οὖν εὐθέως ὁ Πατριάρχης, καί τῷ πλήθει ἀναγγείλας τά ὁραθέντα, καί οὕτω διαπραξάμενος, τό τοῦ Χριστοῦ ποίμνιον ἀλύμαντον τῆς τοῦ ἐχθροῦ καί παραβάτου διετήρησεν ἐπινοίας. Ὁ δέ τήν αὐτοῦ ἐνέδραν ἐπιδών ἐλεγχθεῖσαν, καί μηδέν ἀνύσασα, καί εἰ ἱκανῶς αἰσχυνθείς, προβληθῆναι καί πάλιν τά συνήθη τῷ ἀγορᾷ προσέταξεν ὤνια.»[27]

Ἐάν τά ἐκ θυσιῶν καί ἀλισγημάτων μεμιασμένα βρώματα καί ποτά, κατά τήν ἀψευδῆ πρόγνωσιν τοῦ Θεοῦ, θά ἔφερνον εἰς ἀπόγνωσιν καί ἀπελπισίαν τούς πιστούς καί θά ἐπετύγχανε τό ἀνόσιον τέχνασμα τοῦ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου, τί δέν ἔπρεπε νά ποιήσουν σήμερον οἱ πιστοί (κλῆρος καί λαός) ὥστε κεκρυμμένα μηχανήματα τῶν σημερινῶν διεθνιστῶν καί ἐθνικῶν σημαντόρων νά διαλυθοῦν ἐν τάχει, διά τῆς δημιουργίας ἀγορᾶς καί πωλήσεως προϊόντων, μή σεσημασμένων μέ τόν Γραμμωτόν Κωδικόν Bar code EAN/13, ὥστε οἱ αὐριανοί πιστοί νά μή δοκιμάσουν τήν ἀπελπισίαν πού θά ἔλθη εἰς τούς ἐγκλωβισμένους ἀπό τούς προδρόμους τοῦ Ἀντιχρίστου; Ἀλλοίμονον! Κοιμωμένων ἡμῶν, οἱ πρόδρομοι τοῦ Ἀντιχρίστου ὠργανώθησαν μέ τήν δύναμιν τῆς νέας τεχνολογίας καί κάθε πιστός (κληρικός καί λαϊκός) πρέπει νά προβληματισθῇ καί νά ἀποτειχισθῇ ἀπό τά πουλημένα εἰς τούς προδρόμους τοῦ Ἀντιχρίστου ὀργανωμένα σύνολα, ἐάν θέλῃ τήν σωτηρίαν τῆς ἀθανάτου ψυχῆς του.

11. Ὑπάρχει τό 666 εἰς τόν Γραμμωτόν Κωδικόν Bar code EAN/13;

Τό ὅλον πρόβλημα τῆς διεθνοῦς καί ἐθνικῆς σημάνσεως ἀνθρώπων, προϊόντων, πραγμάτων, ὑπηρεσιῶν κ.λ.π., εἰς τήν χώραν μας, τήν κατ᾽ ἐξοχήν χριστιανικήν, ἠγέρθη τό πρῶτον μετά τήν ἐπιψήφισιν τοῦ Νόμου 1599/τοῦ ἔτους 1986. Πρό τοῦ ἔτους 1986, ἡ νέα τεχνολογία (πληροφορική καί Ἠλεκτρονικοί ὑπολογισταί), εἶχεν εἰσαχθῇ εἰς τήν Ἑλλάδα πρός χρῆσιν μεγάλων ἐπιχειρήσεων καί Δημοσίων ὑπηρεσιῶν, δέκα ἔτη πρό τοῦ ἐπαράτου τούτου Νόμου, ἄνευ δια-

μαρτυρίας. Τό ξύπνημα τῆς συνειδήσεως τῶν πιστῶν ἐσήμανε ὁ νόμος 1599/86, εἰς τάς διατάξεις τοῦ ὁποίου περιείχετο ἡ «φωτογραφία» τῶν χωρίων 16, 17, 18 τοῦ ΙΓ´ κεφ. τῆς Ἱερᾶς Ἀποκαλύψεως, δι᾽ ὧν χωρίων ἀπεκαλύπτετο ἡ ἐγκαθίδρυσις μιᾶς ἀντιχρίστου, ἀχρημάτου κοινωνίας, τήν ὁποίαν οἱ πιστοί ἔπρεπε νά ἀρνηθοῦν, ἄν ἤθελον νά παραμείνουν πιστοί. Ἐπηκολούθησαν ἀτομικαί καί συλλογικαί διαμαρτυρίαι, πορεῖαι, ὑπομνήματα, προσωπικαί παραστάσεις, ἀλλ᾽ εἰς μάτην. Τά ὦτα τῶν ὑπευθύνων ἦταν βουλωμένα. Οἱ πολιτικοί τῆς χώρας, ἄλλοι ἠρνοῦντο τήν ὕπαρξιν τοῦ 666, ἄλλοι διεβεβαίουν τήν ὕπαρξίν του. Οἱ ἀδιάφοροι καί Διεθνισταί κατεγέλων τάς ἀντιδράσεις μέ τά συνηθισμένα ὀνείδη τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ. Τά «πρακτικά τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων» τῆς ΚΗ´ Συνεδριάσεως τῆς 19-11-1991, ἐπιβεβαιοῦν ὅτι ὁ Νόμος 1599 περιεῖχε εἰς τόν ΕΚΑΜ τόν δυσώνυμον ἀριθμόν 666 καί ὅτι αὐτοί ἐτροποποίησαν τόν Νόμον καί κατήργησαν δῆθεν τόν ΕΚΑΜ!! Τό πρόβλημα παρέμεινε πρόβλημα. Οἱ Διεθνισταί, πρόδρομοι φανεροί τοῦ Ἀντιχρίστου, εὐτυχῶς ὀλίγοι, κληρικοί, ἐπιστήμονες, ἀδιάφοροι, βολεμένοι κ.λ.π. ἀντιρρησίαι, ἤρχισαν, μέ εἰρωνικά δημοσιεύματα, ψευδῆ καί παραπλανητικά ἐπιχειρήματα, νά ἰσχυρίζονται ὅτι τάχα τά περί ὑπάρξεως τοῦ 666 εἰς τόν Γραμμωτόν Κωδικόν ΕΑΝ/13 εἶναι μυθεύματα «εὐφαντάστων ἀνθρώπων», «δαιμονισμένων», «ἀγραμμάτων», «καθυστερημένων», «προληπτικῶν», «αἱρετικῶν» καί ἄλλων, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός....

Εἰς τήν συνέχειαν θά ἀναιρέσωμεν τά βασικά αὐτῶν ἐπιχειρήματα.

Συνεχίζεται

27. Συναξάριον Σαββάτου Α´ Ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν, ἐν τῷ Τριωδίῳ.

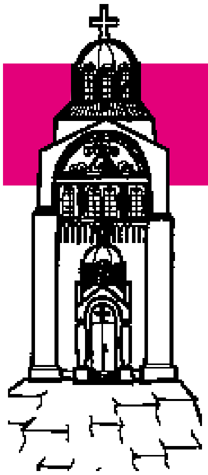

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΘΕΟΣΥΣΤΑΤΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΚΑΙ ΟΥΧΙ ΝΟΜΙΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Μητροπολίτου Σισανίου καί Σιατίστης
Πολυκάρπου Λιόση

συνέχεια ἀπό τό προηγούμενο

† ΧΡΗΣΤΟΥ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΥ
Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Ὁ ὁρατός τῆς Ἐκκλησίας χαρακτήρ.

«Ἐρρήθη ἀνωτέρω ὅτι ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς Ἐκκλησίας διακρίνονται δύο τινά, ἔνθεν μέν ἡ πνευματική καί ἀόρατος αὐτῆς ὄψις φορέως θείων δώρων καί δυνάμεων, δι' ὧν ἡ ἀνθρωπότης διαμορφοῦται εἰς βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ἔνθεν δέ ἡ ὁρατή καί ἐξωτερική ὡς Κοινωνίας τῶν ὁμολογούντων τήν εἰς Χριστόν πίστιν.

Καί ἀπό τῆς ἐπόψεως δέ τοῦ σκοποῦ θεωρουμένης τῆς Ἐκκλησίας, πάλιν διακρίνονται ἐν αὐτῇ ἡ μετά τοῦ Κυρίου διά τῆς πίστεως ἕνωσις τῶν ἁγίων, ἀποτελοῦσα τήν ἐσωτερικήν αὐτῆς ὄψιν, καί ἡ ἐξωτερική πρός τήν Ἐκκλησίαν σχέσις, ἡ ἐκφαινομένη ἐν τῇ ὁμολογίᾳ τῆς πίστεως, ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῶν μυστηρίων καί ἐν τῇ ὑποταγῇ εἰς τήν ἱεραρχίαν.

Ὅτι ἐκ τῶν δύο τούτων ὄψεων ἡ διαστέλλουσα καί χαρακτηρίζουσα τήν Ἐκκλησίαν κατά τάς Ὀρθοδόξους ἀρχάς εἶναι ἡ ὁρατή καί ἐξωτερική δέν χρήζει μακρᾶς ἀποδείξεως.

Οὐ μόνον ὁ ἱδρύσας αὐτήν Ἰησοῦς Χριστός, σάρξ γενόμενος καί ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἀναστραφείς, ἐθεμελίωσεν αὐτήν, οὐ μόνον ἡ πίστις ὁμολογεῖται ἐξωτερικῶς, καί τά μυστήρια τά τήν ἀόρατον χάριν μεταδιδόντα εἶναι σημεῖα αἰσθητά, ἀλλά καί ἡ κυβερνῶσα αὐτήν ἱεραρχία εἶναι τι αἰσθητόν, διά κανονικῆς καί ἱστορικῶς βεβαιουμένης διαδοχῆς εἰς τούς Ἀποστόλους ἀναγομένη, καί τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας ἐν γένει εἶναι ὁρατά, ἤτοι τοιαῦτα εἶναι οὐ μόνον οἱ εὐσεβεῖς καί τήν ἀρετήν ἀσκοῦντες, ἀλλά καί οἱ ἐξωτερικῶς μέν πρός τήν Ἐκκλησίαν συνδεόμενοι, ἥκιστα ὅμως καί ἐσωτερικῶς πρός τόν θεμελιωτήν τῆς Ἐκκλησίας ἡνωμένοι καί ὑγιαίνοντες ἠθικῶς.

Τούς ἁμαρτωλούς δέν ὑπολαμβάνουσιν ὡς μέλη τῆς Ἐκκλησίας πολλοί καί πάλαι καί νῦν αἱρετικοί, ἐκδεχόμενοι μέλη αὐτῆς μόνον τούς ἁγίους.

Ἀλλ' ὅτι δέον νά συναριθμηθῶσι μετά τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας καί οὗτοι, ἐμφαίνουσι τοῦτο μέν ἡ τοῦ Κυρίου ὁμοίοις τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ πρός ἀγρόν φύοντα ζιζάνια μετά τοῦ σίτου (Ματθ. 13, 27) πρός ἅλωνα συμπεριλαμβάνουσαν σῖτον καί ἄχυρα (Ματθ. 3, 12), πρός σαγήνην παντός γένους ἰχθῦς συναγαγοῦσαν (Ματθ. 13, 47) πρός γεῦμα, ἐν ᾧ οὐχί πάντες οἱ κεκλημένοι παρουσιάζονται ἐν ἐνδύματι γάμου (Ματθ. 22, 11), τοῦτο δέ ὁ σκοπός τῆς Ἐκκλησίας σκοπούσης τήν μετάνοιαν καί διόρθωσιν τῶν ἁμαρτωλῶν.

Τῆς Ἐκκλησίας ἀποκλείονται μόνον οἱ αἱρετικοί, οἱ σχισματικοί καί οἱ δι' ἀποστασίας ἤ δι' ἀναθεματισμοῦ ἀπ' αὐτῆς ἐκπεσόντες.

Τό ἀόρατον στοιχεῖον δέν ἐνεργεῖ καθ' ἑαυτό, ἀλλά συνδέεται, ὡς ἡ ψυχή μετά τοῦ σώματος, μετά τοῦ ὁρατοῦ, ὅπερ οὐδέ ἄλλο εἶναι ἤ ἡ πλήρωσις καί ἐκδήλωσις αὐτοῦ. Ὡς ἐν τῷ Ἐνανθρωπήσαντι Λόγῳ τοῦ Θεοῦ αἱ δύο φύσεις συνηνώθησαν εἰς μίαν ἑνότητα τό ἑνιαῖον τοῦ Κυρίου πρόσωπον, οὕτω καί ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῇ ἁγίᾳ καί ἀμώμῳ αὐτοῦ νύμφη, τό σύνολον τῶν πιστῶν εἶναι ἡνωμένον μετά τῆς κεφαλῆς, τοῦ ἀοράτου αὐτῆς θεμελιωτοῦ.

Ὡς δέ ὁ θεάνθρωπος εἶναι ἡ ὑπερφυής καί ἀκατάληπτος ἕνωσις τοῦ Θεοῦ μετά τοῦ ἀνθρώπου, οὕτω καί ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ ἱερός σύνδεσμος τῶν δύο τούτων στοιχείων, τοῦ θείου καί ἀνθρωπείου, ὧν τό μέν εἶναι ἡ ζωογονοῦσα καί μένουσα ἀρχή, τό δέ ὁρατόν ἡ ἐξωτερική τοῦ θείου ἐκδήλωσις καί τό ανα-

γκαῖον ὄργανον τῆς κοσμοσωτηρίου αὐτῆς ἐνεργείας.

Διά τόν στενόν δέ τοῦτον τοῦ θείου καί ἀνθρωπείου συνδέσμου, ἡ Ἐκκλησία, καίπερ καθίδρυμα ὁρατόν, εἶναι ὑποκείμενον πίστεως, ὡς θεσπίζει ἡ δευτέρα οἰκουμενική Σύνοδος, ὁρίζουσα πίστιν εἰς μίαν ἁγίαν καθολικήν καί ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν.

Ἡ ἀνωτάτη αὐτῆς ἀρχή, ὁ Χριστός καί τό Ἅγιον πνεῦμα, τό προφυλάσσον τήν Ἐκκλησίαν ἀπό πάσης πλάνης καί τούς πιστούς διά τῶν μυστηρίων ἁγιάζον, εἶναι πράγματα ὄχι ὑπό τῆς αἰσθήσεως καί ὑπό τῆς ἀνθρωπίνης γνώσεως ἀλλ' ὑπό τῶν ὀμμάτων τῆς πίστεως ἐπιγινωσκόμενα.

Τό αὐτό παρατηρητέον περί τῆς Ἐκκλησίας καί κατά τόν σκοπόν θεωρουμένης. Ὅτι ἡ ἐσωτερική μετά τοῦ Κυρίου ἕνωσις εἶναι ὁ σκοπός, εἰς ὃν κατατείνει ἡ Ἐκκλησία, εἶναι ἀληθές, ἀλλ' ἡ μυστική αὕτη ἕνωσις μόνον ἐν τῷ ἐδάφει τῆς ὁρατῆς Ἐκκλησίας γεννᾶται καί δι' αὐτῆς προάγεται, οὐδέ δύναται νά νοηθῶσι χριστιανοί κεχωρισμένοι τῆς ὁρατῆς ταύτης ἐκκλησίας.

Μόνη ἡ ὁρατή Ἐκκλησία καλλιεργεῖ τό θρησκευτικόν καί τό ἠθικόν τοῦ ἀνθρώπου συναίσθημα, διότι ἡ ἀληθής καί ἔνθεος αὐτῶν διαμόρφωσις προϋποτίθησι πάντοτε ὁρατήν τινα κοινωνίαν καί αἰσθητόν καθίδρυμα, πρός ὃ συνδέονται καί ὑφ' οὗ ζωογονοῦνται.

Καλῶς ὅθεν καί πάλαι καί νῦν ἐξήρθη ὑπό τῶν ἀπολογητῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ ὁ ἐκκλησιαστικός αὐτοῦ χαρακτήρ, ὅστις συμφώνως πρός τόν κοινωνικόν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως καθαίρει ἅμα καί ἀνυψοῖ τήν φυσικήν ἐκ τοῦ γένους σύνδεσιν τῶν ἀνθρώπων εἰς ἀνιδιοτελῆ καί ἀδελφικήν πρός πάντας ἀγάπην.

Μόνη ἡ ὁρατή Ἐκκλησία εἶναι ὁ ἀσφαλής ταμιοῦχος καί διδάσκαλος τῶν αἰωνίων τῆς πίστεως ρημάτων καί ἡ ἀθόλωτος πηγή τῆς ἀπολυτρωτικῆς δυνάμεως.

Ἐν τοῖς μυστηρίοις αὐτῆς ἡ θεία χάρις μετοχετεύεται καθ' ἑαυτήν καί ἄνευ ἀναφορᾶς πρός τήν ἠθικήν ἀξίαν τοῦ κοινωνοῦντος εἰ καί τινα ἢ πολλά τῶν ἀποτελούντων αὐτήν μελῶν, δέν μεταλαμβάνουν ἀξίως τῶν ζωοποιῶν αὐτῆς χαρίτων, καί ἑπομένως δέν ἑνοῦνται μετά τοῦ Κυρίου.

Μετ' αὐτῆς, δέ, κατά τάς ἐπαγγελίας τοῦ Κυρίου μένει ὁ παράκλητος, ὁ ὁδηγῶν αὐτήν εἰς πᾶσαν τήν ἀλήθειαν (Ἰωάν. 16, 13). καί ἀποφαίνων στῦλον καί ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας (Α' Τιμ. 3, 15).

... Τήν ἀλήθειαν ταύτην περί Ἐκκλησίας, ὡς οὔσης κατά τήν χαρακτηριστικήν αὐτῆς ὄψιν κοινωνίας περιγραπτῆς καί τῇ αἰσθήσει ὑποκειμένης, πιστοῦσιν ἀντί παντός ἄλλου αἱ ἐν τῇ ἁγίᾳ Γραφῇ εἰκόνες τῆς Ἐκκλησίας, ὡς οἴκου Θεοῦ, ὡς σώματος καί ὡς νύμφης Χριστοῦ (Α' Τιμ. 3, 15, Ἐφεσ. 1, 23 καί 5, 25).

Δι' αὐτῶν ἐμφαίνεται ὁ στενός καί ἀδιάσπαστος σύνδεσμος τοῦ Χριστοῦ μετά τῆς Ἐκκλησίας. Ὡς ἡ ζωογόνος ἀρχή, ἡ ψυχή, ζωογονεῖ τό σῶμα, οὕτω καί ἡ Ἐκκλησία ζωογονεῖται ὑπό τοῦ πνεύματος τοῦ Χριστοῦ, ὡς δ' ἐν τῷ ζῶντι ὀργανισμῷ δέν δύναται νά χωρισθῇ ἡ ψυχή ἀπό τοῦ σώματος, οὕτω καί ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δέν δύναται νά χωρισθῇ τό θεῖον στοιχεῖον ἀπό τοῦ ἀνθρωπείου.

Ὅτι δέ καί ἱστορικῶς οἱ πατέρες καί πάντες οἱ Χριστιανοί Ἐκκλησίαν ἐκάλουν καί ἐνόουν τήν ὁρατήν περιγραπτήν ἐμφάνισιν τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὡς σῶμα ὀργανικόν τελοῦν ὑπό ἐπισκόπους, τήν αὐτήν δέ πρεσβεῦον πίστιν καί τῶν αὐτῶν κοινωνοῦν μυστηρίων, οὐδ' ἐχώριζον τήν Ἐκκλησίαν εἰς ἰδανικήν καί εἰς ἐμπειρικήν, ἀνομολογοῦσι τανῦν καί ἐκ τῶν διαμαρτυρομένων οἱ ἀπαθεῖς ἅμα καί ἀμερόληπτοι κριταί.

Ἄλλως δέ τόν χαρακτῆρα τοῦτον τῆς Ἐκκλησίας, ὡς καθιδρύματος τῇ αἰσθήσει ὑποκειμένου, ἐμφαίνουσι καί αἱ ἰδιότητες, ἃς προσνέμει τῇ Ἐκκλησίᾳ τό ἱερόν Σύμβολον καλοῦν αὐτήν μίαν, ἁγίαν, καθολικήν, τήν σημασίαν τῶν ὁποίων συνοψίζομεν ἐν τοῖς ἑξῆς:

ΕΝΟΤΗΣ. Τό γνώρισμα «μία» σημαίνει ὅτι ὁ Κύριος ἵδρυσεν οὐχί πολλάς παραλλήλως ὑφισταμένας Ἐκκλησίας ἀλλά μίαν καί μόνην.

Οὐ μόνον ἐν τῇ παλαιᾷ Διαθήκῃ προεικονίζεται ἡ Χριστιανική Ἐκκλησία ὡς μία Βασιλεία ὀφείλουσα νά περιλάβῃ πάντα τά ἔθνη, ὡς νέα Ἱερουσαλήμ, ὡς ὁ ὄρος τοῦ Κυρίου, ἐν ᾧ θά συναχθῶσι πάντα τά ἔθνη, ἀλλά καί ὁ Κύριος καί οἱ Ἀπόστολοι ποιοῦνται λόγον περί μιᾶς Ἐκκλησίας (Ματθ. 16, 18) παριστῶντες αὐτήν ὡς μίαν ποίμνην (Ἰωάν. 10, 16 καί 21, 15), ὡς οἶκον Θεοῦ καί Χριστοῦ (Ἑβρ. 3, 6 καί 10, 21), ὡς τήν μίαν νύμφην (Ἐφεσ. 5, 27), ὡς τό ἓν σῆμα τοῦ Χριστοῦ (Ρωμ. 12, 5).

Ἄλλως δέ τό ἑνιαῖον τοῦτο τῆς Ἐκκλησίας ἐμφαίνει ἡ οὐσία καί ὁ σκοπός τῆς Ἐκκλησίας ὡς Θεοσυστάτου καθιδρύματος προτιθεμένου τήν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων.

Εἶναι δέ ἡ Ἐκκλησία μία, καθόσον εἶναι ἡνωμένη ἐν τῇ πίστει καί ἐν τῇ διοικήσει, οὕτω δέ ἡ ἐν τοῖς δυσί τούτοις σημείοις ἑνότης ἀποτελεῖ τό γνώρισμα ἅμα καί τήν βάσιν τοῦ ἑνιαίου καί μοναδικοῦ τῆς Ἐκκλησίας.

Καί ἡ μέν ἐν τῇ πίστει ἑνότης, ἀποτελοῦσα τόν δεσμόν τόν συνδέοντα τούς πιστούς τοῦτο μέν πρός τόν Σωτῆρα τοῦτο δέ πρός ἀλλήλους, ἐκφαίνεται ἐν τῇ ἑνότητι τῆς ὁμολογίας τῆς αὐτῆς διδασκαλίας, ἥν ἐξαίρει ἰδίᾳ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἀπαιτῶν τήν διατήρησιν τῆς παρακαταθήκης τῆς πίστεως καί πολεμῶν ἰσχυρῶς τούς ψευδοπροφήτας καί τούς ψευδοδιδασκάλους, οἵτινες διδάσκοντες ἕτερον Εὐαγγέλιον ἀνάγκη πᾶσα νά ἀποκλείωνται τῆς Ἐκκλησίας ὡς αἱρετικοί (Ἐφ. 4, 3-15, Α' Κορ. 1, 10, Γαλ. 1, 6-8, Τίτ. 3, 10).

Καθόσον δ' ἐν γένει ἡ λατρεία εἶναι ἡ ἔκφρασις ἅμα καί ἡ βεβαίωσις τῆς πίστεως, εἶναι προφανές ὅτι καί ἡ τήρησις τῆς αὐτῆς λατρείας, ἐφ' ὅσον αὕτη στηρίζεται ἐπί δογματικῶν βάσεων, εἶναι ἕτερον γνώρισμα ἅμα καί στοιχεῖον τῆς ἑνότητος τῆς πίστεως. Τήν δ' ἐν τῇ διοικήσει ἑνότητα ἐκδηλουμένην ἐν τῇ ὑποταγῇ τῶν Χριστιανῶν ὑπό μίαν ἀρχήν καί αὐθεντίαν, τήν Ἱεραρχίαν, ἐμφαίνουσι πάντες οἱ ἐν τῇ Γραφῇ χαρακτηρισμοί τῆς Ἐκκλησίας ὡς Βασιλείας, ὡς ἑνιαίου σώματος ἤ ὡς κοινωνίας, μή δυναμένης προφανῶς νά ὑπάρξῃ ἄνευ αὐθεντίας καί κύρους.

Παραινεῖ δέ καί ὁ Ἀπόστολος τούς Κορινθίους, ὅπως ἀποφεύγωσι τά σχίσματα καί τάς διαιρέσεις (Α' Κορ. 1, 10, Γαλ. 5, 20).

Οὕτω δέ ἡ Ἐκκλησία ἔκπαλαι συνειδυῖα ἑαυτήν ὡς φύλακα τῆς τοιαύτης ἑνότητος οὐδέποτε ἀνεγνώρισε τήν αἵρεσιν ἤ τό σχίσμα ὡς παράλληλα τῆς σωτηρίας ἐργαστήρια, ἀλλά ἀπέκοπτεν ἐκ τοῦ ὑγιοῦς σώματος τά αὐτοκατάκριτα μέλη τά τήν διδασκαλίαν ἤ τήν ἱεραρχικήν διοίκησιν λυμαινόμενα, πρός μετάνοιαν καί ἐπιστροφήν τῶν πλανωμένων καί πρός προστασίαν τῶν λοιπῶν ἀπό τῆς αἱρετικῆς λύμης καί ἀπό τῆς ἀνταρσίας.

Ὅτι δέ οἱ ἀναθεματισμοί, οὕς ἐξήνεγκεν αὕτη κατά τῶν αἱρετικῶν καί κατά τῶν σχισματικῶν, καί ἐν γένει ὅτι ἡ τοιαύτη ἀποκοπή ἀπό τοῦ σώματος αὐτῆς ἐξελαμβάνετο ὡς ταὐτό καί εἰς τόν Σατανᾶν καί τήν τιμωρόν αὐτοῦ χεῖρα παράδοσις, τοῦτο γνωστόν ἐκ τῆς διδασκαλίας καί τῆς πράξεως τοῦ Ἀποστόλου Παύλου (Α' Κορ. 5, 5), κρίνομεν περιττόν καί νά παρατηρήσωμεν.

Τά αὐτά περί ἑνότητος διδάσκουσι καί πάντες οἱ πατέρες, ὧν ἡ ἐνταῦθα παράθεσις εἶναι περιττή καί ἄσκοπος (Εἰρηναῖος κατά αἱρέσεων 1, 10, 2).

Ὁ βουλόμενος πλείω ἀναγνώτω ἰδίᾳ τάς ἐπιστολάς τοῦ Κυπριανοῦ καί τό DE UNITATE ECCLESIAE ἔργον αὐτοῦ, τάς ἐπιστολάς Ἰγνατίου Θεοφόρου, τάς ἀποτρεπούσας τούς πιστούς ἀπό παντός σχίσματος καί μερισμοῦ, καί τά κατά τῶν Δονατιστῶν ἔργα τοῦ Αὐγουστίνου, ἐν οἷς οὗτος ὑπερμαχεῖ τῆς ἑνότητος τῆς Ἐκκλησίας.

Σημειωτέον ὅμως καλῶς ὅτι ἡ ἐν τῇ πίστει ἑνότης οὐδαμῶς ἀναιρεῖται ἤ παραβλάπτεται, ἐάν μή πάντα τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας ἔχωσι τήν αὐτήν γνῶσιν περί πάντων τῶν τῆς πίστεως ἄρθρων». (Δογματική Χρήστου Ἀνδρούτσου, σελ. 268).

† ΧΡΗΣΤΟΥ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΥ
Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

«Καλῶς καί πάλαι ὁ ἱερός Αὐγουστῖνος, καί σήμερον οἱ Θεολογοῦντες, ἐν οἷς μάλιστα δέ ὁ MOHLER, τήν Ἐκκλησίαν, τό ἁγιαστικόν τοῦτο καθίδρυμα, τό ταμεῖον, ἐν ᾧ εἶναι τεταμιευμένοι οἱ θησαυροί τῆς Θείας Χάριτος καί Σοφίας, παριστῶσιν οὗτοι ὡς Αὐτόν τόν Σαρκωθέντα Λόγον τοῦ Θεοῦ «εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων παρατεινόμενον καί μεθ' ἡμῶν ἀναστρεφόμενον». (Συμβολική Ἀνδρούτσου, σελ. 75).

Ἐκ τῶν νεωτέρων ὁμολογιῶν Μογίλα

«Αὕτη θίγουσα τό ζήτημα τῆς Ἐκκλησίας ὡς ὑποκειμένου πίστεως ἐρωτᾷ: «Διατί λέγομεν πώς πιστεύομεν εἰς τήν Ἐκκλησίαν, ὅπου εἶναι κτίσμα, ὀφείλοντες εἰς μόνον τόν Θεόν πιστεύειν;» Καί ἀπαντᾷ: «Διότι καλά καί ἡ Ἐκκλησία νά εἶναι κτίσμα, ἀπό ἀνθρώπους συνισταμένη, ἀλλά ἔχει κεφαλήν αὐτόν τόν Χριστόν, τόν ἀληθινόν Θεόν, καί τό πνεῦμα, ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος, νύμφη, ἄσπιλον καί ἄμωμον τοῦ Χριστοῦ καί στῦλον καί ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας. Καί τά δόγματα καί διδάγματα αὐτῆς δέν εἶναι ἀνθρώπινα ἀλλά Θεῖα». (Ἰ. Καρμίρη. Τά Δογματικά 11, σελ. 634).

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΘΕΟΣΥΣΤΑΤΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΚΑΙ ΟΥΧΙ ΝΟΜΙΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Διά τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1 ἄρθρου παράγραφος 4 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 126/1969 Νομοθετικοῦ Διατάγματος «Περί Καταστατικοῦ χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀναγνωρίζεται ὡς Νομικόν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου.

Ὥστε λοιπόν ἡ Ἐκκλησία, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἄρχων καί Κεφαλή εἶναι ὁ Χριστός, ἡ Ἐκκλησία Αὕτη τίθεται ὑπό τό κράτος τοῦ Νόμου καί χαρακτηρίζεται, κάκιστα βεβαίως, Νομικόν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου, δυνάμενον ὡς ἐκ τούτου διά τινος Νόμου τοῦ Κράτους νά διαλυθῇ, ὡς συμβαίνει εἰς ὅλα τά ἄλλα πρόσωπα, ἅτινα φέρουν τόν ἴδιον χαρακτηρισμόν.

Οὐδέποτε ἄλλοτε ἀπό τῆς Βυζαντινῆς ἐποχῆς μέχρι τῶν ἐσχάτων τούτων καί χαλεπῶν χρόνων, οὐδέποτε ἐξεδόθη Νόμος τοῦ Κράτους χαρακτηρίζων τήν Ἐκκλησίαν, ἧς Κεφαλή καί Ἄρχων εἶναι ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ δι' αὐτήν ἐνανθρωπήσας πρός σωτηρίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὡς Νομικόν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου.

Συνετάγησαν βεβαίως σχέδια Καταστατικῶν Νόμων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, περιέχοντα τόν ὅρον τοῦτον τόν θλιβερόν καί ἀντορθόδοξον ὡς εἶναι τά ἀκόλουθα:

α) Σχέδιον Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Καταρτισθέν ὑπό τῆς Κληρικολαϊκῆς Νομοπαρασκευαστικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Ν. Δ. 424/1962.

Ἄρθρον 62 § 1. «Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἡ Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν καί ἑκάστη τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων ἀποτελοῦσι Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου.

β) Σχέδιον Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐκ τροποποιήσεως τοῦ Σχεδίου τῆς Νομοπαρασκευαστικῆς ἐπιτροπῆς ὑπό τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῷ 1964.

Ἄρθρον 79ον § 1. «Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἡ Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν καί ἑκάστη τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων ἀποτελοῦσι Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου.

Ἀλλ' ἀμφότερα ταῦτα τά Σχέδια ἔμειναν Σχέδια, οὐδέποτε περιβληθέντα τό κῦρος τοῦ Νόμου καί ἐπομένως ὑποκείμενα εἰς συζήτησιν, καθ' ἣν ὁπωσδήποτε θά εὑρίσκοντο οἱ ἀντιλέγοντες, οἵτινες ὀρθοδόξως σκεπτόμενοι θά ἀπήτουν τήν ἀποβολήν τοῦ βλασφήμου τούτου ὅρου τοῦ ἀναφερομένου εἰς τήν Ἐκκλησίαν. **Ἐνῶ ὁ νῦν Καταστατικός Χάρτης ὁ διά τοῦ ὑπ. ἀριθ. 126/1969 Νομοθετικοῦ Διατάγματος περιβληθείς τό Κῦρος τοῦ Νόμου τοῦ Κράτους, ὁ καταρτισθείς ὑπό τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου ἐν συνεργασίᾳ μετά τῆς Ἀριστίνδην Συνόδου καί ἐρήμην τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, αὐτός ἤδη, ἐπισήμως καί τελεσιδίκως ἀπέκοψε τήν Κεφαλήν τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις ἐστίν ὁ Χριστός, καί ἀντ' αὐτῆς ἔθεσεν τόν Νόμον τοῦ Κράτους, αὐτός δέ, ὡς κεφαλή τοῦ Νομικοῦ προσώπου «Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος» αὐτός θά κατευθύνῃ τήν Ἐκκλησίαν, ὡς κεφαλή πλέον ὅπου βούλεται καί ὡς βούλεται, καί εἰς τήν διάλυσιν ἀκόμη.**

Τί τό θλιβερώτερον καί ἀνόσιον τούτου; Τό γεγονός τοῦτο ἀποτελεῖ βλασφημίαν κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Καί ἡ βλασφημία αὕτη ἐχαλκεύθη καί ἐπραγματοποιήθη ὑποστηριχθεῖσα, ὡς μή ὤφειλεν, ὑπό Ὀρθοδόξων Κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί κατά μέν τό ἔτος 1962 ὑπό τῆς Κληρικολαϊκῆς ἐπιτροπῆς ἀποτελουμένης ἐκ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου, Προέδρου, τῶν Μητροπολιτῶν Κορινθίας Προκοπίου, Ἠλείας Γερμανοῦ, Θεσσαλονίκης Παντελεήμονος, Μαρωνείας Τιμοθέου, Σερβίων καί Κοζάνης Διονυσίου, Κίτρους Βαρνάβα καί τῶν κ.κ. Ἀμίλκα Ἀλιβιζάτου, Παναγιώτου Μπρατσιώτου, Βασιλείου Βέλλα, Γεωργίου Ράμμου, Χαραλάμπους Φραγκίστα, Ἠλία Τάφου, Γερασίμου Κονιδάρη, ὡς μελῶν.

Κατά τό ἔτος δέ 1964 ὑπό τῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀποτελουμένης ἐκ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου ὡς Προέδρου καί τῶν Μητροπολιτῶν Ἀλεξανδρουπόλεως Ἰωακείμ, Φλωρίνης Βασιλείου, Κεφαλληνίας Ἱεροθέου, Τρίκκης καί Σταγῶν Διονυσίου, Ναυπακτίας καί Εὐρυτανίας Δαμασκηνοῦ, Θηβῶν καί Λεβαδείας Δωροθέου, Γόρτυνος καί Μεγαλουπόλεως Εὐσταθίου, Κυθήρων Μελετίου, Γρεβενῶν Χρυσοστόμου, Κασσανδρείας Συνεσίου, Ἱε-

ρισσοῦ Ἁγίου Ὄρους καί Ἀρδαμερίου Παύλου καί Λήμνου Παντελεήμονος.

Καί κατά τό ἔτος 1969 ὑπό τῆς Ἀριστίνδην Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀποτελουμένης ἐκ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Ἱερωνύμου καί τῶν Μητροπολιτῶν Πατρῶν Κωνσταντίνου, Τρίκκης καί Σταγῶν Διονυσίου, Πρεβέζης Στυλιανοῦ, Ναυπακτίας Δαμασκηνοῦ, Ξάνθης Ἀντωνίου, Διδυμοτείχου Κωνσταντίνου, καί Κασσανδρείας Συνεσίου.

Τοῦτο δέ τό χαλκευθέν κατασκεύασμα τοῦ ἔτους 1969, ἐπισημοποίησε ταύτην τήν κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος βλασφημίαν, ἥτις οὐκ ἀφεθήσεται κατά τούς λόγους τοῦ Κυρίου, ὅστις εἶπεν «Διά τοῦτο λέγω ὑμῖν, πᾶσα ἁμαρτία καί βλασφημία ἀφεθήσεται τοῖς ἀνθρώποις, ἡ δέ τοῦ πνεύματος βλασφημία οὐκ ἀφεθήσεται τοῖς ἀνθρώποις». (Ματθ. ιβ΄, 31).

Κατά ποῖον ὅμως λόγον δύναται ὁ χαρακτηρισμός τῆς Ἐκκλησίας ὡς Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου νά θεωρηθῇ ὡς βλασφημία κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος;

Ἁπλούστατα: Διότι τό Πανάγιον Πνεῦμα συγκροτεῖ τόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας, Αὐτό συντηρεῖ Αὐτήν, Αὐτό κυβερνᾷ Αὐτήν, Αὐτό ἐξουσιάζει Αὐτῆς, καί κατά συνέπειαν οὐδεμία ἄλλη ἐξουσία, καί μάλιστα κοσμική, δύναται νά λάβῃ θέσιν ἐν Αὐτῇ, καί οὐδείς ἕτερος χαρακτηρισμός δύναται νά δοθῇ εἰς Αὐτήν, ἐκτός ἐκείνων τούς ὁποίους ἐχαρίσατο Αὐτῇ τό Πανορθόδοξον πνεῦμα, τό ὁποῖον πλουσίως τροφοδοτεῖται ὑπό τῶν Ἁγίων Γραφῶν.

Κατά συνέπειαν ἡ κοσμική ἐξουσία, ἥτις διά τοῦ τοιούτου χαρακτηρισμοῦ ὑπεισερχομένη εἰς τόν ἱερόν καί ἅγιον χῶρον τοῦ Παναγίου Πνεύματος, περιφρονεῖ τήν παρουσίαν τούτου καί ὑποτιμᾷ τήν ἀξίαν καί τήν δύναμιν Αὐτοῦ εἰς τό νά κυβερνᾷ τήν Ἐκκλησίαν καί νά προστατεύῃ Αὐτήν. Καταργεῖ δ' ἐπί τούτοις «καί τήν ἐπ' Αὐτῆς ἐξουσίαν Αὐτοῦ ἐγκαθιστῶσα ἐν αὐτῇ τῇ Ἐκκλησίᾳ τήν ἰδικήν της ἐξουσίαν μεταβάλλουσα οὕτω τήν ἐκκλησίαν εἰς ἁπλοῦν κοσμικόν, ἤ μᾶλλον Κρατικόν, Ἵδρυμα, ὑποκείμενον εἰς τούς Νόμους τοῦ Κράτους.

Τί λοιπόν γίνεται διά τοῦ τοιούτου χαρακτηρισμοῦ; Προσβάλλεται ἤ ὄχι τό Πανάγιον Πνεῦμα; Βλασφημεῖται τοῦτο ἤ ὄχι;

Κατ' αὐτοῦ δέ τοῦ βλασφήμου χαρακτηρισμοῦ, ὅστις ἐδόθη εἰς τήν Νύμφην καί τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τήν Ἁγιωτάτην ἡμῶν Ἐκκλησίαν, ἐξανίσταται, καί δικαίως, ἅπαν τό Ὀρθόδοξον πνεῦμα καί ἀπαντᾷ εἰς τούς τολμηρούς βλασφήμους τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τούς ἀποδώσαντας εἰς τήν Ἐκκλησίαν τοιοῦτον χαρακτηρισμόν, ἀπαντᾷ μέ τό στόμα τῶν ἀπ' αἰώνων ἰσχυουσῶν διδασκαλιῶν καί Ὀρθοδόξων Ἀρχῶν, ὄχι! Δέν εἶναι δυνατόν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, τό Θεοσύστατον ἵδρυμα, τό ὁποῖον ἵδρυσεν ὁ ἐνανθρωπήσας Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, νά θεωρῆται καί νά ὀνομάζεται Νομικόν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου.

Ἄς ἀκούσουν οὗτοι πῶς πιστεύει τό πανορθόδοξον πνεῦμα τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, στηριζόμενον ἐπί τῶν Ἱερῶν Γραφῶν τῆς τε Καινῆς καί Παλαιᾶς Διαθήκης καί ἐπί τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως καί τῆς ἐν γένει Δογματικῆς Διδασκαλίας τῶν Πατέρων καί Διδασκάλων.

«... Ἡ Ἐκκλησία, ὡς Ὀργανισμός Θεῖος, εἶναι θεατή καί τά ἱμάτια Αὐτῆς λάμπουν ὡς ὁ ἥλιος, εἶναι κοινωνία θεία ἀνθρώπων. Εἶναι καί ἀόρατος, ἀφοῦ αὕτη εἶναι τό ἀόρατον σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι Θεοσύστατον Θρησκευτικόν καθίδρυμα καί θεοσύστατος Θρησκευτικός Κοινωνικός ὀργανισμός.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τό ὄργανον τῆς θείας Χάριτος, τό ἐνεργοῦν τήν κοινωνίαν τοῦ Θεοῦ μετά τῶν ἀνθρώπων διά τῆς πρός τόν Σωτῆρα Χριστόν πίστεως...

Εἶναι κοινωνία ἀνθρώπων πιστευόντων εἰς Χριστόν Ἰησοῦν τόν Ἐνανθρωπήσαντα Υἱόν καί Λόγον τοῦ Θεοῦ, ἡνωμένων δέ τούτων τῇ ἑνότητι τοῦ πνεύματος, ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης».

Ἄς ἀκούσουν οἱ δώσαντες εἰς τήν Ἐκκλησίαν τόν βλάσφημον αὐτόν χαρακτηρισμόν, ἄς ἀκούσουν συγκεκριμένως καί τινας τῶν θείων Πατέρων καί ἀκόμη τάς γνώσεις εἰδικῶν Διδασκάλων τῆς Θεολογίας, οἵτινες μετά δέους ἀτενίζοντες πρός αὐτήν ἁμιλλῶνται ποῖος θά εὕρῃ προσφυεστέρους λόγους καί λέξεις, ἵνα πληρέστερον δι' αὐτῶν πλησιάσῃ τό ὕψος, εἰς ὅ εὑρίσκεται ἡ Ἁγιωτάτη ἡμῶν Ἐκκλησία.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Κατόπιν πάντων τούτων καί τῶν ὅσων ἐγράφησαν καί ἐλέχθησαν διά τήν Ἐκκλησίαν

τοῦ Χριστοῦ διά μέσου τῶν αἰώνων ἐν ταῖς ἱεραῖς Γραφαῖς καί ὑπό τῶν Τρισολβίων Πατέρων τῆς Ὀρθοδοξίας καί τῶν πάλαι τε καί νῦν Θεολογούντων, **ποία συνείδησις ὀρθόδοξος ἤ καί Ἀρχιερατική, δύναται νά ἀνέχηται τόν ἀπαίσιον αὐτόν χαρακτηρισμόν, ὅστις εὑρίσκεται κατακεχωρημένος ἐν τῷ Καταστατικῷ Χάρτῃ τῆς Ἐκκλησίας 1969 προσδίδων βλάσφημον χαρακτῆρα εἰς τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ; Εἰς τοῦτο τό Ἁγιαστικόν καθίδρυμα, τό ταμεῖον, ἐν τῷ ὁποίῳ φυλάσσονται οἱ θησαυροί τῆς θείας χάριτος καί Σοφίας, εἰς τήν Ἐκκλησίαν ἡ ὁποία εἶναι Αὐτός Οὗτος ὁ Σαρκωθείς Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, εἰς τήν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία εἶναι Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καί ἔχει κεφαλήν Αὐτόν τόν Χριστόν, ἐπιστάτην δέ καί ὁδηγόν καί συνεργάτην καί ἐμπνευστήν καί φύλακα καί προνοητήν Αὐτό τό Πανάγιον Πνεῦμα;**

Εἰς τήν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ καί εἶναι ἡ ἐπί γῆς Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, μέ Βασιλέα αἰώνιον τόν Χριστόν. Εἰς τήν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία ἀνήκει ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τόν Χριστόν, ἀφοῦ Ἐκεῖνος Ἵδρυσεν Αὐτήν καί ᾠκοδόμησεν, θεμελιώσας Αὐτήν τῷ θεμελίῳ τῆς μεγάλης Αὐτοῦ θυσίας ἐπί τοῦ Σταυροῦ καί τῷ τῆς πίστεως τοιούτῳ εἰς Αὐτόν.

Εἰς τήν Ἐκκλησίαν ἡ ὁποία εἶναι ἡ ἄσπιλος καί ἄμωμος Νύμφη τοῦ Χριστοῦ, στῦλος καί ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας;

Εἰς Αὐτήν τήν Ἐκκλησίαν ἀποδίδεται αὐτός ὁ εὐτελής δι' Αὐτήν χαρακτήρ «Νομικόν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου»;

Ποῖος δύναται νά παραδεχθῇ Αὐτήν τήν Ἁγιωτάτην Ἐκκλησίαν ὑπό τήν αἰγίδα καί τήν σπάθην κοσμικῆς ἐξουσίας, κατόπιν τοῦ ἀπρεποῦς δι' Αὐτήν χαρακτηρισμοῦ Αὐτῆς ὡς Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου;

Φοβούμεθα μήπως ὁ πάντα κρατῶν τῇ παντοδυνάμῳ χειρί Αὐτοῦ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας, ὁ χάριν Αὐτῆς προσφέρας τό Τίμιον καί Πανάγιον Αὐτοῦ Αἷμα, μήπως, ἐπί τῷ τέλει, ὀργισθῇ κατά τῶν υἱῶν τῆς ἀπειθείας καί πατάξῃ αὐτούς, τούς δέ κακούς γεωργούς Αὐτῆς, ὡς ἀμπελῶνος, κακούς κακῶς ἀπολέσῃ.

Τῇ 27ῃ Σεπτεμβρίου 1969
ἐν Λουτρακίῳ Κορινθίας

† Ὁ Σισανίου καί Σιατίστης
Πολύκαρπος

Ἐκυκλοφόρησεν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου ὁ νέος μικροῦ σχήματος ἡμεροδείκτης τοῦ νέου σωτηρίου ἔτους 2005, ἀφιερωμένος εἰς τὴν λαμπρὰν προσωπικότητα τοῦ ἀοιδίμου Πρωθιεράρχου ἡμῶν καὶ ὁμολογητοῦ τῆς Ὀρθοδοξίας, Πανιερωτάτου Μητροπολίτου πρ. Φλωρίνης κυροῦ Χρυσοστόμου, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς 50ῆς ἐπετείου ἀπὸ τῆς ὁσιακῆς ἐν Κυρίῳ κοιμήσεως αὐτοῦ. Ὁ ἡμεροδείκτης εἶναι διανθισμένος μέ φωτογραφίας ἀπὸ τὸν βίον του καὶ διδασκαλίας ἀπὸ τὰς γραπτὰς παρακαταθήκας του, ποὺ ἐν ὀλίγοις, ἀλλὰ πλήρεις σημασίας λόγοις ἀναδεικνύουν τὴν πολυΐδμονα προσωπικότητα τοῦ μακαριστοῦ ἡγέτου τοῦ ἀγῶνος ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας. Σὺν αὐτοῖς δὲ ὁ Πιστὸς θὰ εὕρῃ εἰς τὸν ἡμεροδείκτην πλήρη ὁδηγὸν τῶν νηστειῶν καὶ τῶν Κυριακοδρομίων, ὡς καὶ πλήρη κατάλογον ὅλων τῶν Ἱερῶν Ναῶν, τῶν Ἐπισκόπων καὶ τοῦ Ἱερατείου τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, τόσον διὰ τὴν Ἑλλάδα, ὅσον καὶ διὰ τὸ ἐξωτερικόν. Ὁ νέος ἡμεροδείκτης διατίθεται ἀπὸ τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς ὅλης τῆς χώρας ἔναντι συμβολικοῦ ποσοῦ, τὸ ὁποῖον θὰ κατατεθῇ εἰς τὸ κοινὸν τῆς Ἐκκλησίας ταμεῖον.

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥ ΑΠΟΔΟΧΗΣ ΑΙΡΕΤΙΚΩΝ

εἰς τά πλαίσια τῆς Ὀρθοδόξου Ὁμολογίας καί Οἰκονομίας

ΝΕΟΝ ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ

ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ κ.κ. ΜΑΚΑΡΙΟΥ

Ποία ἡ στάσις τῆς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας ἔναντι τῶν εἰς αὐτὴν ἐπιστρεφόντων αἱρετικῶν; Πῶς ἐξηγεῖται καὶ συμβιβάζεται ἡ φαινομένη διαφωνία τῶν Ἱερῶν Κανόνων ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου; Διατὶ αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι ἐδέχθησαν ὡρισμένους αἱρετικούς, ἐνῶ ἄλλους ὄχι; Τὶ πρέπει ἐμεῖς σήμερον νὰ θεωροῦμεν περὶ τῶν Οἰκουμενιστῶν-Νεοημερολογιτῶν; Εἶναι Πατερικῶς ὀρθὰ καὶ ὀρθοδόξως ἀποδεκτὰ τὰ ἐπιχειρήματα ὅσων μέχρι καὶ σήμερον ἀρνοῦνται, ὅτι οἱ πανθομολογουμένως αἱρετικοὶ Οἰκουμενισταὶ ἔχουν ἐκπέσει τῆς Θείας Χάριτος; Εἰς ταῦτα καὶ πολλὰ παρόμοια ἐρωτήματα ἔρχεται νὰ ἀπαντήσῃ μὲ ἁπλότητα λόγου, βάσεις Πατερικὰς καὶ θεόπνευστον διδασκαλίαν τὸ παρὸν νέον βιβλίον Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος καὶ Πατρὸς ἡμῶν κ.κ. Μακαρίου. Ἐκπληρώνων καθῆκον ποιμαντικὸν, ὁ Μακαριώτατος ἔρχεται ὀρθοτομῶν τὸν λόγον τῆς ἀληθείας μὲ παρρησίαν, βαθύνοια καὶ θεῖον ζῆλον, διὰ νὰ ἀνατρέψῃ τὰ ἕως καὶ εἰς τὰς ἡμέρας μας ἀκόμη διασπειρομένας σκανδαλιστικὰς καὶ συγχυτικὰς τῆς ἀληθείας φωνάς - μέχρι καὶ Συνοδικῶν (εὐτυχῶς, ὄχι τῶν ἡμετέρων!) συνεδρίων - περὶ «δυνάμει - ἐνεργείᾳ» καὶ «καταδικαστέων - καταδικασμένων» αἱρετικῶν· φωνὰς τὰς ὁποίας οὐδεὶς ἕως σήμερον ἀντιμετώπησε μέ παρομοίαν Πατερικήν ἔρευναν καὶ ἐπιχειρηματολογίαν. Ἔρχεται, λοιπὸν, διὰ νὰ καλύψῃ μὲ ποιμαντικὴν εὐαισθησίαν τὸ κενὸ αὐτὸ· ἔρχεται διὰ νὰ θρέψῃ τοὺς Πιστοὺς μὲ τροφὴν Ἁγιοπατερικήν, καὶ στηρίξῃ ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ ὁμολογίᾳ εἰς τὸν κορυφούμενον ἀγῶνα κατὰ τῶν πολυμόρφων αἱρέσεων, ποὺ πυρετωδῶς ἐργάζονται τὴν ἐν πᾶσι «ἀποστασίαν» τῆς νέας ἐποχῆς τοῦ μιαροῦ ἀντιχρίστου (πρβλ. Β΄ Θεσ. β΄, 3-4).

Τό βιβλίον τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ προμηθευθῇ κάθε Πιστὸς τῆς Ἐκκλησίας μας διατίθεται, ἔναντι μικροῦ ἀντιτίμου κατατεθησομένου ὑπὲρ τῶν ποιμαντικῶν ἀναγκῶν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἀπὸ τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, Κάνιγγος 32 4ος ὄροφος τηλ. 210 3814087, 6976152918 (ὅπου ὑπενθυμίζομεν ὅτι ὁ Μακαριώτατος εὑρίσκεται καθημερινῶς ἀπὸ τὴν 9ην πρωϊνὴν ἕως τὴν 1ην μεσημβρινὴν), καθὼς καὶ ἀπὸ τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς ὅλης τῆς ἐπικρατείας.

-ΒΙΒΛΙΟΔΙΦΗΣ-

Ἐν βραχεῖ ῥήματι καί πολλῇ συνέσει

«ΠΡΟΣΔΟΚΙΑΙ ΚΑΙ ΔΙΑΨΕΥΣΕΙΣ» ΑΠΟ ΕΝΑ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

«Οἰκουμενισμός: Γένεση - Προσδοκίες - Διαψεύσεις»· ἦτο ὁ ἀμήχανος τίτλος τοῦ λεγομένου «Διορθόδοξου Θεολογικοῦ Συνεδρίου» πού ἐπραγματοποιήθη μέ καθυστέρησιν μερικῶν... δεκαετιῶν, κατά τόν παρελθόντα Σεπτέμβριον εἰς Θεσσαλονίκην. Καί λέγομεν καθυστέρησιν μερικῶν δεκαετιῶν, καθ᾽ ὅτι ἡ Κρατοῦσα Ἑλλαδική Ἐκκλησία συμμετέχει ἐπισήμως εἰς τήν διαβόητον «Οἰκουμενικήν Κίνησιν», ἀπό τοῦ 1920, τουτέστιν ὀγδοήκοντα καί τέσσαρα συναπτά ἔτη! Μετά παρέλευσιν ἑνός σχεδόν αἰῶνος, τό ἐνδιαφέρον τῶν ταγῶν τῆς ἑορτολογικῆς καινοτομίας, φαντάζει πλέον ἕωλον! Ἐν πάσει περιπτώσει, εἰς τό ἄκρως ἐνδιαφέρον τοῦτο συνέδριον, συμμετεῖχεν ἡ κορωνίς τῶν θεολογικῶν καί ἐκκλησιαστικῶν γραμμάτων ἐν Ἑλλάδι, ὅπως: Ἱερόθεος Βλάχος, Γεώργιος Μεταλληνός, Θεόδωρος Ζήσης, Γεώργιος Δράγας, Σαράντης Σαράντος κ.ἄ. . Ὀνόματα μεγίστου βεληνεκοῦς καί εἰδικοῦ βάρους, καί πού ὡς ἐκ τούτου, ἀποτελοῦσαν τό ἐχέγγυον μιᾶς δυναμικῆς ὅσον καί ἐμπεριστατωμένης προσεγγίσεως τοῦ φλέγοντος τούτο ζητήματος, ἤ, διά νά τό εἴπωμεν ποιό ἁπλῶς καί οὐσιωδῶς, πάντες ἠλπίσαμεν ὅτι μετά τό συνέδριον αὐτό, ὁ Οἰκουμενισμός ἐν Ἑλλάδι, θά εἶχεν ὑποστεῖ ἰσχυρότατον πλῆγμα· πάντες ἐπιστεύσαμεν ὅτι, οἱ προαναφερθέντες πνευματικοί ἄνδρες, διά τοῦ τεραστίου πλούτου τῆς θεολογικῆς, ἐκκλησιαστικῆς ἀλλά καί θύραθεν παιδείας των, θά κατέφερον ἐπί τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀποφασιστικόν κτύπημα. Ἔστω καί τώρα τήν «ἑνδεκάτην ὥραν», ὡς ἐφάνη, ὑπῆρχεν, μία ἀμυδρά ἐλπίς, ἀπό τό συνέδριον τοῦτο, νά ἐξέλθῃ κάτι θετικόν - διατί ὄχι; - μία διάθεσις ἀφυπνίσεως καί ἀνανήψεως. Τό συνέδριον τοῦτο, ἦτο *μοναδική εὐκαιρία* διά τήν «Κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν», νά ἀντισταθεῖ καί νά διαχωρίσει ἑαυτήν, ἀπό τό δυσκάθεκτον ρεῦμα τοῦ συγκρητισμοῦ, τῆς πανθρησκείας, τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καί πάσης ἐπεισάκτου πνευματικῆς ἀσελγείας καί ἀκαθαρσίας. Διότι οἱ ἐκλεκτοί καί φημισμένοι ἐκεῖνοι σύνεδροι, ἀποτελοῦσαν τό ἐξέχον «κέρας» τῆς «φαεινοῦς καί ἀλυμάντου» πλευρᾶς -ὅση ἀπέμενε πλέον- τῆς ἑορτολογικῆς καινοτομίας καί ἔχοντες συσσωρεύσει τό ἀφόρητον βάρος, ἑνός αἰῶνος ἀλεπαλλήλων μοιχικῶν ἐναγκαλισμῶν, μεταξύ τῶν κατ᾽ ἐπίφασιν ὀρθοδόξων ταγῶν μετά τῶν ὁμολόγων τῶν αἱρετικῶν καί ἐπιγόνων τοῦ Δαθάν, τοῦ Κορέ καί τοῦ Ἰούδα· τοῦ εὐτελισμοῦ τῆς ἐκπληκτικῆς μοναδικότητος τῆς Ὀρθοδοξίας καί τῆς μικρονοϊκῆς ἐξισώσεώς της, μέ τά μεσαιωνικά ἐρείπια πού καλοῦνται «καθολική ἐκκλησία» ἤ «προτεσταντικαί ὁμολογίαι»· τῶν μωροσυμπροσευχῶν, μέ τάς παρελάσεις τῶν τεράτων εἰς Ἀσσίζην, τῶν κατ᾽ ἐπίγνωσιν ἐμετικῶν προδοσιῶν τοῦ Σαμπεζύ καί τοῦ Μπαλαμάντ, καί εἰσέτι, τό χείριστον πάντων, τῆς ἐπισκέψεως εἰς Ἀθήνας, τοῦ βατικανείου κοθόρνου τῆς δυτικῆς φαυλότητος καί τά παρεπόμενα πάντων αὐτῶν, ἦσαν προφανῶς ἀρκετά· ἀρκούντως ἀρκετά διά νά ὁδηγήσουν, μέσῳ τοῦ συνεδρίου τούτου, εἰς μίαν θριαμβευτικήν καί κανονικήν ἀποτείχισιν, καί, διατί ὄχι; μέγα τμῆμα τῆς κρατούσης ἐκκλησίας, εἰς μίαν «ἡρωϊκήν ἔξοδον». Ἐξ᾽ ἄλλου, ποῖος ἦτο ὁ λόγος τῆς συγκλήσεως τοῦ συνεδρείου; Τί νόημα εἶχε ἡ κλῆσις τόσων σπουδαίων σοφῶν - τῶν σπουδαιοτέρων ἐν Ἑλλάδι - καί ἡ σύναξις τῶν ὑπό μορφήν μιᾶς ἰδιοτύπου ἐκτάκτου συνόδου; Ποῖος ὁ σκοπός αὐτῆς τῆς ἐντυπωσιακῆς συγκεντρώσεως, ἐκτός τῆς λήψεως σημαντικῶν καί εὐστόχων ἀποφάσεων;

Ἀλοίμονον! ὁποῖα ἀπαγοήτευσις καί ἀνώμαλος προσγείωσις εἰς τήν σκληράν καί ὀδυνηρά νεοημερολογιτική πραγματικότητα! Τό περιλάλητον συνέδριον, ἔληγεν ἐν μέσῳ ἀνουσίων χειροκροτημάτων, χωρίς νά ἐπαληθευθοῦν αἱ καλοπροαίρεται ἐλπίδες διά ἀποφάσεις κοσμογονικάς καί ἱστορικάς. Οἱ φημισμένοι σύνεδροι, ὡσάν ἰατροί πού ἔκαμαν

διάγνωσιν περί βαρυτάτης ἀσθενείας, χωρίς νά ἐνδιαφέρονται ποσῶς διά τήν θεραπείαν αὐτῆς, οὕτω καί οὗτοι, διέγνωσαν τήν βαρυτάτην ἀσθένειαν τῆς οἰκουμενιστικῆς λύμης, ὑπό τῆς ὁποίας πάσχει ἡ κρατοῦσα ἐκκλησία ἐν Ἑλλάδι -ἀνακαλύπτοντες ἐκ νέου τήν Ἀμερικήν!- καί ἐπέστρεψαν εἰς τά ἴδια. «Ἦλθαν, εἶδαν, καί ἀπῆλθαν»! Ὁμίλησαν γενικῶς καί ἀορίστως περί τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, διεκύρηξαν τήν ἀντίθεσιν καί τόν ἀποτροπιασμόν των, διά τήν σύμπλευσιν τῆς κρατούσης ἐκκλησίας, μετά πασῶν τῶν λοιπῶν ἑτεροδόξων καί κακοδόξων συνονθυλευμάτων, εἰς τόν πανθρησκειακόν ὀρυμαγδόν, καί τήν ὁσημέραι αὐξανομένην ἐνδοτικότητα εἰς τά ζητήματα τῆς πίστεως, καθώς καί τήν ἀχαλίνωτον ἐκκοσμίκευσιν -βλέπε χυδαιοποίησιν- τοῦ μοναδικοῦ καί ἀνεκτιμήτου γεγονότος τῆς ὀρθοδόξου εὐχαριστιακῆς ἐμπειρίας καί πέραν τούτων; *ο υ δ έ ν* ἐποίησαν! Ἔσπευσαν μάλιστα ἐναγωνίως νά διευκρινήσουν, ὅτι παρ' ὅλην τήν ἀντίθεσίν των δέν πρόκειται νά ἀποτειχισθοῦν ἀπό τήν ἡγεσίαν των διά νά μή... σχίσουν τήν ἐκκλησίαν! Οἱ ἐγκρατεῖς θεολόγοι καί ἐκκλησιολόγοι, προφανῶς δέν... καταλαβαίνουν ἤ μᾶλλον, δέν ἀντέχουν τόν ἀνυπόφορον δι' ἐκείνους, 15ον Κανόνα τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου καί ἔτσι τόν παρακάμπτουν - «παραβιάζον τόν κόκκινο σηματοδότην», μεταφορικῶς - καθησυχάζουν ἤ μᾶλλον κοιμίζουν συνειδήσεις προκειμένου νά μήν ἀποχωρισθοῦν τά «μεγάλα ἀφεντικά» των, Χριστόδουλον, Βαρθολομαῖον καί λοιπούς κατ' εὐφημισμόν ποιμένας των! Εἶναι πράγματι τραγικόν, τό ἀδυσώπητον γεγονός τοῦ συμβιβασμοῦ αὐτῶν τῶν ἀξιόλογων ἀνθρώπων, εἰς βαθμόν πού νά ἀναρωτιέται τις : *π ο ῖ ο ς π ρ ο δ ί δ ε ι π ε ρ ι σ σ ό τ ε ρ ο ν* τήν Ἐκκλησίαν, οἱ Βαρθολομοχριστόδουλοι πού ἐδιδάχθησαν ἀλλοτριωμένην φραγκορθοδοξίαν οὕτως ἤ ἄλλως, ἤ οἱ κύριοι αὐτοί, πού *γ ν ω ρ ί ζ ο υ ν* , διότι ἐδιδάχθησαν ὑποτίθεται, τήν ἀληθῆ καί καθαρά Ὀρθοδοξίαν; Ποῖον εἶναι τελικῶς τό μύνημα πού διέδωσαν εἰς τόν λαόν; «κἄν αἱρετικοί ὑπάρχοντες οἱ ποιμένες ἡμῶν, ἡμεῖς ἐστώμεθα σταθεροί δίπλα των! Μέ τόν ἀντίχριστον οἱ Βαρθολομαῖος καί Χριστόδουλος; Μαζί των καί ἡμεῖς! Εἰς κόλασιν οὗτοι; Εἰς κόλασιν καί ἡμεῖς»!!

Τοῦτο εἶναι τό μύνημα τό ὁποῖον ἐξέπεμψαν ἐκ τοῦ συνεδρίου των καί προφανῶς *α ὐ τ ό ς* ἦτο καί ὁ σκοπός καί ὁ ἀπώτερος στόχος των: δηλαδή νά κρατήσωμεν τόν λαόν πλησίον ἡμῶν ὑπό τήν ἔννοιαν τῆς γνωστῆς «πελατειακῆς» ἠθικῆς τῆς χρησιμοθηρίας, ἤ καί ἐπί τό λαϊκότερον: «μή χάσωμεν τούς πελάτας μας»! Ἐάν σφάλλωμεν ἄς τό ἀποδείξουν *ἐ μ π ρ ά κ τ ω ς*· «Ἰδού καιρός εὐπρόσδεκτος»!

ΤΑ ΝΕΑ «ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑ»

Ὁ Νεοημερολογίτης Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος ἔχει ζηλώσει δόξαν δυναμικοῦ «μεταρρυθμιστοῦ» κατά πρότυπα αἱρετικά. Ἡ νέα «μεταρρύθμισις» ἀφορᾷ τήν ἀνάγνωσιν τῶν Εὐαγγελικῶν καί Ἀποστολικῶν Περικοπῶν κατά τήν Θ. Λειτουργίαν, μέτρον τό ὁποῖον ἤδη ἐφηρμόσθη «πιλοτικά», δηλ. δοκιμαστικά εἰς μερικούς Ἱ. Ναούς, εἰδικά τῆς Πρωτευούσης. Ἡ δέ «Ἀποστολική Διακονία» ἐξέδωσεν εἰδικόν βιβλιαρίδιον μέ μετεφρασμένας τάς λειτουργικάς περικοπάς Εὐαγγελίου καί Ἀποστόλου, ὑπό τόν τίτλον «Ἐκλογάδιον». Ἡ ἕως τώρα δοκιμή τοῦ μέτρου εἰς ὡρισμένους μόνον Ἱ. Ναούς, ἀπέδειξεν ὅτι πολλοί Πιστοί ἀντιδροῦν, ὅτι οὐδεμία πραγματική ὠφέλεια προκύπτει καί, τό περισσότερον σημαντικόν, ὅτι μέ τήν ἐπιχειρουμένην «μετάφρασιν» παράγονται ποικίλων εἰδῶν αἱρέσεις καί κακοδοξίαι, διότι ἁπλῶς, εἰς πλεῖστα ὅσα σημεῖα τά ἱερά κείμενα εἶναι ὁμολογουμένως ἀδύνατον νά κατανοηθοῦν καί ἀποδοθοῦν μέ μίαν ὀλιγόλογον μετάφρασιν - μεταγλωττισμόν. Αὐτός ἄλλωστε εἶναι καί ὁ βασικός λόγος πού οἱ Ἅγιοι Πατέρες διά μέσου τῶν αἰώνων ἀπέφυγαν καί οὐδέποτε ἐπεχείρησαν τοιούτου εἴδους μεταγλωττισμούς, παρά μόνον ἐξηγήσεις-ἑρμηνείας, εἴτε συνοπτικάς, εἴτε ἐκτενεστέρας. Ἑκατό περίπου ἔτη μετά τά «Εὐαγγελικά» τοῦ 1901 ἀναβιώνει ἡ διαμάχη περί μεταγλωττισμοῦ τῶν ἱερῶν κειμένων λοιπόν, μόνον πού αἱ σημεριναί συνθῆκαι διαφέρουν κατά πολύ τῶν τότε: πρῶτον, δέν ὑπάρχει ὁ ζῆλος τῶν Πιστῶν πού ὑπῆρχε τότε, ὁ ὁποῖος διά τῶν ὀγκωδῶν διαδηλώσεων (αἱ ὁποῖαι μάλιστα ἀνέδειξαν καί 11 μάρτυρας) ἀνέτρεψαν τή μεταγλώττισιν. Δεύτερον, ἡ μετάφρασις-μεταγλώττισις ἤδη ἔχει καλλιεργηθεῖ καί διασπαρεῖ καί ἐγκριθεῖ ὑπό τῶν Νεοημερο-

λογιτικῶν ὀργανώσεων («Ζωῆς» - «Σωτῆρος» κλπ.), πρό πολλῶν δέκαετιῶν. Ἦτο ἑπόμενον κάποτε νά ἐπιχειρηθεῖ νά ἐφαρμοσθοῦν καί εἰς τάς Ἱεράς Ἀκολουθίας: σπείραντες ἀνέμους, τώρα θερίζουν θύελλαν οἱ Νεοημερολογῖται, ὅσον «προοδεύουν» δέ εἰς τόν Οἰκουμενισμόν, τόσον περισσοτέρας προδοσίας καί αἱρετικά διαβήματα θά ἐφαρμόζουν. Δυστυχῶς, τά ἱερά κείμενα τά ὁποῖα ἐσεβάσθησαν καί ἐτήρησαν ἀναλλοίωτα οἱ προηγούμενοι Ἱεράρχαι καί Πιστοί, ἀκόμη καί εἰς τά δεινά χρόνια τῆς τουρκοκρατίας, τά βεβηλώνουν καί ἀλλοιώνουν σήμερον οἱ Οἰκουμενισταί, σήμερον ὅπου ἡ παιδεία εἶναι εὑρεῖα καί ἐλευθέρα εἰς τήν χώραν μας. «*Ὑμεῖς οὖν, ἀγαπητοί, προγινώσκοντες φυλάσσεσθε, ἵνα μὴ τῇ τῶν ἀθέσμων πλάνῃ συναπαχθέντες ἐκπέσητε τοῦ ἰδίου στηριγμοῦ· αὐξάνετε δὲ ἐν χάριτι καὶ γνώσει τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ.*» (Β´ Πέρτ. γ´, 17-18)

ΟΙ ΡΩΣΣΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΣΠΟΡΑΣ ΠΡΟΣΕΧΩΡΗΣΑΝ ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΝ

Δυστυχῶς, ἡ Ἱεραρχίας τῶν Ρώσσων τῆς Διασπορᾶς, πρωτοστατούντων τοῦ Προέδρου τῶν κ. Λαύρου Ν. Ὑόρκης καί τοῦ γνωστοῦ φιλοοικουμενιστοῦ Γερμανίας κ. Μάρκου, κατά τό παρόν ἔτος ἤρχισαν τήν ὁλοκλήρωσιν τῆς πορείας τῆς ἀφομοιώσεώς των εἰς τόν Οἰκουμενισμόν, ἐπιλαθόμενοι τῆς γνησίας παρακαταθήκης καί τῶν Πατερικῶν προσανατολισμῶν πού ἔχουν παραλάβει ὑπό τοῦ παλαιοῦ Πρωθιεράρχου τῶν Ἁγίου Φιλαρέτου (+1985) διά τοῦ ἀναθέματος κατά τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἤδη ὁ νῦν Πρωθιεράρχης των κ. Λαῦρος συνεπροσευχήθη μετά τοῦ Οἰκουμενιστοῦ Πατριάρχου Μόσχας κ. Ἀλεξίου εἰς τήν Μόσχαν τόν παρελθόντα Μάϊον. Ἔχουν δέ συσταθεῖ - κατά τά Οἰκουμενιστικά πρότυπα - ἐπιτροπαί Διαλόγου (μία τῶν τῆς Διασπορᾶς καί μία τοῦ Πατριαρχείου), αἱ ὁποῖαι ἤδη ἔχουν πραματοποιήσει τρεῖς συναντήσεις πρός ἐκπόνησιν κοινῶν κειμένων συμφωνίας εἰς τά ἐπί μέρους θέματα. Κατά τάς ἐργασίας τῶν συναντήσεων αὐτῶν, τά μέλη τῶν δύο Ἐπιτροπῶν (Ἐπίσκοποι καί Κληρικοί) ἀνενόχλητα ἐτέλεσαν συμπροσευχάς, σάν νά εἶναι ἤδη κοινωνοί καί ἑνωμένοι!

Αἰσθανόμεθα ἰδιαιτέραν ὀδύνην διά τό γεγονός τῆς ἐκπτώσεως αὐτῆς τῶν πάλαι ποτέ δυναμικῶν ἀντιοικουμενιστῶν Ρώσσων, καί δέν παύομεν προσευχόμενοι εἰς τόν πανοικτίρμονα Κύριον ὅπως ἀναδείξῃ νέους ὁμολογητάς ἐναντίον τῆς νέας προδοσίας, ὁδηγήσῃ δέ καί τόν πρό πολλοῦ ἐξ αὐτῶν ἀποχωρήσαντα τέως Πρωθιεράρχην τῶν κ. Βιτάλιον καί τούς περί αὐτόν Ἐπισκόπους, ὥστε νά βαδίσουν μέ βήματα προσεκτικά, ὑπεύθυνα καί Ὀρθόδοξα κατά πάντα, πρός ἀναπλήρωσιν τοῦ κενοῦ πού ἀφήνουν ὄπισθεν αὐτῶν οἱ ἀδελφοί Ρῶσσοι. Βεβαίως ἡ ἡμετέρα Ἱεραρχία ἔχει πρό πολλῶν ἐτῶν διακόψει τήν Ἐκκλησιαστικήν ἐπικοινωνίαν μέ τούς Ρώσσους τῆς Διασπορᾶς, κυρίως ἐπειδή δέν ἐτήρουν ὀρθήν στᾶσιν εἰς τά θέματα τῆς Πίστεως, πλήν μόλις τώρα προσχωροῦν ἐπισήμως καί ὁριστικά εἰς τόν Οἰκουμενισμόν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται εἰς τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας ἡμῶν, ὅτι ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Μακάριος καθ' ἑκάστην Τέταρτην καὶ Κυριακὴν περὶ ὥραν 5ην ἀπογευματινὴν, μετὰ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἑσπερινοῦ, κηρύσσει τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ὡς ἀκολούθως:

Καθ' ἑκάστην Τετάρτην εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Δάφνης Ἀθηνῶν (Ἀρτέμωνος 131, τηλ. 210 9711074, 9706809) μὲ θέμα: Ἑρμηνευτικά Πατερικὰ σχόλια εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν τοῦ Ἰωάννου.

Καθ' ἑκάστην δὲ Κυριακὴν εἰς τό Ὀρφανοτροφεῖον Ἁγία Τριὰς Νέων Λιοσίων (Ἁγίας Τριάδος 7, τηλ. 210 2612771) μὲ θέμα: Ἑρμηνεία εἰς τὰ Εὐαγγελικὰ Ἀναγνώσματα τῶν Κυριακῶν.

Μετὰ τὸ πέρας τῶν ὁμιλιῶν, ὁ Μακαριώτατος ἐπί ἡμίωρον θὰ δέχεται ἐρωτήσεις ἐκ μέρους τῶν πιστῶν, καὶ θὰ ἀπαντᾷ εἰς τὰς ἀπορίας των.

Ἐκκλησιαστικαὶ Εἰδήσεις

Τὴν 27ην Αὐγούστου ἐπανηγύρισε τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Φανουρίου τοῦ Νεοφανοῦς ὁ ἐν Σέρραις ὁμώνυμος τοῦ Ἁγίου Ναός. Τῆς πανηγύρεως προεξῆρχεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακάριος, τῇ συμμετοχῇ καὶ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων Φθιώτιδος κ. Καλλινίκου, Θεσ/νίκης κ. Εὐθυμίου καὶ Φιλίππων κ. Ἀμβροσίου.

Τὴν 29ην Αὐγούστου, μνήμη τῆς Ἀποτομῆς τῆς Τιμίας Κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου, ἐπανηγύρισε ἡ ἱερὰ ἀνδρῴα Ἐπισκοπικὴ Μονὴ τοῦ Βαπτιστοῦ εἰς Ρέθυμνον Κρήτης. Τῆς πανηγύρεως προεξῆρχεν ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Καλλίνικος, τῇ συμμετοχῇ καὶ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Θεσ/νίκης κ. Εὐθυμίου καὶ Πειραιῶς κ. Νήφωνος καθὼς καὶ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου Κρήτης κ. Ἀρέθα.

Τὴν 31ην Αὐγούστου, ἑορτὴ τῆς Καταθέσεως τῆς Τιμίας Ζώνης τῆς Θεοτόκου, ἐπανηγύρισεν ἡ ἱερὰ γυναικεία Μονὴ τῆς Παντανάσσης εἰς τὴν Περιστερὰν Θεσ/νίκης. Τῆς πανηγύρεως προεξῆρχεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Μακάριος.

Τὴν 1ην Σεπτεμβρίου, ἑορτὴ τοῦ Ὁσίου Συμεὼν τοῦ Στυλίτου, ἐπανηγύρισεν ἡ ὁμώνυμος τοῦ Ὁσίου Μονὴ εἰς Μαυρομάτι Θηβῶν. Τῆς πανηγύρεως προεξῆρχεν ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Καλλίνικος, συλλειτουργούντων τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θεσ/νίκης κ. Εὐθυμίου καὶ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου Αὐλῶνος καὶ Βοιωτίας κ. Ἀγγέλου.

Τήν 6ην Σεπτεμβρίου ἐτελέσθησαν μέ ἐκκλησιαστικήν μεγαλοπρέπειαν ὑπό τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κρήτης κ. Ἀρέθα τὰ ἐγκαίνια τοῦ νεόδμητου ἐνοριακοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Χανίων, τιμωμένου ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ὁσίου πατρός ἡμῶν Ἀντωνίου. Εἰς τά ἐγκαίνια συμμετεῖχε ὁ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Νήφων.

Τό πρῶτον δεκαήμερον τοῦ Σεπτεμβρίου ὁ Μακαριώτατος μετέβη εἰς τὴν Μόσχαν τῆς Ρωσσίας, ὅπου ἐθεμελίωσεν ἕναν νέον Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἐκκλησίας μας ἐπ' ὀνόματι τῶν Ἁγίων Πάντων, εἰς τὴν πλησιόχωρον ἐπαρχίαν τῆς Καλούγας.

Τὴν 8ην Σεπτεμβρίου, ἑορτὴ τοῦ Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου, ἐπανηγύρισεν ὁ μεγαλοπρεπὴς βυζαντινὸς Ναὸς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς ἐπονομαζομένης «Κανάλας», εἰς Ἄνω Λιόσια Ἀττικῆς.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐπανηγύρισεν ἡ ἱερὰ καὶ σεβασμία Μονὴ τοῦ Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου εἰς Ἀμπελάκια Σαλαμῖνος, ἕδρα τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεσογαίας καὶ Νήσων κ. Χριστοφόρου.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐπανηγύρισεν καὶ ἡ ἱερὰ καὶ σεβασμία Μονὴ τοῦ Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου εἰς Θρακομακεδόνας Ἀττικῆς, διὰ ὁλονυκτίου ἀγρυπνίας. Εἰς τόν Ἑσπερινόν παρέστη καί ἐχοροστάτησεν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Νήφων.

Τὴν 9ην Σεπτεμβρίου ἑορτὴ τῶν Ἁγίων Τριῶν Παρθένων Μηνοδώρας, Νυμφοδώρας καί Μητροδώρας ἐπανηγύρισε ὁ ὁμώνυμος τῶν Μαρτύρων Ναὸς εἰς Βοτανικὸν Ἀθηνῶν. Ἀνωτέρω στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν λιτανείαν, μετὰ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Μὲ τὴν ἔναρξιν τοῦ νέου ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐτέλεσεν τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Μικροῦ Ἁγιασμοῦ, καί οὕτω ἤρξατο τῶν ἐργασιῶν της διὰ τὴν νέαν Συνοδικὴν περίοδον 2004-2005.

Τὴν 1ην Ὀκτωβρίου ἐπανηγύρισε μεγαλοπρεπῶς τὴν Σύναξιν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Γοργοεπηκόου ὁ ὁμώνυμος Ἱ.Ναός εἰς τὸν Εὔοσμον Θεσσαλονίκης, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Μακαρίου, μετὰ τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Καλλινίκου καί τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου Θεσ/νίκης κ. Εὐθυμίου.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἑορτάζεται καί ἡ Σύναξις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Ἁγίας Σκέπης, τὴν ὁποίαν ἐπανηγύρισεν ἡ ἱερὰ γυναικεία Μονὴ τῆς Ἁγίας Σκέπης εἰς Ἅγ. Στέφανον (Μπογιάτι) Ἀττικῆς. Τὴν πανήγυριν ἐτίμησε μὲ τὴν παρουσίαν του ὁ Νομάρχης Ἀνατολικῆς Ἀττικῆς κ. Λεωνίδας Κουρῆς.

Τὴν 15ην Ὀκτωβρίου ἐπανηγύρισε τὴν Σύναξιν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Παντανάσσης, καθὼς καὶ τὴν μνήμην τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Εὐθυμίου τοῦ νέου τοῦ ἐν Περιστεραῖς, ἡ ἱερὰ γυναικεῖα Μονὴ τῆς Παντανάσσης εἰς Περιστερὰν Θεσ/νίκης.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Μακάριος ἐλειτούργησεν εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν τῆς Ἁγίας Σκέπης εἰς Ἅγιον Στέφανον (Μπογιάτι) Ἀττικῆς μετὰ τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Πνευματικοῦ τῆς ὡς ἄνω Μονῆς Ἀρχιμανδρίτου π. Καλλινίκου Θεοδοσίου καὶ ἑτέρων Κληρικῶν, ἐπί τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐθνικῆς ἐπαιτίου τοῦ «ΟΧΙ».

Τὴν 23ην Ὀκτωβρίου ἐπανηγύρισε ἡ ἱερὰ ἀνδρῷα κοινοβιακὴ Μονὴ τοῦ Ἁγ. Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου εἰς Περιστερὰν Θεσ/νίκης. Κατ᾽ αὐτὴν ἑώρτασε καὶ τὰ ὀνομαστήριά του ὁ κτίτωρας καί Πνευματικὸς τῆς Μονῆς Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Μακάριος, διὰ τὴν κατὰ τὴν ἰδίαν ἡμέραν μνήμην καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Μακαρίου τοῦ Ρωμαίου.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς πανηγύρεως ἐγένετο ἡ ἐνθρόνησις τοῦ ἐκλελεγμένου ὑπὸ τῆς ἀδελφότητος τῆς ὡς ἄνω Μονῆς νέου Καθηγουμένου αὐτῆς, Ἀρχιμανδρίτου π. Μακαρίου, εἰς διαδοχὴν τοῦ ἐπί δεκατετραετίαν διατελέσαντος Ἡγουμένου αὐτῆς, νῦν Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Μακαρίου.

Τὴν 26ην Ὀκτωβρίου, ἑορτὴ τοῦ Μεγαλομάρτυρος Ἁγίου Δημητρίου, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσ/νίκης κ. Εὐθύμιος προήγαγεν εἰς τὸν πρῶτον βαθμὸν τῆς Ἱερωσύνης τὸν εὐλαβέστατον ἐν Χριστῷ ἀδελφὸν Σαμουὴλ Μπεαζίδην, καὶ τὴν 31ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς εἰς τόν ἱερὸν Ναὸν τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, εἰς αὐτὸν τοῦ Πρεσβυτέρου.

ΠΕΝΘΗ

Ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ τὴν 18ην Ὀκτωβρίου πλήρης ἡμερῶν ὁ ἀγωνιστής μακαριστός ἀδελφός ἡμῶν κ. Γεώργιος Καβουρίδης, κατὰ σάρκα συγγενὴς (ἀνηψιός) τοῦ ἀοιδίμου ὁμολογητοῦ καὶ Πρωθιεράρχου ἡμῶν Μητροπολίτου πρ. Φλωρίνης κυροῦ Χρυσοστόμου.

Ὁ ἀείμνηστος Γεώργιος ὑπῆρξεν ἐκ τῶν πλέον δραστηρίων παλαιμάχων ἀγωνιστῶν τοῦ Ἱεροῦ ὑπὲρ τῆς Πίστεως ἡμῶν ἀγῶνος. Διετέλεσεν Πρόεδρος τοῦ ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἄλλων παλαιῶν ἀγωνιστῶν συσταθέντος σωματείου, «πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος», μὲ σκοπὸν τὴν προβολὴ τοῦ ἔργου τοῦ μακαριστοῦ πρωθιεράρχου ἡμῶν, ἐπ' ἐλπίδι τῆς συμβολῆς εἰς τὸ ἐπίπονον αἴτημα τῶν καιρῶν, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ ἑνότης τῆς Ἐκκλησίας. Δυστυχῶς δὲν ἠξιώθη νὰ ἴδει τὴν ἐπιθυμίαν του ἐκπληρουμένην, διὸ καὶ ἀπῆλθεν τοῦ ματαίου τούτου κόσμου πικραμένος ἀπὸ τὴν εἰκόνα τὴν ὁποῖαν παρουσιάζουν οἱ κατακερματισμένοι Γνήσιοι Ὀρθόδοξοι.

Ἡ Σύνταξις τοῦ «Ο.Π.Σ.» εὔχεται ὁλοψύχως ὅπως ὁ Κύριος ἀναπαύσῃ τὸν ἀδελφὸν ἡμῶν Γεώργιον ἐκ τῶν κόπων αὐτοῦ ἐν κόλποις Ἀβραάμ μετὰ δικαίων, μετὰ καὶ τοῦ ὁμολογητοῦ Πρωθιεράρχου ἡμῶν κυροῦ Χρυσοστόμου. Χαρίσῃ δὲ εἰς τὴν ἀλγοῦσαν Ἐκκλησίαν Του τὴν εἰρήνην, τὴν ὁμόνοιαν, τὴν ἀγάπην ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς Πίστεως, προκειμένου καί ὁ ἀδελφός ἡμῶν Γεώργιος, ὁμοῦ μὲ τοὺς χιλιάδας προαπελθόντας ἐπ' ἐλπίδι τῆς ποθητῆς ἑνότητος τῆς Ἐκκλησίας, δικαιωθοῦν διὰ τοὺς κόπους των καὶ τὴν ἀγωνίαν των. Εὔχεται ἡ Σύνταξις ἐπίσης διὰ τὴν ἄνωθεν παρηγορίαν πρὸς τὴν ἀγαπητὴν αὐτοῦ σύζυγον καί τά τέκνα αὐτοῦ καθώς καί εἰς τήν ἀδελφή του Μελπομένην, ἡ ὁποία πολυτρόπως ἐβοήθει καὶ τὸν ἀοίδιμον Πρωθιεράρχην ἡμῶν, ἐν τοῖς πειρασμοῖς καὶ τοῖς κόποις αὐτοῦ.

Ἀνωτέρῳ ὁ μακαριστὸς Γεώργιος συγχαίρων τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Μακάριον διὰ τὴν ἐκλογὴν του, εἰς τήν ὁποίαν καί ἐστήριζεν -μετὰ Θεὸν- ὅλας του τὰς ἐλπίδας διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ μιχίου ἱεροῦ πόθου του.

Χαίροις ὁ τῶν τυφλῶν ὁδηγός, τῶν ἀσθενούντων ἰατρός, ἡ ἀνάστασις ἁπάντων τῶν τεθνεώτων, ὁ ἀνυψώσας ἡμᾶς εἰς φθορὰν πεσόντας, Σταυρὲ τίμιε· δι' οὗ διαλέλυται ἡ φθορά, καὶ ἐξήνθησεν ἡ ἀφθαρσία, καὶ βροτοὶ ἐθεώθημεν, καὶ διάβολος παντελῶς καταβέβληται. Σήμερον ἀνυψούμενον χερσὶ καθορῶντές σε Ἀρχιερέων, ὑψοῦμεν τὸν ὑψωθέντα ἐν μέσῳ σε, καὶ σὲ προσκυνοῦμεν, ἀρυόμενοι πλουσίως τὸ μέγα ἔλεος.

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Γραφείο Κ.Δ.Α.
Αριθμός Άδειας 1068

ΕΛΤΑ

«Ὀρθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα»
Κάνιγγος 32, Τ.Θ. 8122, 100 10 Ἀθῆναι
ΚΛΕΙΣΤΟ - ΑΡ. ΑΔΕΙΑΣ 1068/96 Κ.Δ.Α. • FERMG - SOUS PERMIS No 1068/96 K.D.A.
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2468

Μητροπολίτου Σισανίου καί Σιατίστης
Πολυκάρπου Λιώση

συνέχεια τεύχους 46

Θεόφιλος Ἀντιοχείας. 168-182 ἔτος

«Καθάπερ ἐν θαλάσσῃ νησοί εἰσιν, αἱ μέν οἰκηταί καί εὔανδροι καί καρποφόροι, ἔχουσαι ὅρμους καί λιμένας πρός τό τούς χειμαζομένους ἔχειν ἐν αὐταῖς καταφυγάς, οὕτω δέδωκεν ὁ Θεός τῷ κόσμῳ, κυμαινομένῳ καί χειμαζομένῳ ὑπό τῶν ἁμαρτημάτων, τάς συναγωγάς, λεγομένας ἐκκλησίας ἁγίας, ἐν αἷς, καθάπερ λιμέσι εὐόρμοις ἐν νήσοις, αἱ διδασκαλίαι τῆς Ἐκκλησίας εἰσί, πρός ἃς καταφεύγουσιν οἱ θέλοντες σώζεσθαι, ἐρασταί γενόμενοι τῆς ἀληθείας, καί βουλόμενοι ἐκφυγεῖν τήν ὀργήν καί τήν κρίσιν τοῦ Θεοῦ. Καί ὥσπερ αἱ νῆσοί εἰσιν αἱ ἕτεραι πετρώδεις καί ἄνυδροι καί ἄκαρποι καί θηριώδεις καί ἀοίκητοι, ἐπί βλάβῃ τῶν πλεόντων καί χειμαζομένων, ἐν αἷς τείρεται τά πλοῖα, καί ἐξαπόλλυνται ἐν αὐταῖς οἱ κατερχόμενοι, οὕτω εἰσίν αἱ διδασκαλίαι τῆς πλάνης, λέγω δή τῶν αἱρέσεων, αἱ ἐξαπολύουσαι τούς προσιόντας αὐταῖς οὐ γάρ ὁδηγοῦνται ὑπό τοῦ λόγου τῆς ἀληθείας, ἀλλά καθ' ἅπερ πειραταί, ἐπάν πληρώσωσι τάς ναῦς, ἐπί τούς προειρημένους τόπους περιπείρουσι, ὅπως ἐξαπολένωσιν αὐτάς, οὕτω συμβαίνει καί τοῖς πλανωμένοις ἀπό τῆς ἀληθείας ἐξαπολλῦσθαι ἀπό τῆς πλάνης». (Βιβλίον 2ον, Κεφ. 14).

Διονύσιος Κωνσταντινουπόλεως. 1672 ἔτος

«Περί τῆς καθολικῆς, τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, φαμέν, ὅτι ἔστι μέν ἀνεπισφαλής, οἷα ποδηγετουμένη ὑπό τῆς ἰδίας κεφαλῆς, ἥτις ἐστίν ὁ Χριστός, ἡ αὐτοαλήθεια, καί διδασκομένη ὑπό τοῦ πνεύματος τῆς ἀληθείας, ἀδύνατον οὖν παρά ταῦτα σφάλλεσθαι διό καί στῦλος καί ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας τῷ ἀποστόλῳ κατωνόμασται ἔσεται δέ ὁρατή, διά τό μηδέποτε τούς Ὀρθοδόξους ἐκλείπειν, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος». (Ἐν τῇ κατά τό ἔτος 1672 συγκληθείσῃ Συνόδῳ).

Νεκτάριος ὁ Πενταπόλεως

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ὡς Βασιλεύς ἵδρυσεν ἐπί τῆς γῆς βασιλείαν οὐρανῶν εὐθύς μετά τήν ἀνάληψιν Αὐτοῦ, ὅτε ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ καί πατρός καί ἔλαβε παρά τοῦ ἀνάρχου Αὐτοῦ πατρός τήν ἐξουσίαν ἐν οὐρανῷ καί ἐπί γῆς, Βασιλεία δέ Αὐτοῦ ἐπί γῆς ἐστιν ἡ Ἐκκλησία Αὐτοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς ὡς Βασιλεύς ἱδρύει Βασιλείαν αἰώνιον, προνοεῖ περί τῆς ἑαυτοῦ Βασιλείας, τίθησι συνθήκας, σφραγίζει ὅρασιν καί προφητείαν, καί καταπαύει θυσίαν καί προσφοράν (Δανιήλ θ', 24), διοικεῖ, κυβερνᾷ καί διευθύνει αὐτήν ἀϊδίως διά τῶν ἱερῶν αὐτῆς λειτουργῶν, οἱ ὁποῖοι μεταδίδωσιν ἀδιαλείπτως καί δαψιλῶς τά χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πρός κραταίωσιν καί ἀνάπτυξιν καί ἐξάπλωσιν αὐτῆς.

Ὁ Σωτήρ ὡς Βασιλεύς ἁγιάζει, παρηγορεῖ, διαφυλάττει, ἀνεγείρει καί δοξάζει τόν λαόν Αὐτοῦ (Ἰωάν. ιε', 26).

Ὡς Βασιλεύς διατηρεῖ τήν ἐν τῇ Βασιλείᾳ Αὐτοῦ τάξιν, χορηγῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Αὐτοῦ Λειτουργούς.

Ὁ Ἰησοῦς ὡς Βασιλεύς ἔδωκε Νόμους τῷ Λαῷ Αὐτοῦ, ὡς Βασιλεύς προσεκάλεσε τά ἔθνη, ἵνα πιστεύσωσιν Αὐτῷ, ὡς Βασιλεύς ἐζήτησεν ὑπογαγήν τοῖς Νόμοις Αὐτοῦ, ὡς Βασιλεύς ἐζήτησε τήν θυσίαν καί αὐτήν τῆς ζωῆς τῶν ὀπαδῶν Αὐτοῦ ὑπέρ ἑαυτοῦ καί τῆς Βασιλείας Αὐτοῦ, ὡς Βασιλεύς οὗτος ἐγείρει τόν πόλεμον κατά τῆς κακίας καί χορηγεῖ εἰρήνην τῇ ἀρετῇ.

Ὁ Ἰησοῦς ὡς ἀΐδιος Βασιλεύς βασιλεύει ἐν ταῖς καρδίαις τῶν πιστῶν, τῶν ἡνωμένων Αὐτῷ διά τῆς Ἁγίας Αὐτοῦ Ἐκκλησίας.

Οἱ μή τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡνωμένοι εἰσίν ἐκτός τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ καί στεροῦνται τῆς τιμῆς τοῦ εἶναι αὐτούς τέκνα τῆς Βασιλείας Αὐτοῦ». (Μελέται δύο περί Ἐκκλησίας).

Νεκτάριος ὁ Πενταπόλεως

«Ἡ Ἐκκλησία ἐν τῇ ἑαυτῆς διακυβερνήσει ἐστίν ἀνεξάρτητος ἀπό τῆς πολιτείας, διότι ἐστί καθαρῶς θρησκευτικόν καθίδρυμα, κέκτηται δέ πολίτευμα καθαρῶς πνευματικόν.

Τά δέ πνευματικά ὑπό πνευματικῶν καί πρός τοῦτο κεκληρωμένων ἀνδρῶν ὑπό τῆς Ἐκκλησίας διακυβερνῶνται.

Ἡ Ἐκκλησία ὡς Βασιλεία Θεοῦ οὐδέν ἔχει κοινόν πρός τά ἔργα τῆς Βασιλείας τοῦ κόσμου, εἶπε γάρ ὁ Κύριος «ἡ Βασιλεία ἡ ἐμή οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου».

Ἡ ἐξουσία τῆς Ἐκκλησίας ἐστίν ἁπλῶς πνευματική καί ἐν τῇ διοικήσει, ἀναπτύξει καί προαγωγῇ αὐτῆς δι' ὅλως πνευματικῶν μέσων ἐξασκεῖται. Ἡ πνευματική τῆς Ἐκκλησίας ἐξουσία οὐδ' ὅλως παρεμβαίνει εἰς τάς τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας ἐνεργείας, οὐδ' ἀντίκειται ἤ ἀντιτίθεται πρός τήν πολιτείαν καί τήν τελείαν ἐξάσκησιν τῆς ἐξουσίας αὐτῆς. Ἄλλως τό τοιοῦτόν ἐστι καί φύσει ἀδύνατον, διότι ἡ μέν ἐξουσία τῆς Ἐκκλησίας ἐπί μόνον τοῦ πνευματικοῦ βίου τοῦ ἀνθρώπου ἐπεκτείνεται, ἡ δέ ἐξουσία τῆς Πολιτείας ἐπί τοῦ ὅλου ἄλλου βίου τοῦ πολίτου.

Ἡ μέν ἐκκλησία κυβερνᾷ τόν Χριστιανόν ἄνθρωπον, ἡ δέ πολιτεία τόν πολίτην ἄνθρωπον, ἐπειδή ὅμως ὁ πολίτης καί χριστιανός ἐστίν εἷς καί ὁ αὐτός ἄνθρωπος αἱ ἐνέργειαι τῆς Πολιτείας καί τῆς Ἐκκλησίας ἁπλῶς συναντῶνται ἐν τῷ ὑποκειμένῳ τῶν ἐνεργειῶν ἀμφοτέρων.

Αἱ ἐνέργειαι αὗται ὡς συναντῶνται ἐν τῷ ὑποκειμένῳ, οὕτω καί συμφωνοῦσιν ἐν τῷ σκοπῷ καί τέλει τῆς ἐνεργείας.

Αἱ ἐνέργειαι ἀμφοτέρων δέν ἠδύνατο ἄλλως νά ὦσι καί διάφοροι ἤ ἐναντίαι, διότι ἥ τε Ἐκκλησία καί ἡ πολιτεία ἐπιζητεῖ τήν ἠθικήν διάπλασιν τοῦ ἑαυτῶν ὑποκειμένου.

Ἡ Ἐκκλησία δέν δύναται κατά φύσιν νά συγκρουσθῇ πρός τήν πολιτείαν, διότι οἱ νόμοι τῆς Πολιτείας ὡς τεθεμελιωμένοι ἐπί τοῦ ἐμφύτου, ἠθικοῦ καί ἐμφύτου φυσικοῦ Νόμου, εἰσί Νόμοι ἠθικοί, καί πρέπει νά ὦσι τοιοῦτοι, καί συμφωνοῦσι πρός τόν ἠθικόν νόμον καί τάς ἠθικάς ἀρχάς τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ Νόμοι τῆς Ἐκκλησίας τότε μόνον ἀντίκεινται πρός τούς νόμους τῆς πολιτείας, ὅταν οἱ νόμοι αὐτῆς δέν στηρίζονται ἐπί τοῦ ἐμφύτου ἠθικοῦ καί τοῦ ἐμφύτου φυσικοῦ νόμου, ἀλλ' ἐθεσμοθετήθησαν αὐθαιρέτῳ γνώμῃ.

Οἱ τοιοῦτοι ὅμως νόμοι ἀντίκεινται οὐ μόνον πρός τούς νόμους τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά καί πρός τούς καθ' ὅλου ἀνθρωπίνους νόμους, διό καί ὑπ' αὐτῶν τῶν πολιτῶν ἀποκρούονται.

... Ἡ Ἐκκλησία ἔχουσα τέκνα τούς πολίτας ἔχει κοινά τῇ πολιτείᾳ καθήκοντα, ἡ κοινότης δ' αὕτη τῶν καθηκόντων ἀποτελεῖ τόν σύνδεσμον τῆς ἐνεργείας ἀμφοτέρων τῶν ἠθικῶν προσώπων, καί ἐπιβάλλει τήν σύμφωνον καί ἀπό κοινοῦ συνεργασίαν πρός ἠθικήν καί πνευματικήν ἀνάπτυξιν καί προαγωγήν τῶν Χριστιανῶν πολιτῶν.

Τήν ἀμοιβαίαν τῶν δύο πολιτειῶν, πνευματικῆς καί κοσμικῆς, σχέσιν, πρώτιστα χρεία ἐστί νά χαρακτηρίζῃ ὁ ἀμοιβαῖος σεβασμός καί ἡ ἀμοιβαία ἐμπιστοσύνη καί ἡ χριστιανική ἀγάπη, διότι ταῦτά εἰσιν οἱ ἀληθεῖς καί ἀσφαλεῖς ἠθικοί θεσμοί οἱ ἀρρήκτως συνδέοντες ἀμφοτέρας τάς πολιτείας καί τελεσφόρως συντελοῦντες εἰς τήν ἐπίτευξιν τοῦ ἐπιζητουμένου σκοποῦ». (Βιβλίον Ποιμαντικῆς Κεφαλᾶ).

Ἱερός Αὐγουστῖνος

«Ἡ Ἐκκλησία, τό ἁγιαστικόν τοῦτο καθίδρυμα, τό ταμεῖον ἐν ᾧ εἶναι τεταμιευμένοι οἱ θησαυροί τῆς θείας Χάριτος καί Σοφίας εἶναι Αὐτός οὗτος ὁ Σαρκωθείς λόγος τοῦ Θεοῦ εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων παρατεινόμενος καί μεθ' ἡμῶν ἀναστρεφόμενος». (Ἐκ τῆς Συμβολικῆς Ἀνδρούτσου Σελ. 75).

Διονύσιος Μητροπολίτης Σερβίων Κοζάνης

«Τί εἶναι λοιπόν ἡ Ἐκκλησία καί ποῖον εἶναι τό ἔργον της; Εἶναι ὁ κλῆρος, εἶναι ὁ λαός, εἶναι οἱ μοναχοί; Εἶναι οἱ ναοί καί τά μοναστήρια; Εἶναι αἱ ἑορταί, αἱ τελεταί καί ψαλμῳδίαι; Εἶναι τά λεγόμενα Ἐκκλησιαστικά Ἱδρύματα, τά Θρησκευτικά Σωματεῖα, αἱ αἴθουσαι καί αἱ διαλέξεις, καί ἡ ἐπιδεικτική φιλανθρωπία, ἥτις ἀρέσκεται μᾶλλον νά ὀνομάζεται κοινωνική πρόνοια; Εἶναι ἡ κατά ἀκριβῆ νομικόν τύπον διοικητική ὀργάνωσις

καί σιδηρᾶ πειθαρχία, ἡ ἀντιγράφουσα τά σχήματα τῆς πολιτικῆς διοικήσεως;

Ἐξ ὅλων τούτων οὐδέν καθ' ἑαυτό καί μόνον εἶναι ἡ Ἐκκλησία, ὅλα δέ ὁμοῦ φωτιζόμενα καί ἐξαγνιζόμενα ὑπό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί συνεχόμενα διά τοῦ δεσμοῦ τῆς ἀγάπης, εἶναι ἡ Ἐκκλησία.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ Κοινωνία τῶν ἁγίων, μία κοινωνία πίστεως καί ἀγάπης, εἶναι ὅλοι οἱ πιστοί, οἵτινες διά τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος εἰς τό ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος εἰσῆλθον καί ἐπολιτογραφήθησαν εἰς τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καί παρακάθηνται καί συμμετέχουν ἀπό κοινοῦ εἰς τήν αὐτήν πνευματικήν τράπεζαν τῶν Θείων Μυστηρίων.

Ἐκκλησία εἶναι ὁ λαός τοῦ Κυρίου. Τό δέ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας κατά βάσιν, ἥτις εἰς οὐδεμίαν ἐποχήν δύναται νά μετακινηθῇ εἶναι διακονία πνευματική καί σωτηρία ψυχῶν, καθώς ἀκριβῶς ὑπό τοῦ Ἀποστόλου ὁρίζεται «Κομιζόμενοι τό τέλος τῆς πίστεως ὑμῶν, σωτηρίαν ψυχῶν». (Α' Πέτρου, α', 9).

Τό ἔργον τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἐσωτερικόν χωρίς «παρατηρήσεις» τό ὁποῖον δέν ἐπείγεται καί δέν σπεύδει νά δρέψῃ τόν ἔπαινον τῶν ἀνθρώπων, ἀλλά καρποφορεῖ «ἐν ὑπομονῇ». (Λουκ. η', 15).

Γενικώτερον δέ τό ἔργον τῆς Ἐκκλησίας εἶναι μαρτυρία Ἰησοῦ Χριστοῦ (Πρβλ. Ἀποκ. α', 2). Ὅλα ὅσα γίνονται καί ἀκούονται εἰς τόν κόσμον, τά ὁποῖα ἐνίοτε παρέχουν τήν εἰκόνα τῆς ὁμαδικῆς παραφροσύνης καί μανίας τῶν ἀνθρώπων, διά τήν Ἐκκλησίαν, μάλιστα δέ σήμερον, σημαίνουν τήν ὥραν τῆς ὁμολογίας καί τῆς μαρτυρίας, τῆς μαρτυρίας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἥτις δέν εἶναι κοσμική δύναμις καί δραστηριότης, ἀνθρωπίνη εὐφυΐα καί ἐπιτηδειότης, ὑλική ἐπάρκεια καί πλησμονή, ἀλλ' ἁγιοσύνη μέσα εἰς τήν ρυπαρότητα τῆς ἁμαρτίας, δικαιοσύνη μέσα εἰς τό κράτος τῆς ἀδικίας, λιτότης καί ἁγία πτωχεία μέσα εἰς τήν θεωρίαν τοῦ ὑλικοῦ κέρδους καί τοῦ πλουτισμοῦ, πραότης καί ἀγάπη μέσα εἰς τήν βάναυσον δυναμικότητα καί τό μῖσος.

Βλέπομεν ἤδη, ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι πολύ διαφορετικώτερον ἀπό ὅ,τι ἐξυπηρετεῖ ἐμπορικούς ἤ πολιτικούς ἤ ἐθνικούς ἤ κοινωνικούς ἤ πολιτιστικούς σκοπούς τῶν ἀνθρώπων. Δέν εἶναι ἁπλῶς ἀνθρώπινος θεσμός ἡ Ἐκκλησία, ἄν καί ἔχει πολύ τό ἀνθρώπινον ἐν ἑαυτῇ. Ἔχει ὅμως πολύ περισσότερον τό Θεῖον, τό πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, τό ὁποῖον τήν συγκροτεῖ καί τήν ζωοποιεῖ καί τήν ὁδηγεῖ «εἰς πᾶσαν τήν ἀλήθειαν» (Ἰωάν. ιστ', 13). Εἰδικώτερον δέ ὁ ἱερός κλῆρος δέν εἶναι μόνον κοινωνικοί λειτουργοί, ἔτι δέ μᾶλλον δέν εἶναι πολιτικοί ὑπηρέται, ἀλλά κατά τόν θεόπνευστον λόγον εἶναι «ὑπηρέται Χριστοῦ καί οἰκονόμοι μυστηρίων Θεοῦ» (Α' Κορινθ. δ', 1). Ἱερουργοί τοῦ Εὐαγγελίου καί λειτουργοί τῆς Θείας Χάριτος... «Ἀλλ' ὅμως ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι ἐγκόσμιος καί κοινωνική ὀργάνωσις, ἀλλά πνευματικός καί Θεῖος Ὀργανισμός». (Ἐκ τῆς Αὐτοσχεδίου μελέτης αὐτοῦ περί τῆς Ἐκκλησίας).

κ. Ἀναστασίου Κ. Πιερίου. Ἐκκλησιαστικός Συγγραφεύς

«Ἐπί τῇ βάσει τῶν δεδομένων τῆς Κ.Δ., τῆς ἱστορίας, τῆς σημερινῆς ἑλληνικῆς πραγματικότητος καί τῆς μελέτης τῆς φύσεως καί τῶν σκοπῶν τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Πολιτείας, δύναται νά λεχθῇ ὅτι τό καλύτερον προσαρμοζόμενον εἰς τήν ἡμετέραν χώραν σύστημα διαρρυθμίσεως τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας καί Πολιτείας εἶναι τό τῆς συμφωνίας καί ἁρμονικῆς συναλληλίας καί συνεργασίας.

Ἀπαράδεκτος δέ τυγχάνει ἐξ Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου ἀπόψεως ἡ ἕνωσις Ἐκκλησίας καί Πολιτείας, εἴτε ἐν καισαροπαπικῇ ἤ πολιτειοκρατικῇ, εἴτε ἐν ἱεροκρατικῇ ἐννοίᾳ, ὅσον καί ἡ λαϊκιστική λεγομένη τελεία θρησκευτική ἀδιαφορία τοῦ Κράτους, ὑπό τό πρόσχημα τῆς ἀνεξιθρησκείας. Ἐπίσης δέ καί ὁ τέλειος χωρισμός, ὡς ἐκδήλωσις τῆς εἰρημένης θρησκευτικῆς ἀδιαφορίας ἄν μή καί ἐχθρότητος.

Πᾶσα εὐνομουμένη Πολιτεία πρέπει νά ἐνισχύσῃ αὐτή καθ' ἑαυτήν τήν Ἐκκλησίαν καί νά παρέχῃ τήν ὑλικήν βάσιν τῆς πραγματοποιήσεως τῶν σκοπῶν της. Ἀλλ' ἐξ ἄλλου ἡ ἐκκλησία ἀποτελεῖ διά τό Κράτος ἠθικόν ἔρεισμα καί ἐμπνευστήν τῆς πολιτείας, θεωρουμένης τόσον ὡς Κράτους δικαίου ὅσον καί ὡς Κράτους πολιτισμοῦ, καθόσον ἡ Ἐκκλησία ἐπέχει διά τήν πολιτείαν θέσιν ἀνάλογον πρός τήν σχέσιν τῆς ψυχῆς πρός τό σῶμα. Τοῦτο ἰσχύει πρός πάντας προκειμένου περί τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους συνδεομένου μετά τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας διά στενοτάτων ἱστορικῶν δεσμῶν, καί περί τῆς Ἑλληνικῆς πολιτείας, τῆς ὁποίας οἱ πολῖται

ἀνήκουν κατά μεγίστην πλειοψηφίαν εἰς ταύτην τήν Ἐκκλησίαν». (Ἐκ τοῦ βιβλίου ὁ Κοινωνισμός τοῦ Χριστιανισμοῦ).

† ΧΡΗΣΤΟΥ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΥ
Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν
Ὁ ὁρατός τῆς Ἐκκλησίας χαρακτήρ.

«Ἐρρήθη ἀνωτέρω ὅτι ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς Ἐκκλησίας διακρίνονται δύο τινά, ἔνθεν μέν ἡ πνευματική καί ἀόρατος αὐτῆς ὄψις φορέως θείων δώρων καί δυνάμεων, δι' ὧν ἡ ἀνθρωπότης διαμορφοῦται εἰς βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ἔνθεν δέ ἡ ὁρατή καί ἐξωτερική ὡς Κοινωνίας τῶν ὁμολογούντων τήν εἰς Χριστόν πίστιν.

Καί ἀπό τῆς ἐπόψεως δέ τοῦ σκοποῦ θεωρουμένης τῆς Ἐκκλησίας, πάλιν διακρίνονται ἐν αὐτῇ ἡ μετά τοῦ Κυρίου διά τῆς πίστεως ἕνωσις τῶν ἁγίων, ἀποτελοῦσα τήν ἐσωτερικήν αὐτῆς ὄψιν, καί ἡ ἐξωτερική πρός τήν Ἐκκλησίαν σχέσις, ἡ ἐκφαινομένη ἐν τῇ ὁμολογίᾳ τῆς πίστεως, ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῶν μυστηρίων καί ἐν τῇ ὑποταγῇ εἰς τήν ἱεραρχίαν.

Ὅτι ἐκ τῶν δύο τούτων ὄψεων ἡ διαστέλλουσα καί χαρακτηρίζουσα τήν Ἐκκλησίαν κατά τάς Ὀρθοδόξους ἀρχάς εἶναι ἡ ὁρατή καί ἐξωτερική δέν χρήζει μακρᾶς ἀποδείξεως.

Οὐ μόνον ὁ ἱδρύσας αὐτήν Ἰησοῦς Χριστός, σάρξ γενόμενος καί ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἀναστραφείς, ἐθεμελίωσεν αὐτήν, οὐ μόνον ἡ πίστις ὁμολογεῖται ἐξωτερικῶς, καί τά μυστήρια τά τήν ἀόρατον χάριν μεταδιδόντα εἶναι σημεῖα αἰσθητά, ἀλλά καί ἡ κυβερνῶσα αὐτήν ἱεραρχία εἶναι τι αἰσθητόν, διά κανονικῆς καί ἱστορικῶς βεβαιουμένης διαδοχῆς εἰς τούς Ἀποστόλους ἀναγομένη, καί τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας ἐν γένει εἶναι ὁρατά, ἤτοι τοιαῦτα εἶναι οὐ μόνον οἱ εὐσεβεῖς καί τήν ἀρετήν ἀσκοῦντες, ἀλλά καί οἱ ἐξωτερικῶς μέν πρός τήν Ἐκκλησίαν συνδεόμενοι, ἥκιστα ὅμως καί ἐσωτερικῶς πρός τόν θεμελιωτήν τῆς Ἐκκλησίας ἡνωμένοι καί ὑγιαίνοντες ἠθικῶς.

Τούς ἁμαρτωλούς δέν ὑπολαμβάνουσιν ὡς μέλη τῆς Ἐκκλησίας πολλοί καί πάλαι καί νῦν αἱρετικοί, ἐκδεχόμενοι μέλη αὐτῆς μόνον τούς ἁγίους.

Ἀλλ' ὅτι δέον νά συναριθμηθῶσι μετά τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας καί οὗτοι, ἐμφαίνουσι τοῦτο μέν ἡ τοῦ Κυρίου ὁμοίοις τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ πρός ἀγρόν φύοντα ζιζάνια μετά τοῦ σίτου (Ματθ. 13, 27) πρός ἅλωνα συμπεριλαμβάνουσαν σῖτον καί ἄχυρα (Ματθ. 3, 12), πρός σαγήνην παντός γένους ἰχθῦς συναγαγοῦσαν (Ματθ. 13, 47) πρός γεῦμα, ἐν ᾧ οὐχί πάντες οἱ κεκλημένοι παρουσιάζονται ἐν ἐνδύματι γάμου (Ματθ. 22, 11) τοῦτο δέ ὁ σκοπός τῆς Ἐκκλησίας σκοπούσης τήν μετάνοιαν καί διόρθωσιν τῶν ἁμαρτωλῶν.

Τῆς Ἐκκλησίας ἀποκλείονται μόνον οἱ αἱρετικοί, οἱ σχισματικοί καί οἱ δι' ἀποστασίας ἤ δι' ἀναθεματισμοῦ ἀπ' αὐτῆς ἐκπεσόντες.

Τό ἀόρατον στοιχεῖον δέν ἐνεργεῖ καθ' ἑαυτό, ἀλλά συνδέεται, ὡς ἡ ψυχή μετά τοῦ σώματος, μετά τοῦ ὁρατοῦ, ὅπερ οὐδέ ἄλλο εἶναι ἤ ἡ πλήρωσις καί ἐκδήλωσις αὐτοῦ. Ὡς ἐν τῷ Ἐνανθρωπήσαντι Λόγῳ τοῦ Θεοῦ αἱ δύο φύσεις συνηνώθησαν εἰς μίαν ἑνότητα τό ἑνιαῖον τοῦ Κυρίου πρόσωπον, οὕτω καί ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῇ ἁγίᾳ καί ἀμώμῳ αὐτοῦ νύμφῃ, τό σύνολον τῶν πιστῶν εἶναι ἡνωμένον μετά τῆς κεφαλῆς, τοῦ ἀοράτου αὐτῆς θεμελιωτοῦ.

Ὡς δέ ὁ θεάνθρωπος εἶναι ἡ ὑπερφυής καί ἀκατάληπτος ἕνωσις τοῦ Θεοῦ μετά τοῦ ἀνθρώπου, οὕτω καί ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ ἱερός σύνδεσμος τῶν δύο τούτων στοιχείων, τοῦ θείου καί ἀνθρωπείου, ὧν τό μέν εἶναι ἡ ζωογονοῦσα καί μένουσα ἀρχή, τό δέ ὁρατόν ἡ ἐξωτερική τοῦ θείου ἐκδήλωσις καί τό ἀναγκαῖον ὄργανον τῆς κοσμοσωτηρίου αὐτῆς ἐνεργείας.

Διά τόν στενόν δέ τοῦτον τοῦ θείου καί ἀνθρωπείου συνδέσμου, ἡ Ἐκκλησία, καίπερ καθίδρυμα ὁρατόν εἶναι ὑποκείμενον πίστεως, ὡς θεσπίζει ἡ δευτέρα οἰκουμενική Σύνοδος, ὁρίζουσα πίστιν εἰς μίαν ἁγίαν καθολικήν καί ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν.

Ἡ ἀνωτάτη αὐτῆς ἀρχή, ὁ Χριστός καί τό Ἅγιον πνεῦμα, τό προφυλάσσον τήν Ἐκκλησίαν ἀπό πάσης πλάνης καί τούς πιστούς διά τῶν μυστηρίων ἁγιάζον, εἶναι πράγματα ὄχι ὑπό τῆς αἰσθήσεως καί ὑπό τῆς ἀνθρωπίνης γνώσεως, ἀλλ' ὑπό τῶν ὀμμάτων τῆς πίστεως ἐπιγινωσκόμενα.

Τό αὐτό παρατηρητέον περί τῆς Ἐκκλησίας καί κατά τόν σκοπόν θεωρουμένης. Ὅτι ἡ ἐσωτερική μετά τοῦ κυρίου ἕνωσις εἶναι ὁ σκοπός, εἰς ὅν κατατείνει ἡ Ἐκκλησία, εἶναι

ἀληθές, ἀλλ' ἡ μυστική αὕτη ἕνωσις μόνον ἐν τῷ ἐδάφει τῆς ὁρατῆς Ἐκκλησίας γεννᾶται καί δι' αὐτῆς προάγεται, οὐδέ δύναται νά νοηθῶσι χριστιανοί κεχωρισμένοι τῆς ὁρατῆς ταύτης ἐκκλησίας.

Μόνη ἡ ὁρατή Ἐκκλησία καλλιεργεῖ τό θρησκευτικόν καί τό ἠθικόν τοῦ ἀνθρώπου συναίσθημα, διότι ἡ ἀληθής καί ἔνθεος αὐτῶν διαμόρφωσις προϋποτίθησι πάντοτε ὁρατήν τινα κοινωνίαν καί αἰσθητόν καθίδρυμα, πρός ὅ συνδέονται καί ὑφ' οὗ ζωογονοῦνται.

Καλῶς ὅθεν καί πάλαι καί νῦν ἐξήρθη ὑπό τῶν ἀπολογητῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ ὁ ἐκκλησιαστικός αὐτοῦ χαρακτήρ, ὅστις συμφώνως πρός τόν κοινωνικόν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως καθαίρει ἅμα καί ἀνυψοῖ τήν φυσικήν ἐκ τοῦ γένους σύνδεσιν τῶν ἀνθρώπων εἰς ἀνιδιοτελῆ καί ἀδελφικήν πρός πάντας ἀγάπην.

Μόνη ἡ ὁρατή Ἐκκλησία εἶναι ὁ ἀσφαλής ταμιοῦχος καί διδάσκαλος τῶν αἰωνίων τῆς πίστεως ρημάτων, καί ἡ ἀθόλωτος πηγή τῆς ἀπολυτρωτικῆς δυνάμεως.

Ἐν τοῖς μυστηρίοις αὐτῆς ἡ θεία χάρις μετοχετεύεται καθ' ἑαυτήν καί ἄνευ ἀναφορᾶς πρός τήν ἠθικήν ἀξίαν τοῦ κοινωνοῦντος εἰ καί τινα ἤ πολλά τῶν ἀποτελούντων αὐτήν μελῶν, δέν μεταλαμβάνουν ἀξίως τῶν ζωοποιῶν αὐτῆς χαρίτων, καί ἑπομένως δέν ἑνοῦνται μετά τοῦ Κυρίου.

Μετ' αὐτῆς, δέ, κατά τάς ἐπαγγελίας τοῦ Κυρίου μένει ὁ παράκλητος, ὁ ὁδηγῶν αὐτήν εἰς πᾶσαν τήν ἀλήθειαν (Ἰωάν. 16, 13). καί ἀποφαίνων στῦλον καί ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας (Α' Τιμ. 3, 15).

... Τήν ἀλήθειαν ταύτην περί Ἐκκλησίας, ὡς οὔσης κατά τήν χαρακτηριστικήν αὐτῆς ὄψιν κοινωνίας περιγραπτῆς καί τῇ αἰσθήσει ὑποκειμένης, πιστοῦσιν ἀντί παντός ἄλλου αἱ ἐν τῇ ἁγίᾳ Γραφῇ εἰκόνες τῆς Ἐκκλησίας, ὡς οἴκου Θεοῦ, ὡς σώματος καί ὡς νύμφης Χριστοῦ (Α' Τιμ. 3, 15, Ἐφεσ. 1, 23 καί 5, 25).

Δι' αὐτῶν ἐμφαίνεται ὁ στενός καί ἀδιάσπαστος σύνδεσμος τοῦ Χριστοῦ μετά τῆς Ἐκκλησίας. Ὡς ἡ ζωογόνος ἀρχή, ἡ ψυχή, ζωογονεῖ τό σῶμα, οὕτω καί ἡ Ἐκκλησία ζωογονεῖται ὑπό τοῦ πνεύματος τοῦ Χριστοῦ, ὡς δ' ἐν τῷ ζῶντι ὀργανισμῷ δέν δύναται νά χωρισθῇ ἡ ψυχή ἀπό τοῦ σώματος, οὕτω καί ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δέν δύναται νά χωρισθῇ τό θεῖον στοιχεῖον ἀπό τοῦ ἀνθρωπείου.

Ὅτι δέ καί ἱστορικῶς οἱ πατέρες καί πάντες οἱ Χριστιανοί Ἐκκλησίαν ἐκάλουν καί ἐνόουν τήν ὁρατήν περιγραπτήν ἐμφάνισιν τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὡς σῶμα ὀργανικόν τελοῦν ὑπό ἐπισκόπους, τήν αὐτήν δέ πρεσβεῦον πίστιν καί τῶν αὐτῶν κοινωνοῦν μυστηρίων, οὐδ' ἐχώριζον τήν Ἐκκλησίαν εἰς ἰδανικήν καί εἰς ἐμπειρικήν, ἀνομολογοῦσι τανῦν καί ἐκ τῶν διαμαρτυρομένων οἱ ἀπαθεῖς ἅμα καί ἀμερόληπτοι κριταί.

Ἄλλως δέ τόν χαρακτῆρα τοῦτον τῆς Ἐκκλησίας ὡς καθιδρύματος τῇ αἰσθήσει ὑποκειμένου, ἐμφαίνουσι καί αἱ ἰδιότητες, ἅς προσνέμει τῇ Ἐκκλησίᾳ τό ἱερόν Σύμβολον καλοῦν αὐτήν μίαν, ἁγίαν, καθολικήν, τήν σημασίαν τῶν ὁποίων συνοψίζομεν ἐν τοῖς ἑξῆς:

ΕΝΟΤΗΣ. Τό γνώρισμα μία σημαίνει ὅτι ὁ Κύριος ἵδρυσεν οὐχί πολλάς παραλλήλως ὑφισταμένας Ἐκκλησίας, ἀλλά μίαν καί μόνην.

Οὐ μόνον ἐν τῇ παλαιᾷ Διαθήκῃ προεικονίζεται ἡ Χριστιανική Ἐκκλησία ὡς μία Βασιλεία ὀφείλουσα νά περιλάβῃ πάντα τά ἔθνη, ὡς νέα Ἱερουσαλήμ, ὡς ὁ ὄρος τοῦ Κυρίου, ἐν ᾧ θά συναχθῶσι πάντα τά ἔθνη, ἀλλά καί ὁ Κύριος καί οἱ Ἀπόστολοι ποιοῦνται λόγον περί μιᾶς Ἐκκλησίας (Ματθ. 16, 18) παριστῶντες αὐτήν ὡς μίαν ποίμνην (Ἰωάν. 10, 16 καί 21, 15) ὡς οἶκον Θεοῦ καί Χριστοῦ (Ἑβρ. 3, 6 καί 10, 21) ὡς τήν μίαν νύμφην (Ἐφεσ. 5, 27) ὡς τό ἕν σῆμα τοῦ Χριστοῦ (Ρωμ. 12, 5).

Ἄλλως δέ τό ἑνιαῖον τοῦτο τῆς Ἐκκλησίας ἐμφαίνει ἡ οὐσία καί ὁ σκοπός τῆς Ἐκκλησίας ὡς Θεοσυστάτου καθιδρύματος προτιθεμένου τήν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων.

Εἶναι δέ ἡ Ἐκκλησία μία, καθόσον εἶναι ἡνωμένη ἐν τῇ πίστει καί ἐν τῇ διοικήσει, οὕτω δέ ἡ ἐν τοῖς δυσί τούτοις σημείοις ἑνότης ἀποτελεῖ τό γνώρισμα ἅμα καί τήν βάσιν τοῦ ἑνιαίου καί μοναδικοῦ τῆς Ἐκκλησίας.

Καί ἡ μέν ἐν τῇ πίστει ἑνότης ἀποτελοῦσα τόν δεσμόν τόν συνδέοντα τούς πιστούς τοῦτο μέν πρός τόν Σωτῆρα, τοῦτο δέ πρός ἀλλήλους ἐκφαίνεται ἐν τῇ ἑνότητι τῆς ὁμολογίας τῆς αὐτῆς διδασκαλίας, ἥν ἐξαίρει ἰδίᾳ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἀπαιτῶν τήν διατήρησιν τῆς παρακαταθήκης τῆς πίστεως καί πολεμῶν ἰσχυρῶς τούς ψευδοπροφήτας καί

τούς ψευδοδιδασκάλους, οἵτινες διδάσκοντες ἕτερον Εὐαγγέλιον ἀνάγκη πᾶσα νά ἀποκλείωνται τῆς Ἐκκλησίας ὡς αἱρετικοί (Ἐφ. 4, 3-15, Α' Κορ. 1, 10, Γαλ. 1, 6-8, Τίτ. 3, 10).

Καθόσον δ' ἐν γένει ἡ λατρεία εἶναι ἡ ἔκφρασις ἅμα καί ἡ βεβαίωσις τῆς πίστεως, εἶναι προφανές ὅτι καί ἡ τήρησις τῆς αὐτῆς λατρείας, ἐφ' ὅσον αὕτη στηρίζεται ἐπί δογματικῶν βάσεων, εἶναι ἕτερον γνώρισμα ἅμα καί στοιχεῖον τῆς ἑνότητος τῆς πίστεως. Τήν δ' ἐν τῇ διοικήσει ἑνότητα ἐκδηλουμένην ἐν τῇ ὑποταγῇ τῶν Χριστιανῶν ὑπό μίαν ἀρχήν καί αὐθεντίαν, τήν Ἱεραρχίαν, ἐμφαίνουσι πάντες οἱ ἐν τῇ Γραφῇ χαρακτηρισμοί τῆς Ἐκκλησίας ὡς Βασιλείας, ὡς ἑνιαίου σώματος ἤ ὡς κοινωνίας, μή δυναμένης προφανῶς νά ὑπάρξῃ ἄνευ αὐθεντίας καί κύρους.

Παραινεῖ δέ καί ὁ Ἀπόστολος τούς Κορινθίους, ὅπως ἀποφεύγωσι τά σχίσματα καί τάς διαιρέσεις (Α' Κορ. 1, 10, Γαλ. 5, 20).

Οὕτω δέ ἡ Ἐκκλησία ἔκπαλαι συνειδυῖα ἑαυτήν ὡς φύλακα τῆς τοιαύτης ἑνότητος οὐδέποτε ἀνεγνώρισε τήν αἵρεσιν ἤ τό σχίσμα ὡς παράλληλα τῆς σωτηρίας ἐργαστήρια, ἀλλά ἀπέκοπτεν ἐκ τοῦ ὑγιοῦς σώματος τά αὐτοκατάκριτα μέλη τά τήν διδασκαλίαν ἤ τήν ἱεραρχικήν διοίκησιν λυμαινόμενα, πρός μετάνοιαν καί ἐπιστροφήν τῶν πλανωμένων καί πρός προστασίαν τῶν λοιπῶν ἀπό τῆς αἱρετικῆς λύμης καί ἀπό τῆς ἀνταρσίας.

Ὅτι δέ οἱ ἀναθεματισμοί, οὓς ἐξήνεγκεν αὕτη κατά τῶν αἱρετικῶν καί κατά τῶν σχισματικῶν, καί ἐν γένει ὅτι ἡ τοιαύτη ἀποκοπή ἀπό τοῦ σώματος αὐτῆς ἐξελαμβάνετο ὡς ταὐτό καί εἰς τόν Σατανᾶν καί τήν τιμωρόν αὐτοῦ χεῖρα παράδοσις, τοῦτο γνωστόν ἐκ τῆς διδασκαλίας καί τῆς πράξεως τοῦ Ἀποστόλου Παύλου (Α' Κορ. 5, 5), κρίνομεν περιττόν καί νά παρατηρήσωμεν.

Τά αὐτά περί ἑνότητος διδάσκουσι καί πάντες οἱ πατέρες, ὧν ἡ ἐνταῦθα παράθεσις εἶναι περιττή καί ἄσκοπος (Εἰρηναῖος κατά αἱρέσεων 1, 10, 2).

Ὁ βουλόμενος πλείω ἀναγνώτω ἰδίᾳ τάς ἐπιστολάς τοῦ Κυπριανοῦ καί τό DE UNITATE ECCLESIAE ἔργον αὐτοῦ, τάς ἐπιστολάς Ἰγνατίου Θεοφόρου, τάς ἀποτρεπούσας τούς πιστούς ἀπό παντός σχίσματος καί μερισμοῦ, καί τά κατά τῶν Δονατιστῶν ἔργα τοῦ Αὐγουστίνου, ἐν οἷς οὗτος ὑπερμαχεῖ τῆς ἑνότητος τῆς Ἐκκλησίας.

Σημειωτέον ὅμως καλῶς ὅτι ἡ ἐν τῇ πίστει ἑνότης οὐδαμῶς ἀναιρεῖται ἤ παραβλάπτεται, ἐάν μή πάντα τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας ἔχωσι τήν αὐτήν γνῶσιν περί πάντων τῶν τῆς πίστεως ἄρθρων». (Δογματική Χρήστου Ἀνδρούτσου, σελ. 268).

† ΧΡΗΣΤΟΥ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΥ
Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου
Ἀθηνῶν

«Καλῶς καί πάλαι ὁ ἱερός Αὐγουστῖνος, καί σήμερον οἱ Θεολογοῦντες, ἐν οἷς μάλιστα δέ ὁ MOHLER, τήν Ἐκκλησίαν, τό ἁγιαστικόν τοῦτο καθίδρυμα, τό ταμεῖον, ἐν ᾧ εἶναι τεταμιευμένοι οἱ θησαυροί τῆς Θείας Χάριτος καί Σοφίας, παριστῶσιν οὗτοι ὡς Αὐτόν τόν Σαρκωθέντα Λόγον τοῦ Θεοῦ «εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων παρατεινόμενον καί μεθ' ἡμῶν ἀναστρεφόμενον». (Συμβολική Ἀνδρούτσου, σελ. 75).

Ἐκ τῶν νεωτέρων ὁμολογιῶν Μογίλα

«Αὕτη θίγουσα τό ζήτημα τῆς Ἐκκλησίας ὡς ὑποκειμένου πίστεως ἐρωτᾷ: «Διατί λέγομεν πώς πιστεύομεν εἰς τήν Ἐκκλησίαν, ὅπου εἶναι κτίσμα, ὀφείλοντες εἰς μόνον τόν Θεόν πιστεύειν;» Καί ἀπαντᾷ: «Διότι καλά καί ἡ Ἐκκλησία νά εἶναι κτίσμα, ἀπό ἀνθρώπους συνισταμένη ἀλλά ἔχει κεφαλήν αὐτόν τόν Χριστόν, τόν ἀληθινόν Θεόν, καί τό πνεῦμα, ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος, νύμφη, ἄσπιλον καί ἄμωμον τοῦ Χριστοῦ καί στῦλον καί ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας. Καί τά δόγματα καί διδάγματα αὐτῆς δέν εἶναι ἀνθρώπινα ἀλλά Θεῖα». (Ἰ. Καρμίρη. Τά Δογματικά 11, σελ. 634).

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΘΕΟΣΥΣΤΑΤΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΚΑΙ ΟΥΧΙ ΝΟΜΙΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Διά τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1 ἄρθρου παράγραφος 4 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 126)1969 Νομοθετικοῦ Διατάγματος «Περί Καταστατικοῦ χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀναγνωρίζεται ὡς Νομικόν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου.

Ὥστε λοιπόν ἡ Ἐκκλησία ἐν τῇ ὁποίᾳ ἄρχων καί Κεφαλή εἶναι ὁ Χριστός, ἡ Ἐκκλη-

σία Αὕτη τίθεται ὑπό τό κράτος τοῦ Νόμου καί χαρακτηρίζεται, κάκιστα βεβαίως, Νομικόν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου, δυνάμενον ὡς ἐκ τούτου διά τινος Νόμου τοῦ Κράτους νά διαλυθῇ ὡς συμβαίνει εἰς ὅλα τά ἄλλα πρόσωπα ἅτινα φέρουν τόν ἴδιον χαρακτηρισμόν.

Οὐδέποτε ἄλλοτε ἀπό τῆς Βυζαντινῆς ἐποχῆς μέχρι τῶν ἐσχάτων τούτων καί χαλεπῶν χρόνων, οὐδέποτε ἐξεδόθη Νόμος τοῦ Κράτους χαρακτηρίζων τήν Ἐκκλησίαν, ἧς Κεφαλή καί Ἄρχων εἶναι ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ δι' αὐτήν ἐνανθρωπήσας πρός σωτηρίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὡς Νομικόν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου.

Συνετάγησαν βεβαίως σχέδια Καταστατικῶν Νόμων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, περιέχοντα τόν ὅρον τοῦτον τόν θλιβερόν καί ἀντορθόδοξον ὡς εἶναι τά ἀκόλουθα:

α) Σχέδιον Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Καταρτισθέν ὑπό τῆς Κληρικολαϊκῆς Νομοπαρασκευαστικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Ν. Δ. 424)1962.

Ἄρθρον 62 § 1. «Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἡ Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν καί ἑκάστη τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων ἀποτελοῦσι Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου.

β) Σχέδιον Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐκ τροποποιήσεως τοῦ Σχεδίου τῆς Νομοπαρασκευαστικῆς ἐπιτροπῆς ὑπό τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῷ 1964.

Ἄρθρον 79ον § 1. «Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἡ Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν καί ἑκάστη τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων ἀποτελοῦσι Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου.

Ἀλλ' ἀμφότερα ταῦτα τά Σχέδια ἔμειναν Σχέδια, οὐδέποτε περιβληθέντα τό κῦρος τοῦ Νόμου καί ἑπομένως ὑποκείμενα εἰς συζήτησιν, καθ' ἥν ὁπωσδήποτε θά εὑρίσκοντο οἱ ἀντιλέγοντες, οἵτινες ὀρθοδόξως σκεπτόμενοι θά ἀπήτουν τήν ἀποβολήν τοῦ βλασφήμου τούτου ὅρου τοῦ ἀναφερομένου εἰς τήν Ἐκκλησίαν. **Ἐνῶ ὁ νῦν Καταστατικός Χάρτης ὁ διά τοῦ ὑπ. ἀριθ. 126)1969 Νομοθετικοῦ Διατάγματος περιβληθείς τό Κῦρος τοῦ Νόμου τοῦ Κράτους, ὁ καταρτισθείς ὑπό τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου ἐν συνεργασίᾳ μετά τῆς Ἀριστίνδην Συνόδου καί ἐρήμην τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, αὐτός ἤδη, ἐπισήμως καί τελεσιδίκως ἀπέκοψε τήν Κεφαλήν τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις ἐστίν ὁ Χριστός, καί ἀντ' αὐτῆς ἔθεσεν τόν Νόμον τοῦ Κράτους, αὐτός δέ ὡς κεφαλή τοῦ Νομικοῦ προσώπου «Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος» αὐτός θά κατευθύνῃ τήν Ἐκκλησίαν, ὡς κεφαλή πλέον ὅπου βούλεται καί ὡς βούλεται, καί εἰς τήν διάλυσιν ἀκόμη.**

Τί τό θλιβερώτερον καί ἀνόσιον τούτου; Τό γεγονός τοῦτο ἀποτελεῖ βλασφημίαν κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Καί ἡ βλασφημία αὕτη ἐχαλκεύθη καί ἐπραγματοποιήθη ὑποστηριχθεῖσα, ὡς μή ὤφειλεν, ὑπό Ὀρθοδόξων Κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί κατά μέν τό ἔτος 1962 ὑπό τῆς Κληρικολαϊκῆς ἐπιτροπῆς ἀποτελουμένης ἐκ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου, Προέδρου, τῶν Μητροπολιτῶν Κορινθίας Προκοπίου, Ἠλείας Γερμανοῦ, Θεσσαλονίκης Παντελεήμονος, Μαρωνείας Τιμοθέου, Σερβίων καί Κοζάνης Διονυσίου, Κίτρους Βαρνάβα καί τῶν κ.κ. Ἀμίλκα Ἀλιβιζάτου, Παναγιώτου Μπρατσιώτου, Βασιλείου Βέλλα, Γεωργίου Ράμμου, Χαραλάμπους Φραγκίστα, Ἠλία Τάφου, Γερασίμου Κονιδάρη, ὡς μελῶν.

Κατά τό ἔτος δέ 1964 ὑπό τῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀποτελουμένης ἐκ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου ὡς Προέδρου καί τῶν Μητροπολιτῶν Ἀλεξανδρουπόλεως Ἰωακείμ, Φλωρίνης Βασιλείου, Κεφαλληνίας Ἱεροθέου, Τρίκκης καί Σταγῶν Διονυσίου, Ναυπακτίας καί Εὐρυτανίας Δαμασκηνοῦ, Θηβῶν καί Λεβαδείας Δωροθέου, Γόρτυνος καί Μεγαλουπόλεως Εὐσταθίου, Κυθήρων Μελετίου, Γρεβενῶν Χρυσοστόμου, Κασσανδρείας Συνεσίου, Ἱερισσοῦ Ἁγίου Ὄρους καί Ἀρδαμαρίου Παύλου καί Λήμνου Παντελεήμονος.

Καί κατά τό ἔτος 1969 ὑπό τῆς Ἀριστίνδην Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀποτελουμένης ἐκ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Ἱερωνύμου καί τῶν Μητροπολιτῶν Πατρῶν Κωνσταντίνου, Τρίκκης καί Σταγῶν Διονυσίου, Πρεβέζης Στυλιανοῦ, Ναυπακτίας Δαμασκηνοῦ, Ξάνθης Ἀντωνίου, Διδυμοτείχου Κωνσταντίνου, καί Κασσανδρείας Συνεσίου.

Τοῦτο δέ τό χαλκευθέν κατασκεύασμα τοῦ ἔτους 1969, αὐτό ἐπισημοποίησε ταύτην τήν κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος βλασφημίαν,

ἥτις οὐκ ἀφεθήσεται κατά τούς λόγους τοῦ Κυρίου ὅστις εἶπεν «Διά τοῦτο λέγω ὑμῖν, πᾶσα ἁμαρτία καί βλασφημία ἀφεθήσεται τοῖς ἀνθρώποις, ἡ δέ τοῦ πνεύματος βλασφημία οὐκ ἀφεθήσεται τοῖς ἀνθρώποις». (Ματθ. ιβ', 31).

Κατά ποῖον ὅμως λόγον δύναται ὁ χαρακτηρισμός τῆς Ἐκκλησίας, ὡς Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, νά θεωρηθῇ ὡς βλασφημία κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος;

Ἁπλούστατα: Διότι τό Πανάγιον Πνεῦμα συγκροτεῖ τόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας, Αὐτό συντηρεῖ Αὐτήν, Αὐτό κυβερνᾷ Αὐτήν, Αὐτό ἐξουσιάζει Αὐτῆς, καί κατά συνέπειαν οὐδεμία ἄλλη ἐξουσία, καί μάλιστα κοσμική, δύναται νά λάβῃ θέσιν ἐν Αὐτῇ, καί οὐδείς ἕτερος χαρακτηρισμός δύναται νά δοθῇ εἰς Αὐτήν, ἐκτός ἐκείνων, τούς ὁποίους ἐχαρίσατο Αὐτῇ τό Πανορθόδοξον πνεῦμα, τό ὁποῖον πλουσίως τροφοδοτεῖται ὑπό τῶν Ἁγίων Γραφῶν.

Κατά συνέπειαν ἡ κοσμική ἐξουσία, ἥτις διά τοῦ τοιούτου χαρακτηρισμοῦ ὑπεισερχομένη εἰς τόν ἱερόν καί ἅγιον χῶρον τοῦ Παναγίου Πνεύματος, περιφρονεῖ τήν παρουσίαν τούτου καί ὑποτιμᾷ τήν ἀξίαν καί τήν δύναμιν Αὐτοῦ εἰς τό νά κυβερνᾷ τήν Ἐκκλησίαν καί νά προστατεύῃ Αὐτήν. Καταργεῖ δ' ἐπί τούτοις «καί τήν ἐπ' Αὐτῆς ἐξουσίαν Αὐτοῦ ἐγκαθιστῶσα ἐν αὐτῇ τῇ Ἐκκλησίᾳ τήν ἰδικήν της ἐξουσίαν μεταβάλλουσα οὕτω τήν ἐκκλησίαν εἰς ἁπλοῦν κοσμικόν, ἤ μᾶλλον Κρατικόν, Ἵδρυμα, ὑποκείμενον εἰς τούς Νόμους τοῦ Κράτους.

Τί λοιπόν γίνεται διά τοῦ τοιούτου χαρακτηρισμοῦ; Προσβάλλεται ἤ ὄχι τό Πανάγιον Πνεῦμα; Βλασφημεῖται τοῦτο, ἤ ὄχι;

Κατ' αὐτοῦ δέ, τοῦ βλασφήμου χαρακτηρισμοῦ, ὅστις ἐδόθη εἰς τήν Νύμφην καί τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τήν Ἁγιωτάτην ἡμῶν Ἐκκλησίαν, ἐξανίσταται, καί δικαίως, ἅπαν τό Ὀρθόδοξον πνεῦμα καί ἀπαντᾷ εἰς τούς τολμηρούς βλασφήμους τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τούς ἀποδώσαντας εἰς τήν Ἐκκλησίαν τοιοῦτον χαρακτηρισμόν, ἀπαντᾷ μέ τό στόμα τῶν ἀπ' αἰώνων ἰσχυουσῶν διδασκαλιῶν καί Ὀρθοδόξων Ἀρχῶν, ὄχι! Δέν εἶναι δυνατόν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, τό Θεοσύστατον τοῦ ἵδρυμα, τό ὁποῖον ἵδρυσεν ὁ ἐνανθρωπήσας Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, νά θεωρῆται καί νά ὀνομάζεται, Νομικόν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου.

Ἄς ἀκούσουν οὗτοι πώς πιστεύει τό πανορθόδοξον πνεῦμα τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ στηριζόμενον ἐπί τῶν Ἱερῶν Γραφῶν τῆς τε Καινῆς καί Παλαιᾶς Διαθήκης, καί ἐπί τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως καί τῆς ἐν γένει Δογματικῆς Διδασκαλίας τῶν Πατέρων καί Διδασκάλων.

.... Ἡ Ἐκκλησία ὡς Ὀργανισμός Θεῖος, εἶναι θεατή καί τά ἱμάτια Αὐτῆς λάμπουν ὡς ὁ ἥλιος, εἶναι κοινωνία θεία ἀνθρώπων. Εἶναι καί ἀόρατος, ἀφοῦ αὕτη εἶναι τό ἀόρατον σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι Θεοσύστατον Θρησκευτικόν καθίδρυμα καί θεοσύστατος Θρησκευτικός Κοινωνικός ὀργανισμός.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τό ὄργανον τῆς θείας Χάριτος, τό ἐνεργοῦν τήν κοινωνίαν τοῦ Θεοῦ μετά τῶν ἀνθρώπων, διά τῆς πρός τόν Σωτῆρα Χριστόν πίστεως...»

Εἶναι κοινωνία ἀνθρώπων πιστευόντων εἰς Χριστόν Ἰησοῦν τόν Ἐνανθρωπήσαντα Υἱόν καί Λόγον τοῦ Θεοῦ, ἡνωμένων δέ τούτων τῇ ἑνότητι τοῦ πνεύματος, ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης».

Ἄς ἀκούσουν οἱ δώσαντες εἰς τήν Ἐκκλησίαν τόν βλάσφημον αὐτόν χαρακτηρισμόν, ἄς ἀκούσουν συγκεκριμένως καί τινας τῶν θείων Πατέρων καί ἀκόμη τάς γνώσεις εἰδικῶν Διδασκάλων τῆς Θεολογίας οἵτινες μετά δέους ἀτενίζοντες πρός αὐτήν ἁμιλλῶνται, ποῖος θά εὕρῃ προσφυεστέρους λόγους καί λέξεις, ἵνα πληρέστερον δι' αὐτῶν πλησιάσῃ τό ὕψος εἰς ὅ εὑρίσκεται ἡ Ἁγιωτάτη ἡμῶν Ἐκκλησία.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Κατόπιν πάντων τούτων καί τῶν ὅσων ἐγράφησαν καί ἐλέχθησαν διά τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ διά μέσου τῶν αἰώνων ἐν ταῖς ἱεραῖς Γραφαῖς καί ὑπό τῶν Τρισολβίων Πατέρων τῆς Ὀρθοδοξίας καί τῶν πάλαι τε καί νῦν Θεολογούντων, **ποία συνείδησις ὀρθόδοξος ἤ καί Ἀρχιερατική, δύναται νά ἀνέχηται τόν ἀπαίσιον αὐτόν χαρακτηρισμόν, ὅστις εὑρίσκεται κατακεχωρημένος ἐν τῷ Καταστατικῷ Χάρτῃ τῆς Ἐκκλησίας 1969 προσδίδων βλάσφημον χαρακτῆρα εἰς τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ; Εἰς τοῦτο τό**

Ἁγιαστικόν καθίδρυμα, τό ταμεῖον, ἐν τῷ ὁποίῳ φυλάσσονται οἱ θησαυροί τῆς θείας χάριτος καί Σοφίας, εἰς τήν Ἐκκλησίαν ἡ ὁποία εἶναι Αὐτός Οὗτος ὁ Σαρκωθείς Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, εἰς τήν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία εἶναι Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καί ἔχει κεφαλήν Αὐτόν τόν Χριστόν, ἐπιστάτην δέ καί ὁδηγόν καί συνεργάτην καί ἐμπνευστήν καί φύλακα καί προνοητήν, Αὐτό τό Πανάγιον Πνεῦμα;

Εἰς τήν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ καί εἶναι ἡ ἐπί γῆς Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, μέ Βασιλέα αἰώνιον τόν Χριστόν. Εἰς τήν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία ἀνήκει ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τόν Χριστόν, ἀφοῦ Ἐκεῖνος Ἵδρυσεν Αὐτήν καί ᾠκοδόμησεν, θεμελιώσας Αὐτήν τῷ θεμελίῳ τῆς μεγάλης Αὐτοῦ θυσίας ἐπί τοῦ Σταυροῦ, καί τῷ τῆς πίστεως τοιούτῳ εἰς Αὐτόν.

Εἰς τήν Ἐκκλησίαν ἡ ὁποία εἶναι ἡ ἄσπιλος καί ἄμωμος Νύμφη τοῦ Χριστοῦ, στῦλος καί ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας;

Εἰς Αὐτήν τήν Ἐκκλησίαν ἀποδίδεται αὐτός ὁ εὐτελής δι' Αὐτήν χαρακτήρ «Νομικόν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου»;

Ποῖος δύναται νά παραδεχθῇ Αὐτήν τήν Ἁγιωτάτην Ἐκκλησίαν ὑπό τήν αἰγίδα καί τήν σπάθην κοσμικῆς ἐξουσίας, κατόπιν τοῦ ἀπρεποῦς δι' Αὐτήν χαρακτηρισμοῦ Αὐτῆς ὡς Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου;

Φοβούμεθα, μήπως, ὁ πάντα κρατῶν τῇ παντοδυνάμῳ χειρί Αὐτοῦ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας, ὁ χάριν Αὐτῆς προσφέρας τόν Τίμιον καί Πανάγιον Αὐτοῦ Αἷμα, μήπως, ἐπί τῷ τέλει, ὀργισθῇ κατά τῶν υἱῶν τῆς ἀπειθείας καί πατάξῃ αὐτούς, τούς δέ κακούς γεωργούς Αὐτῆς, ὡς ἀμπελῶνος, κακούς κακῶς ἀπολέσῃ.

Τῇ 27η Σεπτεμβρίου 1969 ἐν Λουτρακίῳ Κορινθίας

† Ὁ Σισανίου καί Σιατίστης
Πολύκαρπος

1. *Ἰων*. ιζ´, 17.
2. *Ἐπιστολή* πρός Ἅγ. Λέοντα Ρώμης.
3. Βλ. Σπ. Μήλια, *Πρακτικά*, σ. 733 (Α´ Πράξις).
4. Ἰωάν. α´, 17.
5. ὅ.π., σ 827 (Στ´ Πράξις).
6. Μάρκου Χανιώτη, μοναχοῦ, *Τό ἡμερολογιακόν σχῖσμα*, σ. 110, 240.

Τό Πάσχα γίνεται πιό λαμπρό, ἐάν μοιρασθοῦμε τή χαρά του μέ τούς πλησίον μας. Ἡ παραβολή τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου μᾶς διδάσκει πώς ὁ πλησίον μας εἶναι ὁ κάθε ἄνθρωπος, ἰδιαιτέρως ὁ ἀναξίως πάσχων. Θά ἔλεγα ὅτι τίς περισσότερες φορές οἱ ἀναξίως πάσχοντες εἶναι τά παιδιά, διότι αὐτά πληρώνουν τίς ἁμαρτίες τῶν μεγάλων. Τό καλύτερο παράδειγμα ἀποτελοῦν τά παιδιά θύματα πολέμων.

Ο πασίγνωστος π. Διονύσιος Καλάργυρος, Ἀρχιμανδρίτης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς «Ἁγίας Τριάδος» καί διευθυντής τοῦ ὁμωνύμου Ὀρφανοτροφείου θηλέων στό Ἴλιον, ἔκανε πιό ἐντυπωσιακό τό φετινό Πάσχα τῶν 18 κοριτσιῶν ἀπό τή Σερβία καί τή Βοσνία, πού, μαζί μέ δύο δασκάλες, πέρασαν στήν Ἑλλάδα 11 ἀξέχαστες μέρες. Ἐδῶ καί ἀρκετά χρόνια εὐεργετοῦν ὁ ἐν λόγῳ Ἀρχιμανδρίτης καί ἡ συνοδεία του ὄχι μόνον Ἕλληνες, ἀλλά καί ἄλλους Ὀρθοδόξους (καί μή), στό ἐσωτερικό καί στό ἐξωτερικό. Ἡ ἁγνή καί ἀνιδιοτελής ἀγάπη τους ἀνακουφίζει πάνω ἀπό μία δεκαετία τίς καρδιές πολλῶν ἑκατοντάδων Σέρβων .

Ολα ἄρχισαν στή δεκαετία τοῦ '90, ὅταν, μέσω τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης μιᾶς πολιτείας τῆς Σερβίας, ἡ τίμια ἀδελφότης προσκάλεσε γιά πρώτη φορά τά ὀρφανά καί τά προσφυγόπουλα νά περάσουν ἐδῶ τήν ἑορτήν τοῦ Πάσχα. Ἡ συνεργασία συνεχίσθηκε μέ φιλοξενίες κάθε Πάσχα στήν Ἀθήνα καί κάθε καλοκαίρι στίς κατασκηνώσεις τῆς ἀδελφότητος στήν Πάρο. Τά περισσότερα ἀπό τά κορίτσια αὐτά δέν ἦταν βαπτισμένα καί εἴδανε *τό φῶς τό ἀληθινόν* στήν Παναγία «Ἐκατονταπυλιανή», ὅπου τούς εἰσήγαγε στήν ἐν Χριστῷ ζωή ὁ σεβαστός π. Διονύσιος Καλάργυρος. Οἱ ἐπί σειρά ἐτῶν ἐπισκέψεις τους στήν Ἑλλάδα, ὅπως καί ἡ πνευματική καί οἰκονομική ἀρωγή πού τούς προσφερόταν ἐδῶ, βοήθησαν νά ξεπεράσουν τά κορίτσια αὐτά τήν πικρία πού τούς προκάλεσε ὁ πόλεμος στά ἐδάφη τῆς πρώην Γιουγκοσλαβίας. Ἔχοντας σταθερό καί βέβαιο στήριγμα τόν π. Διονύσιο καί τίς ἀδελφές τῆς «Ἁγίας Τριάδος», τά κορίτσια μεγάλωσαν καί ἔγιναν καλές κοπέλες, οἱ ὁποίες σήμερα ὁλοκληρώνουν τίς σπουδές τους, ἐργάζονται ἤ ἔχουν οἰκογένειες.